

počítalo s možností dosažení shody obou hodnotitelů. Pokud však reálně hodnotil pouze jeden hodnotitel, a to hlavní hodnotitel, bylo to – jak připustila svědkyně – v rozporu s operačním manuálem, který požadoval hodnocení dvou nezávislých hodnotitelů. To, zda o tom věděli obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. svědkyně nedokázala říci. Potvrdila však, že stejný postup byl volen i u předchozí 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Ona osobně zpracovala cca 5 až 6 souhrnných excelových tabulek, které byly postupně doplňovány o věcné hodnocení dalších ohodnocených projektů, přičemž se měnily i bodové hodnoty již ohodnocených projektů. K tomu docházelo z více důvodů. Jednak to bývalo podle dohod dosažených na sladovacích schůzkách, kdy se některá kritéria hodnotila zpětně u všech již ohodnocených projektů. Jednak to bylo pro individuální chyby hodnotitelů, když například srovnáním ostatních projektů změnil hodnotitel názor na své původní hodnocení nebo vedlejší hodnotitel zjistil něco, co hlavní hodnotitel přehlédl, nebo se stávalo, že byla špatná excelovská tabulka pro přepočítání a výsledkem byl špatný součet vážených bodů. Všechny tyto důvody změny věcného hodnocení nebyly v složkách jednotlivých projektů evidovány hned, ale sdělovali je dodatečně na základě požadavku Ministerstva financí České republiky. Nešlo o to, že by chtěli tyto změny zastírat, ale operační manuál v revizi platné pro 5. výzvu výslovně zakazoval poznámky a údaje tohoto typu zanášet do dokumentace tvořící složky projektů. Ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. J. T., do obsahu jednotlivých tabulek průběžného hodnocení nezasahoval ani nepožadoval, aby hodnocení obsahovalo jiné hodnoty než vložené od hodnotitelů. Sladovacích schůzek ani objektivizace se nezúčastnil. Osobně se k svědkyni nikdy nedostala informace o tom, že by intervenoval ve prospěch nějakého konkrétního projektu. O vkládání výsledků věcného hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+ se před uplynutím příslušné lhůty dohodla s obžalovaným Ing. M. P. DiS., neboť obžalovaný JUDr. J. T. na její dotaz nereagoval. Bezprostředně před zadáním výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+ byla provedena ještě objektivizace hodnocení. Stalo se tak poprvé v 5. výzvě a došlo k tomu dne 12. října 2009. Plzeňští hodnotitelé tehdy jeli do Českých Budějovic a hodnotili tam vybrané budějovické projekty a naopak budějovičtí hodnotili vybrané plzeňské projekty, které plzeňští hodnotitelé dovezli. Toto křížové kontrolní hodnocení bylo provedeno za účelem ověření, že hodnocení v obou krajích probíhalo totožně. Seznam vybraných projektů dostala svědkyně a obžalovaný Ing. M. P. DiS. od ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaného JUDr. J. T., a ten ho provedl na základě jejich doporučení. Jednalo se o 10 plzeňských a 10 jihočeských projektů, a to takových, které měly extrémně vysoký počet bodů nebo byly na hranici podpory. Svědkyně potvrdila, že s obžalovaným JUDr. J. T. se o objektivizaci tohoto typu bavila už v polovině září roku 2009, kdy také navrhla klíč pro výběr vzorku projektů, které měly být kontrolně ohodnoceny. Důvodem objektivizace totiž bylo také to, aby plzeňští hodnotitelé viděli budějovické projekty a přesvědčili se o tom, jak hodnotí jejich budějovičtí kolegové. Při sladovacích schůzkách – na rozdíl od objektivizace – si neukazovali projektové dokumenty, ale řešili pouze slovně jednotlivé problémy nebo použití jednotlivých kritérií, ne projekty v celku. V případě objektivizace se naopak řešily projekty jako celek. Pokud dosáhl určitý projekt v rámci objektivizace jiného bodového hodnocení než v původním hodnocení, bylo to probráno s jeho hlavním a vedlejším hodnotitelem. Finální rozhodnutí přitom zůstalo na těchto hodnotitelích. Výsledkem objektivizace byla dílčí změna bodového hodnocení několika projektů, a to jak plzeňských tak českobudějovických, částečně s vlivem na podporu. Finální výsledky svědkyně zaznamenala v pořizovaném zápisu a osobně je zapracovala do oné souhrnné excelové tabulky a zvláštního přehledu, který poslala obžalovaným JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. S ohledem na dodatečný požadavek Ministerstva

financí ČR pak zpětně zdůvodnili změny jednotlivých kritérií, a to uvedli i do tabulek hodnocení, které byly dodatečně založeny do složky projektu. Podstatné bylo, že v průběhu onoho kontrolního hodnocení nevyšla najevo žádná systémová chyba, kterou by bylo třeba zohlednit i v hodnocení projektů, které neprošly objektivizací. Vzhledem k množství podaných žádostí o dotace byli k posouzení některých českobudějovických projektů přizváni externí hodnotitelé. V Českých Budějovicích totiž bylo podáno daleko více projektů než v Plzni. Plzeňská část Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proto nebyla do procesu výběru externích hodnotitelů vůbec vtažena. I když projekt v Českých Budějovicích posuzoval externí hodnotitel, v souhrnné excelovské tabulce, kterou vedla svědkyně, byly údaje zadané do ní hlavním hodnotitelem, kterému zůstala hlavní odpovědnost za hodnocení. Výrazný převis projektů podaných v Českých Budějovicích, zvláště pak těch z oblasti podpory cestovní ruch, podle názoru svědkyně zřejmě způsobil to, že jihočeské projekty byly ve výsledném hodnocení poměrně výrazně úspěšnější, cca 56% : 43% ve prospěch jihočeských projektů. Údaj o tomto poměru byl sledován kvůli statistikám, které byly předkládány jako příloha dokumentace určené pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědkyně nicméně nepotvrdila, že by se o to obžalování nějak výrazně zajímali. Při vkládání závěrečných dat do informačního systému MONIT7+ vycházeli jednotliví hodnotitelé ze svých pomocných excelových tabulek. Svědkyně v tomto kontextu připustila, že již před tím než k tomu došlo poskytla určité informace o věcném hodnocení projektů na základě údajů v jí vedených souhrnných excelových tabulkách [redacted] radnímu I. G. [redacted], jenž byl současně členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, náměstkem hejtmanky Plzeňského kraje a členem Monitorovacího výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Stalo se tak asi tři týdny před koncem hodnocení, krátce po tom, co dostala na starost vytváření souhrnných excelových tabulek. Tehdy bylo ohodnoceno cca 50% projektů z obou krajů regionu a I. G. [redacted] se ptal zejména, zda mají opět Jihočeši převahu, a zajímal se o oblast podpory 2.4 (školství), kde v té době byly budějovické projekty hodnoceny velmi vysoko oproti plzeňským. Řekla mu svůj postřeh, že zatím to vypadá všechno poměrně dobře, ale že je předčasné dělat jakékoliv závěry. Následně to oznámila řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovanému JUDr. J. T. [redacted], který jí řekl, ať už to nedělá, pokračuje v zpracování tabulek a odkazuje na něj. To, zda on sám případně neposkytl informace ze souhrnné excelové tabulky dalším osobám, nedokázala jednoznačně říci, ale již vzápětí po zadání údajů do informačního systému MONIT7+, před jejich distribucí členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, někteří radní Plzeňského kraje a dokonce někteří žadatelé věděli, jaké jsou výsledky hodnocení. Netuší, jak se k této informaci dostali, avšak konstatovala, že k souhrnným tabulkám měl přístup pouze obžalovaný JUDr. J. T. [redacted]. Současně připomněla, že činěné kroky byly rovněž podrobeny auditorské kontrole. Předmětem auditu PAS/03/2009 bylo auditování hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to všech tří fází hodnocení. Audit byl pojat tak, aby byl ukončen ještě před uzavřením věcného hodnocení projektů a výsledky se daly zpracovat do hodnocení. Započal proto již při hodnocení formálních náležitostí a skončil zároveň s vložení dat do informačního systému MONIT7+. Pokryl tedy i onu objektivizaci hodnocení konanou dne 12. října 2009. V průběhu dopby přišel na to, že jeden hodnotitel špatně hodnotil indikátor a na základě auditu pak všechno znovu přehodnotili. Auditní zjištění měla maximálně střední závažnost. Po ukončení procesu hodnocení následovalo námitkové řízení. Materiály pro námitkové řízení zpracovávala vedoucí odboru řízení programu Ing. K. B. [redacted] v Českých Budějovicích. S materiály obeslala členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří měli lhůtu pěti dnů na podání námitek. Námitek se sešlo cca 80, cca 30 za Plzeňský region a cca 50 za Jihočeský kraj, neboť členové výboru podali každou námitku, která jim byla doručena žadateli o dotace. To výrazně převyšovalo počty námitek

z předchozích výzev. Tehdy bývalo podáno řádově kolem 20 námitek. Na řešení námítka přitom měl Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pouze dva dny. Bylo to tedy časově náročné, a proto se námítka rozdělily na tři části, a přípravy podkladových materiálů k nim se ujal oddělení administrace v Plzni, oddělení administrace v Českých Budějovicích a oddělení metodiky v Českých Budějovicích, s tím, že dohromady vše dával a za vše odpovídal odbor řízení programu. Způsoby vyřízení námitek byly různé, v závislosti na tom jak byly podány. Výstupem přípravných prací bylo cca jednostránkové zhodnocení případu, které bylo zasláno Ing. K. B. Výsledkem námitkového řízení byla změna hodnocení jednoho plzeňského projektu – a to projektu Štruncovy sady z oblasti podpory 3.1 (cestovní ruch) – která měla vliv na jeho status, neboť byl díky námítce podpořen. Zanesení této změny bodů v rámci námitkového řízení do informačního systému MONIT7+ pak bylo velice komplikované a celý proces trval dva pracovní dny. Během námitkového řízení svědkyně komunikovala pouze s Ing. K. B. jako odpovědným pracovníkem za vyřízení námitek. Obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. proces vyřizování námitek neovlivňovali. Po dni 12. listopadu 2009 již nemohly být doplňovány složky projektů, neboť je zajistila Policie České republiky, resp. dodatečně byly doplněny pouze některé informace na základě požadavku Ministerstva financí České republiky. Celkově vzato svědkyně upozornila na to, že při implementaci jednotlivých regionálních operačních programů je postupováno velice různorodě, ale jsou některé modely, v jejichž rámci mají politici až 40 % vlivu na hodnocení projektů nebo jsou v nich stanoveni garanti výzvy, kteří dohlíží na jednotnost hodnocení a v případě nejednotnosti mohou sami změnit bodové hodnocení. Neexistuje tedy žádný univerzální model.

Svědék Mgr. D. S. byl na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na jeho územním pracovišti v Plzni, zaměstnán od 1. srpna 2007 do konce dubna roku 2008 na pozici referenta, a těžištěm jeho tehdejší činnosti byly konzultace projektových záměrů. V té době ještě nebyly schváleny žádné projekty, které by bylo třeba kontrolovat, takže se seznamoval s danou agendou a podílel se na přípravě dokumentů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tj. zejména na přípravě příručky pro žadatele. Od 1. května 2008 byl pověřen funkcí vedoucího oddělení administrace odboru implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni. Jako hodnotitel se podílel na všech výzvách vyhlášených v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. To platilo i pro 5. výzvu v rámci tohoto programu. V procesu věcného hodnocení tehdy hodnotil zhruba stejný počet projektů jako jeho podřízení projektoví manažeři. Z důvodu pozice vedoucího oddělení administrace přitom měl i další povinnosti vyplývající z operačního manuálu, například rozpis hodnotitelů, který sestavoval po konzultaci s kolegy a schvalovala ho vedoucí odboru implementace programu Ing. M. S. Žádné specifické školení o předpisech a normách pro věcné hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad neproběhlo, ale všichni pracovníci jeho oddělení absolvovali výjezdní zasedání v Písku, kde konzultovali s odděleními metodiky a administrace z Českých Budějovic, jakým způsobem probírat se žadateli jejich projektové záměry a jak přistupovat k použití jednotlivých hodnotících kritérií. Následně, v průběhu samotného hodnocení, probíhaly pravidelné smlouvací schůzky formou videokonferencí. Hodnocení začalo posuzováním formálních náležitostí a přijatelnosti projektů. Pro navazující fázi hodnocení – pro věcné hodnocení – vycházeli ze stejného rozpisu hodnotitelů jako pro fázi hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti. Sám svědek v pozici hlavního hodnotitele vždy zkontroloval a prošel celý projekt a k hodnocení podle výběrových kritérií se snažil přistupovat v souladu se závěry smlouvacích schůzek. V případech objektivních kritérií nebylo třeba konzultace s vedlejším hodnotitelem, neboť bodová hodnota za tato kritéria byla přesně daná. V případech ostatních kritérií hodnocení konzultoval a probíral s vedlejším

hodnotitelem, zpravidla s Ing. K. L. Jako hlavní hodnotitel měl na starosti oblast podpory 1.1, 1.2, 1.5, ve kterých hodnotil i Ing. K. L. Většinou tedy spolu tyto oblasti podpory týkající se komunikací společně konzultovali. Při rozdělení projektů mezi jednotlivé hodnotitele se snažil, aby jako hlavní hodnotitelé měli projektoví manažeři přiděleno přibližně stejné množství projektů. Například v oblasti podpory 1.5 byl velký počet předložených projektů, tak ji osobně hodnotil jako hlavní hodnotitel a zároveň tuto oblast podpory hodnotil jako hlavní hodnotitel i Ing. K. L. Nebylo stanoveno, v jakém pořadí mají být projekty hodnoceny, pouze kolik projektů by měli mít ohodnoceno za den, aby stihli lhůty určené pro věcné hodnocení. Hlavní hodnotitel projekt konzultoval s vedlejším hodnotitelem zejména v subjektivních kritériích, tedy v těch, které se týkaly aktivit projektu, rozpočtu a významu projektu. V tomto smyslu vedlejší hodnotitel také kontroloval hlavního hodnotitele. Taková byla i jeho vlastní role v případě, že byl vedlejším hodnotitelem. Vedlejší hodnotitel samostatnou tabulku s hodnocením nevytvářel, vzhledem k tomu, že se to jevilo jako zbytečné a duplicitní. Nestalo se mu přitom, že by se s hlavním hodnotitelem při konzultaci na množství přidělených bodů neshodl. Pokud by taková situace nastala a každý by měl jiný názor, tak by kontaktovali metodiku, aby zjistili její názor, nebo to probírali na videokonferencích, kterých se účastnili i metodici. Takovýto postup volili i při hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti. Výsledek bodového hodnocení v informačním systému MONIT7+ tedy nebyl – až na výjimky – průměrem dvou hodnocení, ale jednalo se o konsensus dvou hodnotitelů na bodovém hodnocení. Jen výjimečně se hlavní a vedlejší hodnotitel neshodli na bodovém hodnocení, a pak byla výsledná hodnota bodového hodnocení průměrech jejich hodnocení. Svědek přitom vyslovil přesvědčení, že při tomto postupu bylo dodrženo a aplikováno pravidlo kontroly „čtyř očí“. V tomto kontextu poukázal na to, že v operačním manuálu sice není nic o konsensu dvou hodnotitelů, ale také není zakázán, a výslovně ho umožňovalo interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z 17. března 2008. Tato praxe byla zavedená – jak uvedl – z důvodu úspory času s ohledem na enormní množství projektových žádostí, které bylo třeba ohodnotit ve velice krátkém časovém prostoru. Ze stejného důvodu se praktikovalo to, že hlavní hodnotitel vkládal hodnocení do informačního systému MONIT7+ i za vedlejšího hodnotitele. Nejdříve tedy do něj zadal své hodnocení jako hlavní hodnotitel, poté požádal kolegu, vedlejšího hodnotitele, aby se přihlásil pod svým heslem do jeho počítače v kanceláři, a pak zadal hodnocení za něj, anebo ho případně požádal, aby mu sdělil své přístupové heslo do informačního systému MONIT7+, které pak vložil do systému on a zadal do něj výsledky hodnocení jeho jménem. V takovýchto případech bylo hodnocení vedlejšího hodnotitele stejné jako hodnocení hlavního hodnotitele, ale jelikož vedlejší hodnotitel spolupodepisoval protokol o věcném hodnocení generovaný informačním systémem MONIT7+, měl kontrolu nad tím, jaké hodnocení pod jeho jménem bylo do systému vloženo. Zda o tomto věděli obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P., to svědek nevěděl, stejně tak jako nevěděl, jak v těchto případech postupovali hodnotitelé v Českých Budějovicích. V této souvislosti doplnil, že on sám si body přidělené jednotlivým výběrovým kritériím psal do vytisknuté pomocné tabulky výběrových kritérií, a to i se stručným komentářem. Jednalo se o jeho vlastní pracovní poznámky. Tyto své písemné poznámky, resp. hodnoty přidělených bodů, přenášel do excelové tabulky, která nebyla tak podrobná jako tabulka s výběrovými kritérii, a neuvádí ani důvody pro stržení bodů. Tato excelová tabulka ale vypočítávala celkový počet bodů, který byl výsledkem hodnocení. On sám jí nevytvořil. Vyslovil domněnku, že jí vytvořilo oddělení metodického řízení. Tato tabulka nebyla chráněná proti tomu, aby omylem nepřepsal vzorec pro výpočet váhy hodnotícího kritéria, a když se mu to stalo, vyšel mu špatný výsledek. Bylo to v oblasti podpory 1.1., ale na chybu ho upozornil audit, proto se k tomu vrátil a přepsal hodnocení do původní správné tabulky. Daný postup vkládání věcného hodnocení do excelových tabulek, které počítají celkový

výsledek, používali od počátku 1. výzvy. Výsledky věcného hodnocení zasílali vedoucí odboru implementace programu Ing. M. S. a ta je v souhrnné excelové tabulce zasílala vedoucímu téhož odboru v Českých Budějovicích obžalovanému Ing. M. P. DiS. Pokud Ing. M. S. svědek zastupoval, tak tuto tabulku zasílal do Českých Budějovic on. Umístěna byla na sdíleném disku a byla zaheslovaná, takže do ní měli přístup pouze pracovníci oddělení , kteří mohli věcné hodnocení vidět. V ní uvedené výsledky věcného hodnocení byly průběžné a cílem bylo zjistit, zda je reálné dodržet lhůtu určenou operačním manuálem a odhalit případný rozdíl v přístupu hodnocení mezi pracovištěm v Plzni a v Českých Budějovicích. Pokud by se hodnocení výrazně lišilo, tak by si na sladovací schůzce ujasnili přístup k posuzování subjektivních kritérií a zjistili důvody rozdílného přístupu k hodnocení. Obžalovaný JUDr. J. T. o používání tohoto postupu také věděl, neboť jako Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dohlížel na to, jestli se lhůty dodržují a zda se územní odbory příliš neodlišují, takže souhrnná excelová tabulka s výsledky věcného hodnocení mu byla také zasílána. V ní vykazované výsledky hodnocení se v průběhu doby měnily: jednak přibývaly výstupy z hodnocení dalších projektů, jednak docházelo k změnám bodového hodnocení projektů, které již v ní byly zaneseny. Důvodem pro provádění těchto změn v bodovém hodnocení byly zejména sladovací schůzky, konsensus s vedlejším hodnotitelem v případě, že se k projektu vraceli, zjištění auditu a postupné získání zkušeností v rámci hodnocení té které oblasti podpory a snaha o rovný přístup ke všem projektům. Z uvedených důvodů se osobně vracel někdy až k 90 % svých projektů. Provedené bodové změny hodnocení a jejich důvod si poznamenával do svých vytištěných tabulek, které používal jako pracovní pomůcku, kdy přeškrtl původní hodnocení a dopsal si poznámku pro nové hodnocení s důvodem toho, proč to takto upravil. Tyto osobní písemné poznámky nebyly součástí složky projektů, sloužily pouze pro něj, jako hodnotitele. Důvody toho, proč žadatel body ztratil, se však vyplňovaly i do souhrnné excelové tabulky, která byla zasílána nadřízeným. Ve složce projektu žádný doklad o provedení změny hodnocení založen nebyl a nebylo to zadokumentováno ani v informačním systému MONIT7+, kam se hodnocení vkládalo až poslední den lhůty pro hodnocení. Svědek vyloučil, že by ho někdy někdy při hodnocení ovlivňoval nebo na něj činil nátlak. To platilo i ve vztahu ke kontrolnímu hodnocení v rámci tzv. objektivizace konané dne 12. října 2009. O jejím konání se dozvěděl prostřednictvím e-mailu, a to společně s projekty, které budou jejím předmětem, od Ing. M. S. Vyslovil předpoklad, že výběr projektů proběhl na základě konsensu s pracovištěm v Českých Budějovicích a s ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Do výběru byly zařazeny projekty s enormně vysokým počtem bodů a projekty na hraně podpory. Byl vybrán stejný počet projektů za územní pracoviště Plzeň a České Budějovice. Na objektivizaci jeli do Českých Budějovic, přivezli kopie projektových žádostí a navzájem si projekty ohodnotili. U hodnoceního projektu seděl sám, tedy hodnotil projektovou dokumentaci bez přítomnosti původního hodnotitele, vytvářel sám i vlastní celkové hodnocení. Hlavním hodnotitelem projektu z Českých Budějovic, které při objektivizaci hodnotil, byl M. R. nebo J. K. Při objektivizaci měl jeden projekt na místní komunikace z jihočeské strany, kde se jeho hodnocení lišilo od původního řádově o bod, ale projekt by byl podpořen tak i tak. Hodnocení hlavního hodnotitele z Českých Budějovic tedy zůstalo beze změny. U jeho projektu z oblasti podpory 1.2, týkajícího se čipové karty v Plzni, bylo kontrolní bodové hodnocení nižší v jednom kritériu také o jeden a půl bodu, a nemělo to vliv na podporu. Hodnocení tohoto projektu bylo nicméně změněno, neboť přistoupil na argumenty kolegy M. R. a hodnocení projektu snížil a sníženou hodnotu zanesl do informačního systému MONIT7+. Na konci objektivizace se sešli všichni hodnotitelé, kteří se na objektivizaci podíleli, a vedoucí územních odborů, tj. obžalovaný Ing. M. P. a Ing. M. S. v přítomnosti vedoucí odboru řízení programu Ing. K. B.

Obžalovaný ■■■■■ JUDr. J. ■■■■■ T. ■■■■■ přítomen nebyl. Do průběhu hodnocení při objektivizaci žádná z těchto osob nezasahovala. Hodnotitelé, každý sám za sebe, přednesli svoje závěry z hodnocení a hlavní a vedlejší hodnotitelé se přiklonili k tomu hodnocení, pro které byly sneseny pádnější argumenty. Žádné předem dané mantinely pro to, co bude považováno za shodu, dány nebyly. K absolutně shodnému hodnocení hodnotitelé nedošli, avšak rozdíl v hodnocení činily řádově jen půl bodu až bod. V případě, že by byly takovému kontrolnímu hodnocení podrobeny i další projekty, tak lze očekávat, že by také došlo k takovým drobným rozdílům v hodnocení. Výsledkem takto provedené objektivizace nebyly žádné obecné závěry, které by bylo možné promítnout i do hodnocení jiných projektů a byly by důvodem například dalších úprav věcného hodnocení u projektů nezařazených do objektivizace. Dne 13. října 2009 – tedy den po objektivizaci – začali vkládat příslušná data do informačního systému MONIT7+. Poslední změny v hodnocení proběhly při objektivizaci, a tak svědek začal zadávat výsledky hodnocení do informačního systému MONIT7+ bez jakéhokoliv pokynu. Hodnocení do něj vkládal z excelové přepočítací tabulky a také ze svých osobních písemných poznámek, protože jsou podrobnější a mají strukturu jako tabulky v informačním systému MONIT7+. Na konci hodnocení pak vyjížděl souhrnné výstupní sestavy z informačního systému MONIT7+, na nichž bylo vidět, kolik projekt získal bodů. Tuto povinnost měl na základě operačního manuálu. Sestavy z informačního systému MONIT7+ byly tím oficiálním výstupem o pořadí projektů v jednotlivých oblastech podpory. Hlavní hodnotitel vyjížděl výstupní sestavu věcného hodnocení k projektům, u nichž byl hlavní hodnotitel, a nechal ji podepsat vedlejšímu hodnotiteli. Celkovou výstupní sestavu schvaloval osobně svědek, pokud u projektu nefiguroval jako hlavní nebo vedlejší hodnotitel. V tom případě tento dokument schvalovala Ing. M. ■■■■■ S. ■■■■■. Po ukončení věcného hodnocení byla složka projektu kompletní. V době zajišťování věcí Policií České republiky dne 12. listopadu 2009 byly složky rovněž kompletní, pouze na základě požadavku Platebního a certifikačního místa Ministerstva financí České republiky v lednu roku 2010 hodnotitelé dodatečně zdůvodňovali proč se jejich hodnocení lišilo v čase. Do složek se nově dávala hodnotící tabulka, když došlo ke změně hodnocení a to na základě souhrnné tabulky zasílané vedoucím odborů. Na námitkovém řízení se svědek v 5. výzvě neúčastnil a nebyl ani přítomen na Úradě Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Audit postupů věcného hodnocení 5. výzvy byl prováděn již v průběhu hodnocení a vybral si projekty, které překontroloval, a dostal k dispozici excelovou tabulku s věcným hodnocením hlavního hodnotitele, kde byly uvedeny přidělené body a důvody stržení. Audit zjistil díky této tabulce, že svědek v oblasti podpory 1.1 omylem přepsal vzorec v tabulce, která přepočítává výsledek hodnocení. Na to by se přišlo při vkládání do informačního systému MONIT7+, ale takto to bylo možné operativně napravit ještě dříve. V oblasti podpory 1.5 u několika projektů pak omylem použil špatný výpočet indikátoru, protože jeho výpočet byl ručně psaný na formuláři s výběrovými kritérii. Toto audit odhalil na základě jeho poznámek hodnotitele. Hodnotitel Bc. M. ■■■■■ R. ■■■■■ v Českých Budějovicích postupoval při hodnocení tohoto indikátoru správně a auditoři to zjistili při vzájemné konzultaci a následně i při konzultaci s oddělením metodiky. Proto se svědek k hodnocení těchto projektů vracel a použil stejný postup jako v Českých Budějovicích. Toto pochybení tedy bylo odstraněno v průběhu věcného hodnocení. K projektu č. CZ.1.14/1.2.00/05.01899, název Rozvoj IDP (1. etapa) - Rozvoj IDP s využitím bezkontaktní čipové karty, žadatel: Plzeňský kraj, který byl zařazen do objektivizace dne 12. října 2009 došlo z jeho strany jako hlavního hodnotitele ke snížení počtu bodů z původních 93,16 bodů na 92,36, což byla i hodnota vložená do informačního systému MONIT7+, svědek uvedl, že projekt posuzoval v objektivizaci jihočeský hodnotitel Bc. M. ■■■■■ R. ■■■■■ On uznal jeho argumenty, proto hodnocení změnil a zanesl do informačního systému MONIT7+. K průběhu hodnocení projektu, který měl přidělen jako jediný z oblasti podpory 3.1, a to č. CZ.1.14/3.1.00/05.01711, název Botel Walachia, žadatel:

EKOBRASE s.r.o., svědek uvedl, že byl původně hodnocen jinými hodnotiteli a byl vyřazen na formálních náležitostech, ale na základě odvolání žadatele a posouzení právníků byla uznána námitka žadatele a projekt se vrátil k hodnocení. Projekt neshledával příliš dobrým z hlediska jeho kvality, také polemizoval nad důvody pro vrácení projektu do hodnocení, ale vycházeli ze stanoviska právního oddělení, které námitku žadatele uznalo. Tento projekt však již nemohli hodnotit původní hodnotitelé a muselo dojít ke změně hodnotitelů. Proto pak byl osobně jako hlavní hodnotitel. Kvůli těmto změnám se žádalo o změnu i v informačním systému MONIT7+, což trvalo asi dva dny. V tomto kontextu svědek potvrdil, že v rámci 5. výzvy stejný projekt, tj. stejně nazvaný a podaný stejným žadatelem s totožnou výší požadované dotace, pod číslem CZ.1.14/3.1.00/05.01572, byl hodnocen i územním pracovištěm České Budějovice, a to hodnotiteli Mgr. K. [REDAKCE] Z. [REDAKCE] a J. [REDAKCE] K. [REDAKCE], a svědek se zajímal o úroveň tohoto projektu podaného v Českých Budějovicích. Fyzicky projektovou dokumentaci tohoto projektu v Českých Budějovicích neviděl, ale na základě konzultací s kolegyní Mgr. K. [REDAKCE] Z. [REDAKCE] a pročtení studie proveditelnosti zjistil, že na totožných místech byl projekt totožně popsán. Takový postup byl v rámci pravidel regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad možný. Rozdíl byl v místě realizace tohoto projektu. Ke skutečnosti, že hodnocení tohoto projektu bylo do souhrnných excelových tabulek věcného hodnocení, které byly zajištěny v notebooku obžalovaného JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] vloženo až dne 7. října 2009 ve výši shodné na tisícinu bodu s hodnocením vloženým českobudějovickými hodnotiteli dne 25. září 2009, tedy ve výši 79,165 bodu, uvedl, že to s kolegyní konzultovali, na výsledku hodnocení se shodli, ujednotili se v náhledu na hodnocení, proto byl i projekt totožně hodnocen. Celkově vzato pak uzavřel, že ho během hodnocení nikdo nikdy neovlivňoval a že nemá žádnou informaci o tom, že by někdo ovlivňoval některého z jeho kolegů z oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni.

Svědčce Mgr. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE], původním jménem A. [REDAKCE] – projektová manažerka oddělení [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni – působila na tomto postu od listopadu roku 2009. Jejími klíčovými úkoly bylo poskytování konzultací žadatelům o dotace, registrace projektových žádostí o dotaci a věcné hodnocení předložených projektů. Hodnotila projekty předložené na 3. a 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Věcné hodnocení projektů v rámci 5. výzvy probíhalo v září a začátkem října roku 2009. Jako hodnotitel se řídila operačním manuálem, metodickými pokyny a postupy, výběrovými kritérii a výstupy ze sladovacích schůzek. Ještě před vyhlášením dané výzvy, někdy v únoru roku 2009, měli výjezdní zasedání v Písku, kde byla přítomna administrace z Plzně i z Českých Budějovic, a probírali zejména jednotlivá výběrová kritéria a definice indikátorů, k jejichž změnám docházelo. Pozice hodnotitele byla v protokolech definována jako hlavní a vedlejší. Ačkoli byla uváděna v obou těchto pozicích, fakticky vykonávala především činnost hlavního hodnotitele. Její role vedlejšího hodnotitele byla značně pasivní, tj. projekt hodnotil především hlavní hodnotitel a v případě potřeby s ní něco konzultoval. Jako vedlejší hodnotitelka tedy většinou vlastní hodnocení neprováděla. K hodnocení hlavního hodnotitele přispívala konzultacemi s ním. Ony konzultace probíhaly většinou k hodnocení konkrétního problému, u kterého si hlavní hodnotitel nebyl úplně jistý. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ za této situace naplněno bylo pouze, když s hlavním hodnotitelem procházeli projekt společně, tedy konzultovali vzájemně celé hodnocení a diskutovali nad ním. Výsledné hodnocení projektu sice bylo průměrem dvou hodnocení, protože musely být zadány hodnoty za hlavního i vedlejšího hodnotitele, ale dvakrát bylo do systému vloženo stejné hodnocení. Toto byla podle svědkyně na územním pracovišti v Plzni dlouhodobá praxe, nedokázala ale říci, zda o ní obžalovaní věděli. Na počátku hodnocení hodnotitel dostal seznam všech projektů, které má k hodnocení

přiděleny. Postup hodnocení projektů, jejich pořadí, záleželo na každém hodnotiteli, nebylo to nijak stanoveno. Při hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad měla přiděleny projekty z oblasti podpory 3.2, 3.3 (cestovní ruch), z oblasti podpory 3.1 (infrastruktura cestovního ruchu) a z oblasti podpory 2.4 (školy). U projektů, které hodnotila jako hlavní hodnotitel, byl vedlejším hodnotitelem Ing. K. L. nebo Ing. K. T., výjimečně i Ing. Z. B. Hodnocení projektu prováděla osobně, tím postupem, že nejdříve pročetla žádost vytvořenou v systému BENEFIT, poté procházela jednotlivé povinné přílohy a přidělovala body k jednotlivým výběrovým kritériím, která byla veřejně známá a přístupná na internetu. Tato kritéria vytiskla a do této listiny si poznamenávala přidělené body a poznámky. Poté přidělené body vkládala do přepočítací excelové tabulky věcného hodnocení projektů, která byla schopná vypočítat vážený počet bodů projektu. Byla to pomocná excelová tabulka v elektronické formě na sdíleném disku pro jednotlivé oblasti podpory zvlášť. Do informačního systému MONIT7+ se tedy v průběhu celého věcného hodnocení nic nezaznamenávalo a výsledky hodnocení se do něj vkládaly až na konci věcného hodnocení ve finální podobě. Každý pátek hodnotitelé vyplňovali souhrnnou excelovou tabulku všech projektů, kam zapisovali celkový výsledek počtu bodů v té výši, jak jí vypočetla přepočítací excelová tabulka, tj. údaje o věcném hodnocení projektů, které za týden ohodnotili, včetně uvedení nejdůležitějších důvodů pro stržení bodů. Ze složky projektu tento postup nebyl patrný, neboť do něj se tato tabulka nekládala. K dispozici byla na sdíleném disku zaheslovaná a určena jen pro oddělení administrace územního pracoviště Plzeň. Užívána byla z toho důvodu, že zaznamenávání údajů do ní bylo operativnější než jejich zadávání do informačního systému MONIT7+, tato tabulka obsahovala více údajů. Důvodem pro zaslání výsledku každý týden do souhrnné tabulky byla kontrola, jak postupuje hodnocení projektů. Na začátku věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zpracovával souhrnnou tabulku za Plzeň a České Budějovice obžalovaný Ing. M. P., následně tuto roli převzala Ing. M. S. Měli tak přehled, jak se hodnocení celkově vyvíjí. Svědkyně současně vyslovila domněnku, že tato tabulka byla posílána rovněž řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tj. obžalovanému JUDr. J. T. Bodová hodnocení projektů měnila především na základě připomínek auditu, pokud obsahovala zjištění ohledně konkrétního kritéria. Když výtku uznala, hodnocení změnila podle jeho nálezu. K hodnocení projektů se vracela také z důvodu vlastní kontroly a měnila ho též na základě výstupů ze sladovacích schůzek a na základě vzájemného porovnání projektů mezi sebou. V průběhu věcného hodnocení si údaj o provedení změny bodového hodnocení a o důvodu takové změny psala pouze do svých osobních písemných poznámek se seznamem výběrových kritérií, které nebyly součástí složky projektu. Změněnou hodnotu pak měnila i v přepočítací a souhrnné excelové tabulce, která se každý týden vyplňovala a aktualizovala na sdíleném disku. Jinak se během hodnocení nic nezaznamenávalo a nekládalo do složek projektů, protože to zakazoval operační manuál. Zpětně dodělávali audit trail (auditní stopu), když vytvářeli tabulky s jednotlivými bodovými hodnotami a důvody pro přidělení i změnu těchto bodů, na přelomu roku 2009 a 2010 na vyžádání Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky. Doložit důvody změn bylo možné i na základě zápisů ze sladovacích schůzek a z osobních písemných poznámek hodnotitelů. V průběhu hodnocení nikdo jiný než hlavní a vedlejší hodnotitel do hodnocení nevstupoval, nikdo hodnotitelům nic nenařizoval. Externí hodnotitelé na pracovišti v Plzni nebyli využiti při hodnocení žádných projektů. O objektivizaci konané dne 12. října 2009 se dozvěděla týden před jejím uskutečněním. Tehdy si hodnotitelé z Plzně a z Českých Budějovic vzájemně kontrolně hodnotili svoje projekty. Po proběhlém kontrolním hodnocení si hodnotitelé z Českých Budějovic a z Plzně osobně vykomunikovali výsledek, tj. v čem byl problém, v čem se lišili a dohodli se na výsledku. Na základě tohoto

postupu došlo ke změnám hodnocení u některých projektů. U jednoho projektu, který přehodnocovala, došlo k velké změně. Seznam projektů do objektivizace dala všem hodnotitelům k dispozici Ing. M. S. s odůvodněním, že se jedná o hraniční projekty, tedy projekty blízko limitu pro podporu z dotačních zdrojů, nebo o projekty s extrémně vysokým hodnocením. Ing. M. S. při objektivizaci v Českých Budějovicích dělala také závěrečný zápis z objektivizace, na níž byli přítomni všichni zúčastnění hodnotitelé a obžalovaný Ing. M. P. U každého projektu kontrolně hodnoceného v objektivizaci bylo napsáno, zda (ne)došlo k nějaké změně. K té mohlo dojít jen když s ní hlavní a vedlejší hodnotitel souhlasil. Žádné obecné závěry z tohoto kontrolního hodnocení nevyplývaly. Následující den po objektivizaci se již vkládaly výsledky do informačního systému MONIT7+. Pokyn k tomu dostali od Mgr. D. S. po domluvě s územním pracovištěm v Českých Budějovicích. Samotné vkládání probíhalo tak, že u projektů, kde byla hlavní hodnotitelkou, zadávala oboje hodnocení, tedy nejdřív za sebe jako hlavního hodnotitele ze svých písemných poznámek a z přepočítací tabulky, a poté za vedlejšího hodnotitele. Za tím účelem měla k dispozici hesla druhého vedlejšího hodnotitele a po domluvě s ním, zadávala druhé hodnocení za něj, tedy totožné s prvním hodnocením. Celý projekt si takto fakticky administrovala jako hlavní hodnotitelka. Po zadání druhého hodnocení za vedlejšího hodnotitele musela proto také změnit stav projektu, tedy zda projekt splnil bodovou hranici 60 bodů. Osobně zadávala údaje za kolegu Ing. K. L. a za kolegyně, které s ní hodnotily oblast podpory 2.4., přičemž její heslo měli kolegové také k dispozici a vkládali za ní hodnocení jako vedlejšího hodnotitele. V informačním systému MONIT7+ se mohla dívat i na jiné projekty, které nehodnotila, ale nikoliv s nimi pracovat a zadávat údaje. Vyslovila přesvědčení, že Ing. M. S. věděla o daném postupu, kdy si hodnotitelé mezi sebou předávali přístupová hesla do informačního systému MONIT7+, jelikož sama dříve jako vedoucí administrace také hodnotila, a tak tyto postupy znala. Nedokázala však říci, zda o nich věděli oba obžalovaní a jakým postupem to měli zařízené na pracovišti v Českých Budějovicích. V průběhu hodnocení probíhal audit, zaměřený na postup hodnocení. Audit si stanovil sám vzorek již v průběhu hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti, a tak hodnotitelé věděli, že budou auditovány tyto projekty i ve věcném hodnocení. Proto je přednostně ohodnotili, neboť znali termín, kdy si měl audit pro hodnocené projekty přijet. Na upozornění auditu na identifikované pochybení reagovali vzápětí jejich napravením a případnou změnou hodnocení. Ke změnám hodnocení docházelo i na základě výstupů ze sladčovacích schůzek. Audit našel i nějaké nestejně postupy mezi Českými Budějovicemi a Plzní. U několika svých projektů pak svědkyně na základě zjištění auditu změnila hodnocení projektu. Po ukončení věcného hodnocení probíhalo námitkové řízení. Námitky mohli podávat členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Oficiálně námitky přijímal, odesílal a zpracovával odbor řízení programu vedený Ing. K. B. Námitky přišly na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kde musely být vypořádány. Hodnotitelé je přímo nevypořádávali, ale připravovali pro metodiky příslušné podklady. V Plzni bylo podáno cca 80 námitek, sama svědkyně se podílela na probrání kolem 15-20 námitek, přičemž žádné pokyny ke způsobu jejich vyhodnocení od nikoho nedostala. Následně po finálním uzavření hodnocení bylo nutné dokončit složky projektů. Přednostně byly kompletovány složky projektů, které byly doporučeny k financování, protože musely být do dvou dnů od schválení seznamu projektů Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad předány na oddělení realizace kontrol, jak stanoví operační manuál. V období přelomu let 2009 a 2010 na základě dodatečného požadavku Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky se do složek projektů doplňovaly písemnosti k záznamu audit trailu. Celkově vzato svědkyně vyloučila, že by na ní kdokoliv činil nátlak, jak má hodnotit.

Svědkyňe Ing. Z██████ B██████ působila od dubna roku 2009 na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni jako referentka – projektová manažerka – oddělení ██████████. Jejím úkolem byly stejně jako v případě svědkyně Mgr. M██████ P██████ konzultace s žadatelem o dataci, registrace projektových žádostí a věcné hodnocení projektů. Hodnotila částečně projekty v rámci 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Nastoupila v době, kdy již byla 5. výzva vyhlášena, proto se teprve seznamovala s problematikou hodnocení. Z toho důvodu také široce využívala možností konzultací, zpravidla s kolegyní Ing. K██████ T██████, zejména pak konzultací nad praktickým uplatněním jednotlivých hodnotících kritérií. Odpovědnost za hodnocení cítila primárně u projektů, u nichž figurovala jako hlavní hodnotitelka. V procesu věcného hodnocení měla roli hlavní i vedlejší hodnotitelky. Při provádění věcného hodnocení se řídila výběrovými kritérii, která byla běžně známá žadatelům, zpracovatelům projektů, a byla veřejně přístupná na webových stránkách. Během hodnocení probíhaly sladčovací schůzky, z jejichž výstupů se také vycházelo. Přidělené body zaznamenávala do pomocné excelové tabulky věcného hodnocení projektu. Sama se pak v průběhu doby k hodnocení vracela pokud sama zjistila určitou chybu nebo na základě výstupů ze sladčovacích schůzek a podnětů ze strany auditu. To byla běžná praxe. Používaná pomocná excelová tabulka na základě přepočítání již vložených bodů spočítala konečný výsledek, tedy celkový počet bodů, které měly být projektu přiděleny. Tento výsledný počet bodů pak vkládala do souhrnné tabulky, také excelové, která byla na sdíleném disku Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Projekty, resp. oblasti podpory, kde hodnotila jako hlavní nebo vedlejší hodnotitelka, určil její přímý nadřízený Mgr. D██████ S██████. Jako hlavní hodnotitelka byla uvedena u oblasti podpory 2.4 (školství). Jako vedlejší hodnotitelka hodnocení fakticky nevytvářela. Podílela se na něm tím, že ho probírala s hlavním hodnotitelem a že vzájemně konzultovali uplatnění jednotlivých výběrových kritérií a z nich vyplývající bodové hodnocení. Jejich diskuse nad ním vesměs vyústily do shody na celkovém bodovém hodnocení. Při hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti byl postup stejný. Pořadí hodnocení nebylo nijak stanoveno a nikdo do toho nezasahoval. Nikdo po ní nepožadoval ani změny v bodovém hodnocení po tom, co hodnocení provedla. Pokud změny provedla, tak z vlastního rozhodnutí. Provedené změny bodového hodnocení si pro sebe poznamenávala, ale nepřenášela je do informačního systému MONIT7+. Do něj vkládala až konečné hodnocení, a to ze svých písemných poznámek a z excelových tabulek. K tomu muselo dojít ve lhůtě 38 pracovních dní stanovené pro provedení věcného hodnocení. Pokyn k tomu dával její nadřízený, tj. vedoucího oddělení administrace nebo vedoucí územního pracoviště Plzeň. Bodový výsledek věcného hodnocení v informačním systému MONIT7+ byl průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, dvou stejných čísel. Tato hodnocení do tohoto systému vkládal hlavní hodnotitel, i když po dohodě a konzultaci s vedlejším hodnotitelem. V jejím případě, nicméně, přesto všechno, podle jejího přesvědčení pravidlo kontroly „čtyř očí“ aplikováno bylo, a to proto, že se zaučovala, a proto důkladně probírala všechny projekty s jejich dalším hodnotitelem, ať už byla sama v pozici hlavní hodnotitelky nebo vedlejší hodnotitelky. Pomáhala jí přitom zejména její kolegyně Ing. K██████ T██████ když jí přímo na projektech vysvětlovala způsoby hodnocení a většinu jí přidělených projektů s ní konzultovala. Do listinných složek projektů se informace k věcnému hodnocení vkládaly až na konci hodnocení. V průběhu hodnocení si vytvářela vlastní písemné poznámky s uvedením data a důvodu změny bodového hodnocení. Ty měla uloženy u sebe, nebyly součástí složky projektu. U jí přidělených projektů nebyli přiřazeni žádní externí hodnotitelé. Důvod přiřazení externích hodnotitelů v Českých Budějovicích neznala. Objektivizace v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ze dne 12. října 2009 v Českých Budějovicích se účastnila tzv. „do počtu“. Jeden projekt přitom také kontrolně hodnotila. Obžalovaný JUDr. J██████ T██████ tam nebyl. U obžalovaného Ing. M██████ P██████ DiS. si není jistá,

Mgr. M. S. neprováděla žádné kontrolní hodnocení, ale byla u objektivizace a vše organizovala. Interní audit postupů věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sice proběhl, ale ona sama s auditory neřešila žádný zásadní problém. Při dodatečné kompletaci složek projektů u 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo na žádost Ministerstva financí České republiky k doplnění evidence o průběžné změny hodnocení a jejich odůvodnění.

Svědék Ing. K. L. působil rovněž od dubna roku 2008 do dubna roku 2010 na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni jako referent oddělení administrace. Těžištěm jeho pracovní náplně byla administrace žádostí o dotace a konzultační činnost. Jako hodnotitel se podílel již na hodnocení projektů z 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Hodnotil projekty z oblastí podpory 1.5 (silnice) a 3.1 (cestovní ruch, rozvoj infrastruktury obecně), pravděpodobně i projekty z oblastí podpory 3.2 a 3.3 (také cestovní ruch) a z oblastí podpory 2.2 a 2.3 (rozvoj měst a obcí). Věcné hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhalo koncem léta roku 2009 standardně s výjimkou námitkového řízení, kdy byl podán velmi vysoký počet námitek. Byl hlavním i vedlejším hodnotitelem pro oblast podpory 3.1 a pro některé projekty z oblastí podpory 1.5. Při provádění hodnocení se řídil operačním manuálem a závěry ze sladčovacích schůzek. Hodnotil pak podle předem stanovených výběrových kritérií. Jako hlavní hodnotitel měl vytištěná výběrová kritéria pro danou oblast podpory, a to pro každý projekt jeden výtisk, do kterého si zaznamenával počet bodů podle jednotlivých kapitol, které k jednotlivým výběrovým kritériím náležely, a důvody provedeného bodového hodnocení. Vepsané body ve výběrovém kritériu dále zaznamenával k danému projektu do excelové tabulky v elektronické podobě. Tyto pracovní materiály nebyly součástí složky projektu. Dílčí excelové tabulky byly vytvořeny tak, aby při zadání počtu bodů za dílčí výběrová kritéria tabulka vypočítala celkový vážený počet bodů projektu. Kdo vytvořil tuto excelovou tabulku, nedokázal říci, ale byla používána pro hodnocení od začátku, kdy se na hodnocení podílel, a pravděpodobně ji dostal od vedoucího oddělení administrace Mgr. D. S. Touto tabulkou vypočtený výsledný počet bodů, vložil do souhrnné excelové tabulky, kam se vkládal jen výsledek bodového hodnocení a důvody bodových ztrát. Tato tabulka byla uložena na sdíleném disku a uzamčena heslem. Až poté – na konci věcného hodnocení – vkládal věcné hodnocení do informačního systému MONIT7+. Teprve tehdy také vytvářel písemnosti určené k založení do složky projektu. Byla to předně hodnotící tabulka, která tvořila přílohu č. 9 operačního manuálu. Vedle ní byl ve složce projektu také protokol o věcném hodnocení, který byl výstupem z informačního systému MONIT7+. V případě, že byl vedlejším hodnotitelem, projekt zpravidla přímo nehodnotil. Přebíral totiž hodnotu hlavního hodnotitele, který také tuto hodnotu ve většině případů zadával do informačního systému MONIT7+ i za něj, a to se znalostí jeho přístupového hesla do tohoto systému. Stejný postup byl praktikován i u hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti. Roli hlavního a vedlejšího hodnotitele jednotlivých projektů určoval vedoucí oddělení administrace Mgr. D. S. Bodový výsledek věcného hodnocení v informačním systému MONIT7+ nebyl za této situace průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, ale byl průměrem dvou shodných hodnot. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ tak bylo aplikováno jen při hodnocení několika projektů. Tyto případy, kdy projekt opravdu hodnotili dva hodnotitelé, se odehrály zejména na začátku hodnocení, kdy se s postupem hodnocení seznamovali, a v případech sporných projektů, kdy bylo třeba hodnocení konzultovat. V této souvislosti vyslovil svědek přesvědčení, že o daném způsobu hodnocení věděli Ing. M. S. a PhDr. A. H. Zda o něm věděli obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. nedokázal říci. Vybavil si však, že v době podání vysvětlení v této záležitosti na Policii ČR vzešel ze strany

referentů dotaz, jak se zachovat v případě otázky na toto téma, a závěr byl takový, že PhDr. A. H. reagovala na sdělení skutečnosti hodnocení pouze jedním hodnotitelem konstatováním, že o tom neví, kladla důraz na loajalitu k Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a současně připomínala, že mají mluvit pravdu. V návaznosti na to svědek také upřesnil, že výsledky věcného hodnocení v průběhu hodnocení zadával do souhrnných excelových tabulek výsledků hodnocení místo do informačního systému MONIT7+ na základě pokynu Mgr. D. S. nebo Ing. M. S. Takový pokyn nebyl v písemné podobě, pravděpodobně ho dostal ústně nebo elektronicky. Důvodem vkládání výsledků hodnocení do těch tabulek byl přehled nad tím, kolik projektů již bylo ohodnoceno. Informaci o výsledcích věcného hodnocení před vložením do informačního systému MONIT7+ nepředával nikomu mimo Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Byly jen v té souhrnné excelové tabulce. Ve složce projektu byla založena další excelová tabulka věcného hodnocení projektu jako oficiální dokument, v které byly zachyceny i poznámky hodnotitele. Z písemných poznámek hodnotitele, které si vytvořil na vytištěném formuláři s výběrovými kritérii a které se nezakládaly do složky projektu, bylo patrné, co hodnotitele k přidělení určitého počtu bodů vedlo, stejně jako to, kdy učinil změnu bodového hodnocení a z jakého důvodu. Součástí složky projektu nebyly ani zápisy o tom, co, kdo, kdy a komu poskytl za informace v souvislosti s věcným hodnocením projektů. Stejný postup hodnocení – tedy konkrétně využívání přepočítacích excelových tabulek, zanášení výsledných bodů do souhrnné excelové tabulky uložené na sdíleném disku a hodnocení pouze jedním hodnotitelem – byl užíván i u předchozích výzev. Oproti tomu novou formou sladování výsledků hodnocení – nepoužitou u předchozích výzev – byl proces objektivizace. O jejím konání dne 12. října 2009 se dozvěděl několik dní předem a osobně se jí účastnil. Důvodem výběru projektů do objektivizace byly extrémně vysoce bodové hodnocené a hraniční projekty, které se pohybovaly kolem hranice pořadí projektů doporučených k financování. Tato hranice byla patrná ze souhrnné excelové tabulky. Objektivizace proběhla na Úřadě Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích, kam přijel společně s kolegy, referenty z Plzně – Ing. Z. B., Mgr. D. S. a Ing. K. T. Hodnotili projekty kolegů z Českých Budějovic, kteří naopak hodnotili jejich projekty, které přivezli. Při tomto kontrolním hodnocení neměl k dispozici hodnocení budějovického hodnotitele, ale následně si ho mohl vyžádat a s referentem z Českých Budějovic hodnocení konzultovat. Při objektivizaci hodnotil dva projekty z Českých Budějovic, ale od jejich původního hodnocení Mgr. K. Z. se příliš neodchýlil. Obžalovaný Ing. M. P. a Ing. M. S. také byli objektivizaci přítomni, ale nijak se na práci referentů nepodíleli, resp. v jeho případě nezasahovali do průběhu hodnocení. Obecné závěry, které bylo třeba promítnout i do jiných projektů a byly důvodem úprav věcného hodnocení u projektů nezařazených do objektivizace, se objevily až u 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kde byla zjištěna nejednotnost postupu hodnocení mezi Plzní a Českými Budějovicemi. Na konci věcného hodnocení byly zadávány konečné bodové hodnoty do informačního systému MONIT7+. K vkládání do tohoto systému bylo přistoupeno na pokyn Mgr. D. S. nebo Ing. M. S. Svědek do něj vkládal příslušné údaje z přepočítací excelové tabulky, protože její struktura byla podobná tomu, co se do něj vkládalo. Vkládaly se do něj hodnoty bodů za kapitoly výběrových kritérií a výsledný počet bodů si vypočítal sám. Po vložení dat do něj měl hlavní hodnotitel další povinnosti, a to vygenerovat protokol o věcném hodnocení a založit jej do složky projektu. Svědek potvrdil, že proces věcného hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl auditován, aniž by auditoři zjistili u jeho postupů hodnocení nějaké zásadní pochybení a aniž by musel na základě zjištění auditu měnit nějaké svoje hodnocení. Po ukončení věcného hodnocení následovalo námitkové řízení. Námitek bylo

velmi mnoho a měly velmi nízkou odbornou úroveň. Jeho role při námítkách byla taková, že připravoval podklady pro vypořádání námitek u projektů, u nichž byl hlavním hodnotitelem. Tyto podklady předával vedoucí územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni Ing. M. S. Forma vypořádání námítky byla daná. Nebyl si vědom žádného pokynu k vypořádání námitek od obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P. nebo Ing. M. S. a Ing. K. B. Oni rozhodli pouze o tom, že se námítky vypořádají. Z textu námitek a jejich počtu bylo patrné, že to byly často stížnosti přeposlané od starostů obcí a že předkladatel námitek věcnému hodnocení nerozuměl. V tomto kontextu se přihlásil k tomu, že jedním z jemu přidělených projektů, proti jehož hodnocení směřovaly námítky, byl projekt č. CZ.1.14/3.1.00/05.01828 Sportovně-relaxační centrum Štruncovy sady - pivovar - Roudná, I. Etapa, žadatele statutárního města Plzeň. Námítky podané proti hodnocení tohoto projektu vyhodnotil jako neodborné a nekonkrétní a v zásadě neviděl důvod jim vyhovět. V průběhu námitkového řízení však za ním přišli obžalovaný Ing. M. P. a Ing. K. B. a probírali s ním dané námítky z hlediska toho, zda mohou vést k změně bodového hodnocení. On si však trval na svém hodnocení. Dopadlo to nakonec kompromisem. U jednoho z výběrových kritérií – u kritéria prodloužení sezóny – byl tomuto projektu zvýšen počet bodů. Mělo to přitom vliv na jeho status, neboť po zvýšení bodů byl tento projekt zařazen mezi projekty doporučené k financování, byť hraniční. Byl přesvědčen, jak uvedl, že jeho původní hodnocení bylo správné, ale s ohledem na to, že Ing. K. B. byla nadřízenou i oddělení metodického řízení, respektoval její názor. Obžalovaný Ing. M. P. měl také svoji představu o tom, které z výběrových kritérií nemuselo být správně ohodnoceno. Nejdříve se svědkem jednal on a vyslovil domněnku, že mohl nesprávně ohodnotit soulad projektu s rozvojovými strategiemi. To ale bylo pro žadatele, jakým bylo město Plzeň, nemožné. Jeho připomínku tedy svědek neakceptoval a setrval na svém původním hodnocení, které bylo správné. Počet bodů pak změnil na základě rozhovoru s Ing. K. B. u výběrového kritéria 3.4 (prodloužení sezóny), zatímco obžalovaný Ing. M. P. s ním diskutoval výběrové kritérium 3.2 (rozvojové strategie), a tam si své hodnocení obhájil a ke změně nedošlo. Jeho následný odchod ze zaměstnání na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad souvisel se skutečností, že v rámci 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo k úniku informací, jak počtu bodů, tak i jmen hodnotitelů, na veřejnost. Někteří žadatelé, kteří přicházeli na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konzultovat, tyto informace měli, a konkrétně jeho osobně konfrontoval jeden ze žadatelů i s jeho hodnocením, tedy věděl, že projekt hodnotil a s jakým výsledkem. Nezjišťoval, odkud má tyto informace, ale domníval se, že tyto informace unikly prostřednictvím členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Cítil se touto skutečností osobně ohrožen, a proto z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad odešel.

Svědkyně Ing. K. T., původním jménem R., byla zaměstnána na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a pracovníě zařazena na jeho územní pracoviště v Plzni. Tam nastoupila v září roku 2007 na pozici projektové manažerky oddělení administrace žádostí. V listopadu roku 2009 však přešla na pozici referentky oddělení kontroly. Jako hodnotitelka hodnotila projekty z 1. až 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v 6. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad jen formální náležitosti, tedy za období od září 2007 do října 2009 hodnotila projekty všech výzev, které v té době probíhaly. Věcné hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad začalo na konci srpna 2009 a končilo začátkem října 2009. Její role vyplývala z tehdejší pracovní pozice, tedy hodnocení projektů. Uplatňované postupy vycházely z operačního manuálu, interních nařízení úřadu, závěrů sladovacích schůzek a nálezů interního auditu. U některých projektů byla

hlavním hodnotitelem, u některých vedlejších. Měla na starost oblasti podpory 2.4, 2.5 a 2.6, ve kterých prováděla konzultace a byla hlavním hodnotitelem. K operačnímu manuálu je nikdo neškolil, nicméně různé problematické postupy byly předmětem pracovních setkání a před 5. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo také jedno pracovní výjezdní setkání. Během něj probíraly procesy hodnocení, zejména s ohledem na problémy z předchozích výzev, aby přístup k jejich řešení byl jednotný. Věcné hodnocení začínalo tím, že byl vedoucím oddělení Mgr. D. S. sestaven seznam hodnotitelů přiřazených ke konkrétním projektům. Každý jednotlivý projekt měl vždy přiřazen hlavního a vedlejšího hodnotitele a každý hodnotitel měl přiřazen určitý počet projektů, které měl během věcného hodnocení ohodnotit, tj. přiřadit mu výsledné bodové hodnocení. Během 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se průběžně konaly smlouvací schůzky, ze kterých byl vždy pořízen zápis a na základě jeho závěrů bylo možné se k hodnocení projektů vracet, aby byla jednotlivá hodnotící kritéria uplatňována jednotně při hodnocení všech projektů. Další významné poznatky pro hodnocení mohly vyplynout z probíhajícího interního auditu, který měl k dispozici projektové složky i hodnocení a případné závěry z tohoto auditu pak rovněž byly promítány do hodnocení. Sama svědkyně se minimálně u jednoho projektu na základě zjištění auditu vracela ke svému původnímu hodnocení a uznala, že něco přehlédla, proto změnila své původní hodnocení. Na závěr věcného hodnocení proběhla objektivizace. Tehdy bylo vybráno několik projektů z Plzně a Českých Budějovic a vzájemně byly tyto již ohodnocené projekty kontrolně znovu ohodnoceny, aby se zjistilo, zda při dodržení postupů uplatňovaných v Plzni by byly budějovické projekty hodnoceny stejně a naopak. Svědkyně si svá hodnocení evidovala tak, že měla svoje písemné poznámky a aktuální hodnotu si zanášela do excelové tabulky uložené pod přístupovým heslem na sdíleném disku. Tato tabulka obsahovala sloupečky s uvedením data, ke kterému mělo být vyplněno hodnocení projektu. Pokud se hodnocení změnilo, bylo to z této tabulky vidět. Na jednotlivých listech tabulky byla hodnocení jednotlivých projektů rozdělena podle oblastí podpory, ze kterých bylo vidět hodnocení ostatních hodnotitelů z Plzně. Nebylo z ní ale patrné hodnocení hodnotitelů z Českých Budějovic. Obsahem této tabulky byly výsledné body věcného hodnocení. Tato tabulka se aktualizovala průběžně, cca jednou za týden, případně za 14 dní. Svě hodnocení nikomu neposílala, ale vkládala je do této tabulky na sdílený disk. V případech projektů, u nichž byla vedlejší hodnotitelem, byla mnohem pasivnější, tj. projekt si jen prošla a přímo ho nehodnotila. Ohodnotil ho hlavní hodnotitel. Většinou hlavní i vedlejší hodnotitel seděli spolu v kanceláři, a tak průběžně docházelo ke konzultacím nad jednotlivými hledisky hodnocení projektů. Jejím vedlejší hodnotitelem byly kolegyně Mgr. M. P. a Ing. Z. B. a naopak ona jim dělala vedlejšího hodnotitele v případech projektů, u nichž ony byly hlavním hodnotitelem. Roli hlavního hodnotitele vnímala tak, že to byl on kdo zásadně odpovídal za hodnocení. Když ona sama byla hlavním hodnotitelem, tak jí přidělení vedlejší hodnotitelé také své vlastní hodnocení projektu fakticky nevytvářeli. Jen v případě potřeby s nimi konzultovala a probírala jednotlivé projekty. Do hloubky hodnocení projektů probírala s Ing. Z. B. která se teprve zaučovala. Pořadí v jakém se hodnotilo, si rozhodovala sama, nebylo nijak stanoveno. Role hlavního a vedlejšího hodnotitele jak ji popsala v souvislosti s 5. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, byla stejná i při hodnocení 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a hodnocení se vkládalo do přepočítací excelové tabulky, která byla schopna vypočítat výsledný počet bodů. V případě, že hodnotila jako hlavní hodnotitel, tak hodnocení opravdu prováděla osobně. V případě, že byla uvedena jako vedlejší hodnotitel, tak hodnocení prováděla pouze formou konzultací s hlavním hodnotitelem. Nikdo jiný kromě auditu do hodnocení nezasahoval. Nebylo jí nic známo o tom, že by byly prováděny zásahy do bodového hodnocení jinými

osobami než oprávněnými hodnotiteli. U projektů, které hodnotila, nebyli přibráni žádní externí hodnotitel a k důvodům jejich přibrání v Českých Budějovicích nemohla nic bližšího uvést. Bodový výsledek věcného hodnocení v informačním systému MONIT7+ byl průměrem věcného hodnocení dvou hodnotitelů, přesněji byl průměrem dvou zadaných hodnocení. Do informačního systému MONIT7+ totiž bylo zadáno dvakrát stejné hodnocení, protože vedlejší hodnotitel vlastní hodnocení fakticky nevytvářel. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ bylo aplikováno sladčovacími schůzkami a konzultacemi s vedlejším hodnotitelem. V tomto kontextu vyslovila přesvědčení, že Ing. M. S. o tom věděla. Usoudila na to z jejích reakcí, osobně s ní o tom nemluvila. Zda o tom věděli obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. nedokázala říci. Informace zadávala místo do informačního systému MONIT7+ do souhrnné excelové tabulky umístěné na sdíleném disku na základě pokynu vedoucích, tj. Ing. M. S. a Mgr. D. S. Takové pokyny dostávali jednak ústní formou a jednak byly připomínány prostřednictvím e-mailu. Cílem bylo doplnit tabulku k určenému datu. Do tabulky se doplňovaly výsledné body, které byly vypočteny jinými excelovými tabulkami. Základní formát těchto tabulek byl na sdíleném disku a dokázaly vypočítat výsledné hodnocení z údajů, které do nich vložila ze svých písemných poznámek. Tyto tabulky obsahovaly vzorce, do kterých když se doplnily body přidělené k jednotlivým kritériím hodnocení, tak vypočetly finální výsledek bodového hodnocení. Informaci o výsledcích věcného hodnocení před vložením do informačního systému MONIT7+ poskytovala také auditu u projektů, které si audit vybral. Žádný zápis, ze kterého by bylo patrné, kdy změnila bodové hodnocení, případně z jakého důvodu, do složky projektu nepožadovala, toto však bylo patrné ze souhrnné excelové tabulky na sdíleném disku. V souvislosti s probíhajícím vyšetřováním na základě požadavku Ministerstva financí České republiky na upřesnění audit trailu, tj. auditní stopy, doplňovala zpětně důvody pro změny hodnocení. Náročné to bylo v tom, že si musela zpětně uvědomit z jakého důvodu a kdy prováděla změny hodnocení. Vycházela ze souhrnné excelové tabulky s hodnotami hodnocení, ze které byla patrná doba, kdy došlo ke změně hodnocení, a ze svých písemných poznámek k hodnocení, které nebyly součástí složky projektu. Tehdy totiž nebyl žádný pokyn, který by nařizoval archivovat excelové tabulky s věcným hodnocením projektů v jejich jednotlivých fázích se změnami bodového hodnocení. Tabulky, které dovedly vypočítat výsledné věcné hodnocení, nebyly součástí složky projektu. Archivovaly se zpětně vytvořené tabulky s audit trailem, ale ty neobsahovaly vzorce a nedokázaly propočítat výsledek hodnocení. O objektivizaci dne 12. října 2009 v Českých Budějovicích se dozvěděla v předchozím týdnu od Ing. M. S. s tím, že byl vybrán vzorek projektů, které byly předmětem objektivizace. Kým byly vybrány, nemohla říci, viděla jen seznam projektů, na kterém byly projekty z Plzně i z Českých Budějovic. Na místě pak došlo k prohození vybraných projektů, kdy hodnotitelé z Plzně kontrolně hodnotili projekty hodnotitelů z Českých Budějovic a naopak. Osobně byla v Českých Budějovicích objektivizaci přítomná, společně s kolegy z administrace v Plzni, tj. Mgr. M. P., Mgr. D. S. a Ing. Z. B. U jí hodnocených plzeňských projektů, ve kterých byla hlavní hodnotitel, se hodnocení neměnilo. Na důvodech hodnocení se s českobudějovickým hodnotitelem shodli. Obžalovaný ředitel JUDr. J. T. se tam tehdy určitě neobjevil. Obžalovaný Ing. M. P. tam byl. Výsledkem objektivizace nebyly žádné obecné závěry, které by bylo třeba promítnout i do hodnocení jiných projektů, nepodrobených objektivizaci. Do informačního systému MONIT7+ následně vkládala hodnocení ze svých přepočítacích tabulek, ve kterých byl výsledný počet bodů. Do informačního systému MONIT7+ se vkládaly hodnoty bodů za jednotlivá podkritéria, přičemž informační systém MONIT7+ na konci vypočetl stejnou hodnotu výsledného bodového hodnocení, kterou vypočetly i ony excelové hodnotící tabulky. V případech projektů, u nichž byla hlavní hodnotitelkou, si vkládala data do informačního systému MONIT7+ sama, a to i údaje za

vedlejšího hodnotitele po předchozí domluvě s ním. Znaťa přitom jeho přístupové heslo do daného systému. Za ní také vkládal hlavní hodnotitel její hodnocení na pozici vedlejší hodnotitelky a znal její přístupové heslo. Po vložení dat do informačního systému MONIT7+ měl hlavní hodnotitel ještě další povinnosti, zvláště pak musel změnit status projektu, a to tak, že buď dosáhl minimální bodové hranice nebo že jí nedosáhl. Když Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodnul o poskytnutí dotací na realizaci konkrétních projektů, tak oddělení administrace vypracovalo u neúspěšných projektů oznámení o této skutečnosti, což dělal také hlavní hodnotitel, a v souvislosti s tím změnil stav projektu v informačním systému MONIT7+ na „nedoporučen k financování“. Svědkyně se zapojila také do přípravy podkladů pro vypořádání námitek proti hodnocení některých projektů. V rámci námitkového řízení jí byly přiděleny projekty, u kterých měla reagovat na obsah uplatněné námítky. V souvislosti s tím se vracela k hodnocení projektu a posuzovala, zda je námitka opodstatněná či nikoliv. Svůj doporučující výstup předávala Ing. M. S. e-mailem. Celkově vzato zdůraznila, že obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. jí při hodnocení projektů nijak neovlivňovali, nepožadovali po ní žádnou změnu bodového hodnocení.

Územní odbor implementace programu v Českých Budějovicích v inkriminované době vedl obžalovaný Ing. M. P. DiS. Jemu podřízenou vedoucí oddělení administrace byla Mgr. V. H. a jí podřízenými projektovými manažery tohoto oddělení J. K., Mgr. B. P., Bc. M. R. a Mgr. K. Z. Ti všichni současně plnili funkce hlavních a vedlejších hodnotitelů projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a všichni byly slyšeni před soudem.

Svědčce Mgr. V. H. – vedoucí oddělení žádostí odboru programu Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích – měla v náplni práce především vedení projektových manažerů oddělení administrace žádostí, ale i hodnocení projektových žádostí o dotace a konzultace projektů se žadateli o finanční podporu z evropských fondů. S hodnocením projektových žádostí o dotace měla bohaté zkušenosti už z doby, kdy – před převzetím vedení oddělení žádostí od Ing. L. T. – byla jednou z řadových projektových manažerek. Při hodnocení se řídila příslušnými metodickými předpisy, zvláště pak operačním manuálem, zejména jeho kapitolou 10, týkající se administrativních procesů, a příručkou kontrolora, dále výběrovými kritérii, výstupy ze sladovacích schůzek a závěry konzultací s jinými kolegy z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, např. z oddělení metodiky, nebo s kolegy z územního pracoviště oddělení administrace žádostí v Plzni. O předpisech a normách uplatňovaných při hodnocení předložených projektů nebyla přímo proškolená. Byly jí však zadávány různé úkoly a vzdělávala se v podstatě formou samostudia. Před každou výzvou se scházeli také na sladovací schůzce, kde si upřesnili přístup k jednotlivým kritériím a principy, kterými se budou řídit. Na těchto sladovacích schůzkách bývali přítomni též vedoucí odboru řízení programu a metodici. V souvislosti s 5. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhla takováto předběžná sladovací schůzka s kolegy z Plzně za účasti vedoucí oddělení metodického řízení v Písku a další pak formou videokonference. Následně, v průběhu samotného hodnocení se pravidelně konaly další sladovací schůzky zaměřené na probrání aktuálních problémů, které vyvstaly při uplatňování jednotlivých výběrových kritérií. Ve vztahu k hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad si svědkyně již nedokázala vybavit časové zařazení jednotlivých dílčích kroků. Potvrdila ale, že se osobně podílela na hodnocení vybraných projektů. Současně jako vedoucí oddělení administrace určovala, kdo bude

hodnotit konkrétní projekty, a přidělila roli hlavního a vedlejšího hodnotitele. Do tohoto jejího výběru mohl vstoupit vedoucí odboru [REDAKCE], obžalovaný Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE], který rozdělení projektů a rolí schvaloval. Dodržován přitom byl princip, že hlavním hodnotitelem byl ten, kdo byl garantem oblasti podpory, do které spadal daný projekt. Většinou se svědkyně při přidělování projektů rozhodovala podle toho, jak spolu kolegové seděli v kanceláři. Projekty ze začátku rozřídila podle oblastí podpory a vytvořila na sdíleném disku jejich seznam. Poslední den příjmu žádostí musely být všechny projekty zadány do informačního systému MONIT7+ s tím, že registrační čísla odpovídala číslům na předávacích protokolech jednotlivých projektů. Druhý den byl vytvořen seznam hodnotitelů, kteří si projekty rozebrali do kanceláří a začalo hodnocení formálních náležitostí, na které bylo k dispozici cca 20 pracovních dní. V tomto stádiu hodnocení bylo ještě možné žadatele vyzvat, pokud něco v projektu chybělo, např. nějaká příloha, k doplnění. Když toto hodnocení skončilo, vše bylo zadáno do informačního systému MONIT7+ a následující pracovní den začalo hodnocení přijatelnosti, a to ve lhůtě 15 pracovních dní. Pokud žadatel nesplnil nějaké kritérium, vypadnul z dalšího hodnocení. Po ukončení tohoto hodnocení byly jeho výstupy opět zadány do informačního systému MONIT7+. Další následující pracovní den pak začalo hodnocení věcné, na které bylo k dispozici 38 pracovních dní. Každý projekt přitom byl hodnocen podle předem stanovených výběrových kritérií, která byla zveřejněna na webových stránkách Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V průběhu hodnocení pak probíhaly již zmíněné sladovací schůzky, na nichž si s kolegy upřesňovali uplatnění jednotlivých kritérií. Svědkyně sama si při věcném hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vytiskla ke každému projektu výběrová kritéria podle oblastí podpory a projekt hodnotila podle kritérií tak jak šla po sobě. Svoje hodnocení si zapisovala do vytištěného přehledu výběrových kritérií, a to včetně poznámek například k důvodům stržení bodů, a následně je mohla používat při konzultaci s (ne)úspěšným žadatelem. Její poznámky nebyly součástí složky projektu. V 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad si kritéria schovala pro případ, že by bylo potřeba se k důvodům jejího hodnocení vracet, například kdyby žadatel chtěl znovu předložit projekt a chtěl by konzultovat důvody stržení bodů. Do samotné složky projektu pak vkládala jednak formulář věcného hodnocení, který vytvářela opisem z údajů o přidělených bodech podle výběrových kritérií a svých poznámek, a jednak protokol o věcném hodnocení, který byl výstupem z informačního systému MONIT7+, kam vkládala výsledky věcného hodnocení až po ukončení této fáze hodnocení. Naopak, průběžně zapisovala výsledky hodnocení do souhrnné excelové tabulky, kterou každý týden zasílala vedoucím územních odborů, obžalovanému Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE] nebo Ing. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE]. Když ohodnotila projekt podle výběrových kritérií, tak vložila body získané projektem do excelové tabulky věcného hodnocení projektu, která z nich dokázala vypočítat konečný výsledek stejně jako informační systém MONIT7+, a takto vypočtený výsledek zadala do souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení řadící posuzované projekty podle počtu získaných bodů a oblastí podpory. Ony dvě elektronické excelové tabulky – excelovou tabulku věcného hodnocení projektu obsahující vzorec pro přepočtení bodů podle jejich váhy na celkovém výsledku a souhrnnou excelovou tabulku výsledků hodnocení sestávající z údajů o bodovém hodnocení jednotlivých projektů – vytvářelo oddělení metodického řízení za účasti kolegů z územního pracoviště v Plzni. Obě byly na sdíleném disku. Cílem jejich vyplňování byla možnost kontroly časového postupu věcného hodnocení na územních pracovištích v Českých Budějovicích a v Plzni ze strany vedoucích obou územních odborů implementace programu a možnost zjištění, jestli se na těchto územních pracovištích nehodnotí jinak. Svědkyně si přitom nevybavila, že by bylo někdy projektovým manažerům oddělení administrace přímo nařízeno používat excelovou tabulku na přepočtení bodů, ale výhoda jejího užívání pro ně jako pro hodnotitele spočívala v tom, že se v případě

chyby mohli velice operativně vrátit k bodování jakéhokoliv projektu. Pokud sama byla hlavní hodnotitelkou, měla hodnocené projekty u sebe a v případě, že si něčím nebyla jistá, využila možnosti probrání projektu a konzultace s vedlejším hodnotitelem. Tak tomu bylo hlavně v oblastech podpory, v nichž nebyla garantem a u projektů, které byly ohodnoceny buď nápadně vysoko nad průměr nebo naopak velice nízko. Zpravidla s vedlejším hodnotitelem důkladně probírala i projekty na hranici podpořitelnosti poskytnutím dotace. Jako hlavní hodnotitelka vždy fyzicky důkladně procházela projektovou dokumentaci a přidělovala konkrétní body. V případě potřeby ji důkladně procházel i vedlejší hodnotitel, který se jinak s projektem seznamoval jen zběžně. Jako vedoucí oddělení byla garantem pouze oblasti podpory 2.1. (integrováný plán rozvoje měst), jako projektová manažerka byla též garantem oblasti podpory 2.4. (rozvoj infrastruktury základního středního a vyššího odborného školství), oblasti podpory 2.5. (rozvoj infrastruktury pro sociální integraci) a oblasti podpory 2.6. (rozvoj zdravotnické péče). V rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad hodnotila několik projektů z oblasti podpory 2.4., převážnou většinu projektů z oblasti podpory 2.5. a 2.6. a část projektů oblasti podpory 3.3. (rozvoj marketingu cestovního ruchu). Přiděleno měla cca 90 projektů, v nichž byla hlavní hodnotitelkou, a v naprosté většině z nich využila už s ohledem na jejich věcné zaměření možnosti konzultace s vedlejším hodnotitelem. Pokud byla sama v pozici vedlejšího hodnotitele, sloužila jako konzultantka a fungovala stejným způsobem jako vedlejší hodnotitelé ve vztahu k jejím projektům. Většinu projektů tedy z pozice vedlejšího hodnotitele opravdu sama fyzicky procházela a hodnotila, ale ve většině se shodli s hlavním hodnotitelem na výsledném hodnocení. Tento postup shledávala dostatečným i z pohledu metodiky nastavené operačním manuálem ve spojení s interním pokynem ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jenž z důvodu velkého počtu projektů umožnil hodnotitelům vzájemně konzultovat a dosáhnout tak shody na výsledném bodovém hodnocení. Hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele tak mohlo vyjít stejně a prakticky vždy tomu tak také bylo. Do informačního systému MONIT7+ ho pak u projektů, kde byla hlavní hodnotitelkou, vkládala za oba hodnotitele. Informační systém MONIT totiž byl schopen bodové hodnocení vypočítat pouze průměrem dvou hodnocení, vloženo tedy muselo být hodnocení za hlavního i vedlejšího hodnotitele, byť shodné, aby systém vypočítal výsledný počet bodů. Stejně hodnocení za vedlejšího hodnotitele muselo být vyjádřením jeho postoje k výsledku hodnocení, neboť spolupodepisoval příslušný protokol o něm z informačního systému MONIT7+. O tom, že hodnocení zadaná do informačního systému MONIT7+ jsou stejná, dlouhodobě věděly kontrolní útvary Ministerstva financí České republiky, Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a interní audit, a nikdy v tom neshladaly nic problematického, takže ani svědkyně v tom neviděla nic závadného. Uvědomovala si ale, že problémové bylo to, že vedlejší hodnotitel se občas do všech detailů neseznámil s hodnoceným projektem. V této souvislosti připustila, že pravidlo kontroly „čtyř očí“ bylo při této praxi fakticky důsledně aplikováno pouze když vedlejší hodnotitel důkladně prošel projekt, což nebylo vždy. Současně uvedla, že neví, jestli o tom věděl obžalovaný [REDAKCE] JUDr. J. T. [REDAKCE], ale přiklonila se k názoru, že nikoliv, protože vůbec nechodil za hodnotiteli. Jista si nebyla u obžalovaného vedoucího odboru Ing. M. P. [REDAKCE] který hodnotitele navštěvoval, ale ona osobně s ním o uvedené praxi nehovořila a pokud v průběhu doby pracoval se souhrnnou tabulkou výsledků hodnocení, tak do ní se tato praxe nijak nepromítala. Danou souhrnnou excelovou tabulku poté co do ní doplnila přidělení hlavních a vedlejších hodnotitelů jednotlivým projektům přeposlala všem hodnotitelům z jejího oddělení, aby si udělali přehled o tom, jaké projekty budou hodnotit. Do ní se nedoplňovaly jenom body věcného hodnocení, ale například i údaje o okresu, ze kterého žadatel pochází, zpracovatel projektu, další informace pro administraci projektů, a byla tam i kolonka výsledek věcného hodnocení. Tuto tabulku, tedy informaci o výsledcích věcného

hodnocení před vložením do informačního systému MONIT, chtěli vedoucí územních odborů [redacted], tedy zpočátku obžalovaný Ing. M. P. [redacted] a v průběhu doby Ing. M. S. [redacted]. Závěrečné věcné hodnocení zaslala pouze Ing. M. S. [redacted] do Plzně. Tyto informace nepředávala obžalovanému JUDr. J. T. [redacted], takže nedokázala říci, zda je měl k dispozici. Danou tabulku posílali každý týden, většinou v pátek. Důvodem pro to bylo sledování průběhu hodnocení v jednotlivých oblastech podpory. Pokud došlo v průběhu doby k nějakým změnám v bodování ohodnocených projektů, tak se promítly i do této tabulky. Každý hodnotitel se mohl k bodování vrátit a velice operativně jej změnit, zatímco kdyby se body přidělené jednotlivým projektům vkládaly přímo do informačního systému MONIT7+, bylo by to zdlouhavé a technicky náročné. Excelové hodnotící tabulky posílali i ve 3. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, 2. výzvu tohoto programu nehodnotila. Svou excelovou hodnotící tabulku měla u sebe v počítači, ale ta obsahovala jen údaje o jejím hodnocení. Neměla k dispozici hodnocení ostatních hodnotitelů. To nebylo uloženo ani na sdíleném disku, nikdo z ostatních oddělení ho nesměl vidět a nebylo ani k nahlédnutí pro ostatní hodnotitele. Souhrnná excelová tabulka s vyznačením jednotlivých změn hodnocení projektů se nearchivovala. Do složky výzvy se zakládaly výstupy z informačního systému MONIT7+. Součástí složky projektu pak nebyly jakékoli zápisy o tom, co, kdo, kdy a komu poskytl za informace v souvislosti s věcným hodnocením projektů. Pouze v případě projektů, které řešil audit, byl do projektové složky zaznamenán pohyb celé projektové dokumentace, a to do formuláře pohyb složky projektu. Důvodem provádění změn v bodovém hodnocení projektů v průběhu hodnocení bývaly zejména výstupy sladovacích schůzek, například kvůli přepočtu indikátorů, který si na nich ujasnili. Indikátory byly jedním z kritérií, které mělo jeden z nejvyšších počtu bodů ve váženém průměru. Po jeho přepočítání, resp. změně, se tedy mohl výsledek výrazně změnit. Takovým způsobem se v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad sama vracela pouze ke dvěma projektům, což si vybavila s ohledem na šetření provedené Ministerstvem financí České republiky, kdy museli zpětně doplňovat formuláře s vyznačením důvodů změn. Obhajovali způsob hodnocení i důvody změn, aby to byl průkazný audit trail (auditing stopa) a bylo přesně zřejmé, z jakého důvodu změnu provedli. Čerpali přitom ze zápisů ze sladovacích schůzek a někteří měli schované poznámky k uplatnění výběrových kritérií při hodnocení jednotlivých projektů v písemné podobě. Obecně důvody pro provádění změn věcného hodnocení v průběhu hodnocení byly například takové, že se hodnotitel spletl nebo na začátku si nastavil nějakou latku a v průběhu hodnocení si uvědomil, že to nastavil příliš vysoko a k projektům se vracel, aby to upravil u všech stejně. Na základě sladovacích schůzek to bylo obdobné, například vyšlo najevo, že v oblasti podpory 2.4., kritérium týkající se základního školství, konkrétně soulad se školským vzdělávacím programem, bylo ve vztahu k jihočeským projektům uplatňováno jinak než ve vztahu k plzeňským projektům, když jihočeské projekty v něm byly ohodnoceny výrazně výše, a jihočeští hodnotitelé se k hodnocení tohoto kritéria dodatečně vrátili a přebodovali projekty. Obdobně na některá pochybení upozornil audit, a rovněž ta byla operativně napravována. V průběhu hodnocení tak mohlo docházet a docházelo ke změnám, ale do informačního systému MONIT7+ zadávali až tu poslední výslednou hodnotu z poslední správné tabulky. V informačním systému MONIT7+ tak nebyly zaznamenány žádné změny, a to byl také důvod, proč bylo průběžné hodnocení vedeno v oněch jiných, excelových, tabulkách, s nimiž počítal i operační manuál. O jakoukoliv změnu v údajích zadaných v informačním systému MONIT7+ se muselo požádat na oddělení monitoringu a evaluace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, které mělo na starost informační systém MONIT7+, a to muselo poslat žádost společnosti Tesco s.r.o., která spravovala informační systém MONIT7+, a ta musela projekt tzv. odemknout, což činila ve lhůtě jednoho až dvou dnů, a teprve pak bylo možné hodnocení předělat. Nejčastějším důvodem prováděných změn byly

výstupy z pravidelných sladřovacích schůzek, které probíhaly formou videokonference. Těchto schůzek se zúčastnili všichni projektoví manažeři, vedoucí oddělení [REDACTED], kteří byli i hodnotiteli, kolegové z oddělení [REDACTED] a vedoucí odborů [REDACTED], tedy obžalovaný Ing. M. [REDACTED] P. [REDACTED], i když ne vždy, a Ing. M. [REDACTED] S. [REDACTED] s plzeňské strany. Přítomné osoby byly zaznamenány v pořizovaných zápisech. Vyloučila přitom, že by tyto schůzky mohly být využity k manipulaci s přítomnými a k cílenému ovlivňování hodnocení, stejně jako to, že by po ní obžalovaný Ing. M. [REDACTED] P. [REDACTED] chtěl, aby osobně přehodnotila nějaké bodované projekty. Nikdy po ní nikdo nechtěl ani to, aby změnila své bodové hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a zdůraznila, že jí není známo, že by byly prováděny zásahy do jejího bodového hodnocení nebo do bodového hodnocení ostatních hodnotitelů ze strany obžalovaných nebo jiných osob, než oprávněnými hodnotiteli. Úspěšnost plzeňských a jihočeských projektů se na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad řešila vždy, až když skončilo hodnocení. Svědkyně odmítla, že by se to řešilo v průběhu hodnocení mezi hodnotiteli, stejně jako to, že by z tohoto hlediska docházelo k ovlivňování procesu hodnocení projektů. S ohledem na velké množství hodnocených projektů byly v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přibíráni dva externí hodnotitelé. Ona sama měla externího hodnotitele pouze u oblasti podpory 3.3, a to u čtyř projektů. Externího hodnotitele jí dělala Ing. L. [REDACTED] T. [REDACTED]. To, že jí byla předělena, zjistila na začátku věcného hodnocení, když jí přišla tabulka od vedoucího odboru obžalovaného Ing. M. [REDACTED] P. [REDACTED] s údaji o tom, které projekty bude Ing. L. [REDACTED] T. [REDACTED] posuzovat. Nebyla nikdy garantem za oblast podpory 3.3, a proto si nechávala tuto oblast podpory nakonec, tedy v době, kdy se dozvěděla, které projekty bude Ing. L. [REDACTED] T. [REDACTED] posuzovat, tyto ještě ohodnoceny neměla. S ohledem na to nejdříve projekty posoudila externí hodnotitelka. Ta pak vytvořila posudek externího hodnotitele, který měl doporučující charakter. Jeho obsahem byl krátký popis projektu, orientačně přidělené body v jednotlivých kritériích, celkový počet bodů, tj. přepočtený v excelové tabulce, a důvody srážek bodů. Svědkyně pak všechny tyto projekty znovu osobně prošla a v některých případech některá kritéria přehodnotila, neboť Ing. L. [REDACTED] T. [REDACTED] ani jiný externí hodnotitel se neúčastnil sladřovacích schůzek, takže efekt pro ni, jako hlavního hodnotitele, byl cca 50 %. Procesu výběru externích hodnotitelů nebyla přítomna, tak neví, kdo a jakým postupem je vybral. K objektivizaci ze dne 12. října 2009 svědkyně uvedla, že proběhla ve středu a dozvěděli se o ní několik dní předem. Přišel jim seznam projektů, které by se měly objektivizace týkat, a z Plzně přijeli kolegové, všichni hodnotitelé i s vedoucí odboru, a přivezli s sebou jejich projekty, které měly být v rámci objektivizace kontrolně vyhodnoceny. V zasedací místnosti si projekty vyměnili s tím, že si každý vzal oblast podpory, jejímž garantem byl, bylo to cca po dvou projektech. Přidělený projekt každý ohodnotil, udělal přepočet, zjistil výsledek bodů a pak ho konzultoval s kolegy z Plzně a naopak, s tím, že u některých projektů byl výsledek prakticky shodný s původním hodnocením nebo jen velice nepatrně odlišný, o desetiny či setiny bodů, a k provedení žádné změny nebyl důvod, neboť ve výsledku by se pořadí projektů nezměnilo. U několika málo projektů se obě hodnocení rozešla o něco více, takže rozdíl byl v řádu jednotlivých bodů, dvou nebo tří bodů, a hodnotitelé, kteří ten projekt hodnotili, jak z Českých Budějovic, tak z Plzně, konzultovali ten rozdíl. Asi u dvou projektů se přišlo na to, že se udělala chyba, takže se opravovala. Každopádně definitivní rozhodnutí o finálním hodnocení bylo na hlavním a vedlejších hodnotitelé toho kterého projektu. Nikdo nikoho k ničemu nenutil. Vybrané projekty byly buď na hranici (ne)úspěšnosti nebo byly enormně vysoce bodované. Od vedoucích odborů svědkyně slyšela, že o výběru projektů, které byly určeny do procesu objektivizace v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, rozhodl obžalovaný [REDACTED] JUDr. J. [REDACTED] T. [REDACTED], ale on sám se objektivizace neúčastnil. Hodnocení prováděli pouze hodnotitelé

a vedoucí odborů, tedy obžalovaný Ing. M. P. a Ing. M. S., zapsali výsledky, pokud se lišily, do výsledné tabulky, osobně se na hodnocení projektů nepodíleli. Výsledkem postupu objektivizace v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tak byl záznam o tom, které projekty byly v objektivizaci kontrolně hodnoceny a s jakým výsledkem. U projektů, kde došlo k nějakému výraznějšímu bodovému rozdílu, tak tam bylo vysvětleno z jakých důvodů. K tomu byl vytvořen formulář na základě požadavku Ministerstva financí České republiky. Z této objektivizace nevyplýval nějaký obecný závěr o rozdílném hodnocení mezi územními pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a v Českých Budějovicích. K takovému závěru se přišlo až při objektivizaci v rámci 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a na jejím základě došlo k přehodnocení dotčených projektů. V rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhla objektivizace v samotném závěru věcného hodnocení projektů. Na věcné hodnocení měly hodnotitelé 38 pracovních dní a poslední den této lhůty musely být výsledky vloženy do informačního systému MONIT7+, to byl nejzazší termín. Většinou skutečně byly výsledky vkládány do tohoto systému až poslední den. Ve chvíli, kdy měl hodnotitel ohodnoceno, tak informoval vedoucího oddělení o tom, že může přistoupit k vkládání do informačního systému MONIT7+. Podkladem pro vkládání do informačního systému MONIT7+ byly údaje zanesené v excelových přepočítávacích tabulkách. Vkládalo se bodové hodnocení podle všech kritérií ve výši celých čísel, maximum bylo 100 bodů. Pokud byl v projektu shledán nějaký nedostatek, tak byly body strhávány. Celkový výsledek váženého počtu bodů vypočítával sám informační systém MONIT7+ a dosažený výsledek bylo možné kontrolně srovnat s výsledkem, který vypočetla excelová tabulka. Sama svědkyně několikrát žádala o opravu v informačním systému MONIT7+, odblokován byl zpravidla do druhého dne. Data do informačního systému MONIT7+ za vedlejšího hodnotitele vkládal hlavní hodnotitel. Praxe byla taková, že po tomto kroku hlavní hodnotitel hodnocení projektu přiřadil status finalizováno. Svědkyně nedokázala říci, zda o tomto postupu někdo informoval obžalované JUDr. J. T. a Ing. M. P., resp. zda o tom obžalovaní věděli, osobně s nimi o tom nemluvila. Zdůraznila ale, že postup věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl auditován, aniž by vyšly najevo jakékoliv zásadní pochybení nebo nesrovnalosti. Auditorům nosili projekty, které si vyžádali, a ti auditovali přímo věcné hodnocení. Audit zjistil nějaké méně závažné chyby ve formalitách a špatně spočítaný indikátor, což bylo možné napravit v rámci námitkového řízení. Následně pak bylo i v metodice výslovně upraveno, že námitku může podat nejen člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale i auditor. V 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo v průběhu námitkového řízení podáno cca 80 námitek. Podle operačního manuálu mělo námitky prošetřit a vypořádat oddělení metodického řízení, avšak jednotliví hodnotitelé referentům tohoto oddělení vypomohli s ohledem na velký počet námitek a krátkou lhůtu dvou dnů na jejich vypořádání. Pomoc hodnotitelů spočívala v konzultacích a v shromáždění podkladů k hodnocení projektů napadených námitkami. Neměli žádné pokyny od obžalovaných JUDr. J. T. ani Ing. M. P. ani od Ing. K. B., odboru, pod níž spadalo oddělení, k tomu jakým způsobem námitky vypořádat. U některých projektů došlo v důsledku námitek k drobné bodové změně a u jednoho projektu to mělo vliv na jeho status. Po uzavření námitkového řízení bylo povinností hlavního hodnotitele dokončit složku projektu v papírové podobě. V případě, že byl projekt neúspěšný a žadatelé byli vráceni originál projektové žádosti, mohl hlavní hodnotitel začít archivovat. Celkově vzato svědkyně vyloučila, že by došlo k jakékoliv formě ovlivňování věcného hodnocení, ať už ze strany obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P., nebo ze strany kohokoliv jiného.

Svědék J. K. nastoupil na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v listopadu roku 2007 jako referent oddělení na územním pracovišti v Plzni, poté vyhrál výběrové řízení na vedoucího tohoto oddělení, po roce zažádal o přeložení do Českých Budějovic a k 1. dubnu 2009 přešel do oddělení českobudějovického územního pracoviště na pozici referenta, tedy projektového manažera. V této pozici bylo hlavní náplní jeho práce hodnocení předložených projektových žádostí o poskytnutí dotací. Hodnotil 5., 6., 7. a 9. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Při věcném hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byl hlavním i vedlejším hodnotitelem a hodnotil projekty průřezově z různých oblastí podpory. Žádné celkové proškolení z metodických předpisů neprodělal, ale samostudiem si postupně procházel operační manuál, příručku kontrolora a interní sdělení a s problematikou se seznamoval prostřednictvím úkolů, které dostával od nadřízených, Mgr. V. H., nebo od kolegyně v kanceláři, Mgr. K. Z. Do problematiky silničních komunikací ho uváděl Bc. M. R. který měl tuto oblast na starosti. Jako hlavní hodnotitel hodnotil přibližně 90 projektů, a vzhledem k tomu, že nebyl gestorem žádné oblasti podpory, měl kolem 30 projektů z každé ze tří prioritních os. Vedlejšího hodnotitele mu dělala především Mgr. K. Z., ale částečně také Mgr. V. H. a Bc. M. R. Jako hlavní hodnotitel měl u sebe od počátku projektovou žádost, jak originál, tak kopii, a byl odpovědný za vedení složky projektu, tj. že ve složce byly založeny všechny písemnosti, tak jak to požadoval operační manuál a další předpisy. Nejdříve si projekt sám ohodnotil, tedy přidělil body podle bodovací tabulky výběrových kritérií. Na vtištěný formulář s přehledem výběrových kritérií si ručně psal poznámky o přiděleném počtu bodů a o důvodech jejich stržení. Svoje hodnocení pak probíral s vedlejším hodnotitelem. Konzultoval s ním zejména kritéria, která byla stěžejní nebo ve kterých si nebyl jistý, někdy i samotný postup hodnocení. Takto se společně vesměs dobrali ke shodnému bodovému hodnocení jednotlivých projektů a svědek vytvořil písemné hodnocení jak za sebe tak i za vedlejšího hodnotitele. Svoje písemné poznámky si uschoval, i když to žádný předpis ani manuál nenařizoval, což se osvědčilo v případech, kdy bylo potřeba se k hodnocení vrátit, např. na základě výstupů ze sladovacích schůzek. Ze svých písemných poznámek na formuláři výběrových kritérií zadával jako hlavní hodnotitel své hodnocení do přepočítávací excelové tabulky, která v sobě měla zakomponován vzorec pro výpočet váženého počtu bodů. Výsledek, který vypočítala tato tabulka, byl totožný s výsledkem, který vyšel po zadání výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+. Do této tabulky se vkládalo hodnocení dříve, než se vkládaly výsledky do informačního systému MONIT7+. Vedle toho výsledek hodnocení z této elektronické tabulky, tedy výsledný počet bodů, vkládal do další souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení, kterou dostal od svých nadřízených. Ta obsahovala seznam všech projektů, v němž si vyfiltroval již ve fázi hodnocení formálních náležitostí svoje projekty. Do této tabulky doplňoval každý týden výsledky své práce, a ty byly e-mailem jednou týdně posílány nejdříve vedoucímu odboru implementace programu v Českých Budějovicích obžalovanému Ing. M. P. a následně – v průběhu věcného hodnocení – Ing. M. S. do Plzně. Po zohlednění výstupů sladovacích schůzek a objektivizace, po odstranění chyb, na které sám přišel nebo na které poukázal audit, případně po provedení potřebných korekcí na základě konzultací s vedlejším hodnotitelem, uzavřel hodnocení a jeho výsledky přenesl do informačního systému MONIT7+. Tím končila jeho práce jako hlavního hodnotitele, co se týká samotného hodnocení. Jako vedlejší hodnotitel si rovněž prošel projekt, vyhodnotil ho, probral ho s hlavním hodnotitelem a prokonzultoval s ním uplatnění problematických kritérií. Jako vedlejší hodnotitel nevytvářel vlastní šablonu věcného hodnocení projektu v excelové hodnotící tabulce ani nezadával výsledky hodnocení do informačního systému MONIT7+. Výsledky hodnocení, na nichž se shodl s hlavním

hodnotitelem, zadával do tohoto systému on. Obdobný postup byl volen i u hodnocení formálních náležitostí a u hodnocení přijatelnosti, kdy role vedlejšího hodnotitele spočívala zejména v konzultacích konkrétních problémů, které byly řešeny rovněž na sladovacích schůzkách společně s hodnotiteli z Plzně a s pracovníky oddělení metodického řízení. Úplně nakonec hodnotil čtyř projekty, do jejichž posouzení byl na jeho žádost – s ohledem na velký počet hodnocených projektů – zapojen externí hodnotitel, konkrétně Mgr. M. R., kterému je fyzicky celé předal za účelem jejich posouzení. Výstupem jeho práce byla doporučující stanoviska k posuzovaným projektům a jejich orientační obodování se specifikací důvodu srážek bodů. Byl to až třístránkový dokument, kde byl projekt krátce popsán a označen základními identifikačními údaji s uvedením počtu orientačně přidělených bodů podle jednotlivých hodnotících kritérií a důvodů pro jejich přidělení. K hodnocení těchto projektů se však musel sám vracet a znovu je přečíst, neboť externí hodnotitel se neúčastnil sladovacích schůzek. Sám pak hodnotil podle některých kritérií odlišně, takže jeho hodnocení nakonec vyznělo jinak, než ono doporučující hodnocení externího hodnotitele. Ačkoliv v tomto systému bylo do informačního systému MONIT7+ zadáváno shodné hodnocení za hlavního a za vedlejšího hodnotitele, vyslovil přesvědčení, že výsledek hodnocení zanesený v informačním systému MONIT7+ bylo možné považovat za průměrnou bodovou hodnotu, která vznikla na základě shody obou hodnotitelů na bodovém hodnocení v procesu konzultací nad uplatněním jednotlivých hodnotících kritérií. Stejně tak považoval za doržené pravidlo kontroly „čtyř očí“, a to tím, že na hodnocení se podíleli oba hodnotitelé a své hodnocení vždy konzultoval s druhým hodnotitelem, ať už s Mgr. K. Z. nebo s Bc. M. R. případně s Mgr. V. H. Tento způsob hodnocení vycházel z interního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z března roku 2008, který se týkal pravidla „čtyř očí“ a funkce vedlejšího hodnotitele. Svědek však nedokázal říci, zda konkrétně obžalovaní Judr. J. T. a Ing. M. P. nebo Ing. M. S. věděli, že se takto podle interního sdělení postupuje, určitě to naopak věděla Mgr. V. H. Žádné zápisy o tom co, kdo, kdy a komu poskytl za informace v souvislosti s věcným hodnocením projektů se do složky projektu nezakládali. Ve složce projektu byl evidován pouze pohyb celé projektové dokumentace, tedy například pokud bylo hodnocení projektu kontrolováno auditem. Excelovou tabulku s výsledky věcného hodnocení posílal svědek každý týden toliko vedoucím odborů, nikomu jinému. V této tabulce byly sloupečky rozdělené po týdnech, takže z tabulky bylo patrné hodnocení v čase, což bylo dobré z důvodu zjištění případné chyby a zpětné kontroly hodnocení. V této tabulce pracoval pouze se svými vlastními projekty, nemohl vidět hodnocení ostatních hodnotitelů. Provedené změny bodového ohodnocení projektů si poznamenával do tiskopisu výběrových kritérií. Na této listině byl proto schopen zpětně zjistit důvody pro provedenou změnu hodnocení. Toto pak využil, když Ministerstvo financí ČR požadovalo v únoru roku 2010 vytvoření tabulek s uvedením důvodů změn bodového hodnocení. Byl tak tehdy schopen jako hodnotitel průkazným způsobem doložit, kdy a z jakého důvodu provedl změnu bodového hodnocení u konkrétních projektů. K objektivizaci ze dne 12. října 2009 uvedl, že byl o ní informován den předem vedoucí oddělení. Tehdy byl všem projektovým manažerům dán seznam projektů, kterých se měla objektivizace týkat, aby projekty fyzicky připravili. Hodnotitelé z Plzně pak přijeli na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad do Českých Budějovic a přivezli svoje projekty, které byly předmětem objektivizace. Projekty byly podle zaměření rozděleny mezi hodnotitele, kdy jihočeští hodnotitelé dostali projekty z Plzně a naopak. Projekty si vzali do svých kanceláří, kde je přečetli a celkově podle svého názoru ohodnotili. Důvodem pro zařazení projektu do objektivizace bylo extrémně vysoké nebo nízké bodové hodnocení, případně hodnocení na hranici (ne)úspěšnosti. Kdo projekty do objektivizace vybral svědek nedokázal říci. Objektivizace se účastnilo pět hodnotitelů z Českých Budějovic, každý měl

cca dva projekty. Předmětem objektivizace bylo deset projektů za Jihočeský kraj a deset za Plzeňský kraj. Závěrečné výsledné hodnocení konzultovali s hlavním hodnotitelem projektu a spolu si vysvětlili případné rozdíly ve vzájemném hodnocení. Na konci dne objektivizace se pořizoval zápis o jejím průběhu. Zapisovalo se a kontrolovalo, zda (ne)dojde ke změně počtu bodů. Tak zjistil, že ve svých podkladech má zanesen špatný údaj u jednoho hodnotícího kritéria jednoho projektu. Tento špatný údaj vedl k rozdílu v bodovém hodnocení o pouhé setinky, ale přišel na tuto chybu a do informačního systému MONIT7+ zadával výsledné hodnocení už opravené. V 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo výstupem objektivizace žádné obecné zjištění, které by vedlo k přebodování jiných projektů, než které byly v objektivizaci. Obžalovaný JUDr. J. T. se objektivizace neúčastnil. Obžalovaný Ing. M. P. tam byl společně s Ing. M. S., až když se dělal finální zápis. Den následující po objektivizaci na začali na pokyn vedoucího, tedy obžalovaného Ing. M. P., zadávat výsledky bodového hodnocení do informačního systému MONIT7+, a to v souladu s lhůtami podle operačního manuálu. Údaje do informačního systému MONIT7+ vkládal z formuláře výběrových kritérií, kam si dělal své písemné poznámky. S využitím excelové tabulky, která vypočítávala výsledný počet bodů a bylo v ní uvedeno výsledné bodové hodnocení jednotlivých projektů, potom kontroloval výsledek vypočtený informačním systémem MONIT. Ověřoval si, zda jsou shodné. Z informačního systému MONIT7+ pak tiskl pouze sestavu obsahující hodnocení projektu. O opravu v informačním systému MONIT7+ žádal pouze během hodnocení formálních náležitostí a během hodnocení přijatelnosti, a její provedení trvalo minimálně dva dny. Data u jiných, než přidělených projektů, do informačního systému MONIT7+ nevkládal a neví o tom, že by vkládal údaje někdo za něj. Po vložení obou hodnocení, tedy za hlavního a vedlejšího hodnotitele, bylo třeba změnit status projektu, tj. zda (ne)dosáhl minimální bodové hranice. V tomto kontextu připomněl, že tyto postupy v rámci věcného hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad kontroloval audit a neshledal na nich nic problematického. Následně, po ukončení věcného hodnocení, probíhalo námitkové řízení. Námitky podávali pouze členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a ve stanoveném termínu dvou dnů je vypořádali metodici oddělení metodického řízení. Pomoc hodnotitelů těmto metodikům tehdy spočívala v tom, že přinesli fyzicky námitkovaný projekt, předložili jeho věcné hodnocení a poukázali na důvody pro udělení bodů. Konečné vypořádání námitek provádělo oddělení metodického řízení. Po vložení finálního hodnocení do informačního systému MONIT7+ byla provedena časově náročná kompletace složek projektu. Složitá byla s ohledem na nezbytnost tisku u vybraných písemností a sestav, přidělení PID a evidence v BENEFIT7+. Po zajištění složek projektů Policií ČR dne 12. listopadu 2009 tyto složky již nebyly měněny, ale byly v únoru roku 2010 doplněny o tabulky s přehledy změn hodnocení dodatečně vyžádané Ministerstvem financí. Svědek vyloučil, že by obžalovaný Ing. M. P. a JUDr. J. T. požadovali, aby změnil hodnocení nějakých projektů. Z jejich strany nebylo v jeho případě do procesu hodnocení projektů nijak zasahováno. Za hodnocení projektů byl odpovědný osobně a jakékoliv takové zásahy ze strany svých nadřízených nebo žadatelů, by musel hlásit jako nesrovnalost, ale k ničemu takovému nedošlo. Nikým nebyl ani ovlivňován a nikdo po něm nechtěl, aby se k nějakému projektu vracel nebo ho přebodoval. Pokud projekt měnil nebo ho konzultoval, vycházelo to z jeho vlastní iniciativy. Zadané výsledky věcného hodnocení do informačního systému MONIT7+ byly tedy výsledkem jeho vlastní hodnotící činnosti.

Svědkyň Mgr. B. P. – referentka Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích – nastoupila do tohoto úřadu v únoru roku 2009 na pozici projektové manažerky a v listopadu téhož roku přešla do oddělení . V tomto oddělení se věnovala zejména fyzické kontrole

financování projektů podpořených dotacemi, včetně účetních dokladů a výběrových řízení, a zpracovávala monitorovací zprávy. Těžištěm její práce jako projektové manažerky oddělení [REDAKCE] žádostí bylo hodnocení předložených projektů. Hodnotila celou 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to všechny stupně hodnocení (formální, přijatelnost a věcné). Garantem přitom byla v oblastech podpory 2.4, 2.5, 1.5, 3.2, 3.3., kde také působila v roli hlavní hodnotitelky, byť ne u všech projektů. Vedlejším hodnotitelem u jí přidělených projektů byl Bc. M. [REDAKCE] R. [REDAKCE]. Naopak, sama byla na pozici vedlejší hodnotitelky u projektů, u kterých byl hlavním hodnotitelem Bc. M. [REDAKCE] R. [REDAKCE]. Jako hlavní hodnotitelka přidělené projekty osobně procházela a hodnotila je podle předem stanovených hodnotících kritérií přidělením příslušného počtu bodu. Jako vedlejší hodnotitelka si rovněž přečetla příslušný projekt a pak seděla u hlavního hodnotitele, vzájemně konzultovali přístup k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a hodnotili spolu. Ve formálních náležitostech kontrolovali, jestli nechybí nějaké přílohy nebo podpisy, případně odsouhlasovali data. V přijatelnosti hodnotili soulad s výzvou a jestli například souhlasí rozpočet nebo jestli projekt (ne)zakládá veřejnou podporu, tj. zda je projekt v souladu s podmínkami operačního programu a výzvy. Takto společně s vedlejšími hodnotiteli co do formálních náležitostí a přijatelnosti ohodnotili cca 180 projektů. Výsledné věcné hodnocení představovalo v informačním systému MONIT7+ průměr věcného hodnocení obou hodnotitelů. Jako hlavní hodnotitelka tedy měla k ruce svůj formulář věcného hodnocení, z něhož vkládala údaje do excelové tabulky a ta vypočetla výsledný vážený počet bodů. Vedlejší hodnotitel – Bc. M. [REDAKCE] R. [REDAKCE] – takovou tabulku nevyplňoval, údaje do ní vkládali společně. Na počtu bodů za jednotlivá kritéria se s vedlejším hodnotitelem vesměs nakonec shodli. Za výstupy hodnocení a celkově za celé hodnocení pak byl odpovědný hlavní hodnotitel. Do excelovské tabulky, která počítala vážený počet bodů, vkládali pouze jedno hodnocení, na kterém se shodli. Nejednalo se tedy o dva různé výstupy za každého hodnotitele. Vytvářela se společná tabulka za oba hodnotitele pro jeden projekt. Do informačního systému MONIT7+ však bylo nutné vložit dvojí hodnocení, avšak to bylo stejné za hlavního i vedlejšího hodnotitele, neboť se na něm shodli. Jako hlavní i jako vedlejší hodnotitelka tedy osobně prováděla a fyzicky procházela věcné hodnocení všech projektů, u nichž je v informačním systému MONIT7+ uvedena jako hodnotitelka. Do informačního systému MONIT7+ data osobně vkládala cca u 90 projektů. V tomto kontextu vyslovila předpoklad, že Ing. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE] a Mgr. V. [REDAKCE] H. [REDAKCE] o tom, že při hodnocení projektů postupuje tímto způsobem, věděly, protože samy rovněž hodnotily, obžalovaní Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE] a JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] zřejmě nikoliv, protože nikdy sami žádné projekty nehodnotili. Ani jeden z nich po ní nikdy nechtěl, aby změnila hodnocení projektů. Výsledky věcného hodnocení zdávala nejprve do excelových tabulek místo do informačního systému MONIT7+ z důvodu dvojí kontroly. Nevybavila si, že by k tomuto postupu existoval nějaký písemný pokyn, ale počítal s ním operační manuál. O tomto způsobu vkládání výsledků hodnocení ji informovali ostatní hodnotitelé, kteří již hodnotili předchozí výzvy. Informaci o výsledcích věcného hodnocení před vložením do informačního systému MONIT7+, tedy excelovou tabulku, ve které již byl uveden výsledný vážený počet bodů, posílala každý týden nadřízené Mgr. V. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. Nikomu jinému výsledky svého hodnocení nesdělovala. Tyto tabulky potom byly předávány dále nadřízeným, tedy vedoucím územních odborů, kteří je dále zpracovávali. Změny bodového hodnocení se do informačního systému MONIT7+ nekládaly ani v něm nevidovaly. Pokud se vracela k některým projektům, například na základě výstupů ze sladňovacích schůzek, tak si o tom dělala písemné poznámky, které nebyly součástí složky projektu, ale důvody těchto změn byly uvedeny rovněž v elektronické verzi formuláře věcného hodnocení a ta byla po vytištění založena do složky projektu. Ze svých poznámek pak čerpala při vyrozumění žadatele například o neúspěchu, kde bylo potřeba uvést, na kterých kritériích žadatel ztratil body.

V případě jí hodnocených projektů se na posouzení cca šesti projektů podíleli z její iniciativy rovněž externí hodnotitelé. Externími hodnotiteli byli Mgr. M. R., který posuzoval jeden projekt týkající se silnic, a Ing. L. T. se zaměřením na cestovní ruch. Jejich posouzení projektů bylo doporučující. Postup výběru externích hodnotitelů v 5. výzvě jí nebyl znám. Externí hodnotitelé byli přizváni z důvodu velkého množství projektů. Posudek externího hodnotitele byl písemný i elektronický v rozsahu až tří stránek a jeho obsahem bylo stanovisko k projektu a orientační bodové hodnocení, tedy popsání kritéria, kolik, kde a proč strhli bodů. Takto posouzené projekty osobně zkontrolovala, společně s vedlejším hodnotitelem. Dříve než projekty ohodnotil externí hodnotitel, je nehodnotila. Dne 12. října 2009 se pak zúčastnila objektivizace hodnocení. Ta se týkala projektů, které dosáhly extrémně vysokého bodového hodnocení nebo hraničního hodnocení z hlediska jejich podpořitelnosti dotací. Projekty pravděpodobně vybrali vedoucí územních odborů, tedy Ing. M. S. a obžalovaný Ing. M. P. Sama obdržela přehled projektů, které předala hodnotitelům z Plzně ke kontrolnímu hodnocení, a obdržela plzeňské projekty dvou škol z oblasti podpory 2.4., které recipročně ohodnotila. Hodnotili celý den v Českých Budějovicích ve svých kancelářích. S plzeňským hodnotitelem se na hodnocení jeho projektů shodla, tzn. u plzeňských projektů bylo hodnocení totožné. U jí původně hodnocených projektů provedla změnu v hodnocení, když dala na doporučení plzeňského hodnotitele. Ve školství byla chyba u jednoho špatně spočítaného indikátoru, tak tam byl velký bodový skok. U projektu v cestovním ruchu byla víc benevolentní a tak na základě objektivizace mu odebrala body. Finální rozhodnutí bylo v každém případě na ní, nikdo jí nevnucoval jakoukoliv změnu v bodovém hodnocení. Do poslední chvíle nevěděla, které projekty jsou nad čarou, tedy podpořitelné dotací, to zjistila stejně jako všichni ostatní až po schválení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Neměla totiž přístup k celkové tabulce s věcným hodnocením všech projektů, neboť vedoucím odborů posílala každý týden hodnocení, které se týkalo jejich projektů, a o hodnocení ostatních hodnotitelů z Českých Budějovic ani z Plzně, nevěděla. Obžalovaný JUDr. J. T. se objektivizace nezúčastnil. Obžalovaný Ing. M. P., jako vedoucí odboru, se zúčastnil závěru objektivizace. Její průběh koordinovala Ing. M. S. Výsledkem postupu objektivizace nebyly žádné obecné závěry, které by bylo třeba promítnout do jiných projektů a které by byly důvodem dalších úprav věcného hodnocení u projektů nezařazených do objektivizace. O průběhu objektivizace byli informováni rovněž auditoři. Již v průběhu věcného hodnocení projektů totiž probíhal audit postupů věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Auditoři jí také kontaktovali a dělali audit několika projektů, které hodnotila. Audit byl zaměřen na všechny oblasti podpory. Neuvědomila si, že by audit odhalil nějaké zásadní pochybení, kvůli kterému by se museli vracet k jednotlivým projektům. Většinu svého hodnocení si dokázali obhájit. U jednoho jejího projektu – projektu CZ.1.14/2.4.00/05.01936 Šance pro budoucnost - Modernizace vybavení Základní školy a Mateřské školy Čestice – však audit odhalil špatný indikátor, což mělo velký vliv na výsledné hodnocení projektu. Toto zjištění však učinil až na konci hodnocení a projekt musel být z daného hlediska řešen až v námitkovém řízení, kde námitku podal audit a body byly projektu sníženy. Totéž pochybení zjistila svědkyně sama už předtím u jednoho dalšího projektu – projektu CZ.1.14/2.4.00/05.01840 Zvýšení kvality a efektivity vzdělávání v ZŠ Malšice – v němž do indikátoru nesprávně započítala podlahovou plochu učeben. Ačkoli tento projekt nebyl zařazen mezi projekty do objektivizace, vrátila se k němu při vkládání výsledků hodnocení do informačního systému MONIT7+. Takto měla stranou dané tři projekty, u kterých se chtěla na hodnoty indikátorů ještě podívat. Samotné námitkové řízení prováděla po skončení věcného hodnocení metodika. Osobně se podílela na přípravě podkladů pro vypořádání námitek tím, že shromáždila příslušnou dokumentaci a dala

k dispozici své poznámky ke zvolenému bodovému hodnocení. Projekty, proti nimž směřovaly námitky, znovu již neprocházela, to si dělalo výlučně oddělení metodického řízení. Do složek projektů se pak zařadil text vypořádání námitek. Celkově vzato i tato svědkyně vyloučila, že by na ní byl v průběhu hodnocení kdykoliv a kýmkoliv vyvíjen nátlak nebo že by se jí někdo pokoušel nějak ovlivnit při hodnocení.

Svědék Bc. M. R. nastoupil na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na jeho územní pracoviště v Českých Budějovicích, dne 1. února 2009 na pracovní pozici referenta oddělení . Během podzimu téhož roku přešel na oddělení jako referent . V pozici referenta – projektového manažera – oddělení hodnotil projekty předložené na základě 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v rámci 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad pak hodnotil pouze formální náležitosti projektů. Při věcném hodnocení projektů v rámci 5. výzvy byl hlavním i vedlejším hodnotitelem. Věcné hodnocení probíhalo v září a říjnu roku 2009. Při provádění hodnocení se řídil operačním manuálem, příručkou kontrolora, příručkou pro žadatele a související legislativou. Proškolení z těchto předpisů sice neproběhlo, ale průběžně vše potřebné konzultoval s kolegy a v únoru nebo březnu roku 2009 se spolu s nimi zúčastnil speciální sladovací schůzky. Konkrétní projekty k hodnocení mu přidělila s určením, zda má mít roli hlavního nebo vedlejšího hodnotitele, nadřízená Mgr. V. H. Pořadí hodnocení projektů nebylo žádným způsobem určeno. K hodnocení měl přiděleno cca 90 projektů jako hlavní hodnotitel a odhaduje, že stejné množství měl i jako hodnotitel vedlejší. Na studium a hodnocení rozsáhlejších a složitějších projektů, které bylo časově náročné, potřeboval až dva pracovní dny, v případě méně rozsáhlých projektů, bylo za den možné projít i víc z nich. V rámci věcného hodnocení hodnotil podle výběrových kritérií, což byla tabulka, v níž byla různá kritéria různě bodově ohodnocená. Projekt pročítal a zjišťoval, zda dané kritérium bylo naplněno a v jakém rozsahu. Tabulka byla k dispozici jak v elektronické formě, tak v listinné podobě. On sám jí měl vytištěnou a vpisoval do ní své závěry o počtu bodů přidělených k jednotlivým výběrovým kritériím. Poté, co zhodnotil celý projekt, vyplnil jednotlivé body do elektronické excelové tabulky věcného hodnocení projektů umístěné na serveru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato tabulka vypočítala váhu jednotlivých kritérií a součet celkových bodů na základě vyplněných kritérií. Tyto hodnoty zadával současně do formuláře věcného hodnocení, který byl v tištěné podobě součástí složky projektu. Tento formulář nepočítal výslednou hodnotu provedeného bodového hodnocení, ale zadávaly se do něj důvody pro stržení bodů, tedy důvody toho, proč nebylo žadatelem zcela naplněno výběrové kritérium. Na závěr bylo třeba výsledky hodnocení zadat do informačního systému MONIT 7+ . Jako hlavní hodnotitel měl na starost oblasti podpory 1.1, 1.2, 1.5. a jako vedlejší hodnotitel oblasti podpory 2.4, 2.5, 2.6. Jako hlavní hodnotitel zodpovídal za celou složku projektu, tedy za to, že v ní budou všechny požadované dokumenty k provedení hodnocení. Jako vedlejší hodnotitel nebyl zodpovědný za složku projektu, byl však zodpovědný za hodnocení projektu. Stejný postup byl i při hodnocení formálních náležitostí a hodnocení přijatelnosti. U projektů, které mu byly přiděleny jako hlavním hodnotiteli, byla vedlejším hodnotitelem zpravidla Mgr. B. P., v menším počtu případů J. K. Stejně tak on dělal vedlejšího hodnotitele ve vztahu k jim přiděleným projektům. S nikým jiným projekty nehodnotil. Stávalo se, že seděli každý u jiného stolu, každý samostatně hodnotil každý projekt a vytvářel si vlastní věcné hodnocení. Z časových důvodů ale většinou využívali toho, že na základě vnitřního sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad z března roku 2008 mohli vytvořit společné hodnocení, tj. usnést se na společném bodovém ohodnocení, které vkládali do dalších dokumentů s hodnocením souvisejících a společně své hodnocení podepisovali. V takových

případech tedy každý prošel celou složku projektu, pak si sedli spolu, projekt spolu probírali a konzultovali uplatnění jednotlivých výběrových kritérií, až se shodli na finálním bodovém hodnocení. Pravidlo kontroly „čtyř očí“ bylo přitom podle jeho názoru dodrženo. Svědek nicméně nepotvrdil, že by obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. nebo Ing. M. S. sledovali, jak fakticky hodnocení provádí, a zajímali se o to, jakým postupem hodnotí, to je zda společně nebo každý zvlášť. Měli však přístup k výsledkům zaneseným do excelové, tzv. přepočítací, tabulky výsledků věcného hodnocení. Ta byla na společném sdíleném disku. Nedokázal říci, kdy vznikl pokyn k jejímu užívání, ale dozvěděl se o ní od zkušenějších kolegů z oddělení . Důležité přitom bylo konečné hodnocení. Důvodem pro používání této pracovní excelové tabulky byla skutečnost, že informační systém MONIT 7+, který by byl také schopen generovat finální výsledek, byl často zahlcen, s jeho užíváním byly technické problémy a vkládání dat přímo do tohoto systému by znamenalo zdržování v práci. Proto se výsledky věcného hodnocení projektů před vložení do informačního systému MONIT7+ zaznamenávaly do vytvořených tabulek, ve kterých se evidovaly již ohodnocené projekty s uvedením celkového počtu bodů přidělených jednotlivým projektům. Údaje shromažďovala vedoucí oddělení Mgr. V. H. a v týdenních intervalech je předávala nadřízeným. Svědek sám nesledoval hodnocení ostatních hodnotitelů a ani to nemohl dělat. Po něm nikdo nikdy nepožadoval, aby změnil svoje hodnocení. Sám se však ke svému hodnocení vracel a případně i měnil přidělené body z důvodu, že s hodnocením projektů začínal a průběžně se s problematikou hodnocení seznamoval. Vracel se tak například k projektům, které hodnotil zpočátku, protože postupem doby byl i lépe schopen porovnat projekty mezi sebou. Ke změnám věcného hodnocení přistupoval také s ohledem na výstupy sladovacích schůzek. Tyto schůzky měly informativní charakter a vedly ke sladění postupu používaného na pracovišti v Českých Budějovicích a v Plzni, aby nedocházelo k rozdílnému přístupu k hodnocení. Změny bodového hodnocení a jejich důvod si zaznamenával ve svých pracovních poznámkách. Tyto nebyly založeny ve složce projektu. Základní důvody hodnocení však vždy přepsal do formuláře finálního věcného hodnocení a ten založil do složky projektu. Vývoj hodnocení projektů byl do složek projektů zařazen až na základě dodatečného požadavku Platebního a certifikačního orgánu (PCO) Ministerstva financí České republiky, kdy byly zpětně doplněny tabulky formulářů věcného hodnocení, ve kterých byl upřesněn vývoj hodnocení s uvedením důvodu změn hodnocení. Do informačního systému MONIT7+ se pak zadávalo až konečné hodnocení ve stanovené lhůtě od data podání žádosti. On sám osobně hodnotil všechny projekty, u kterých byl v informačním systému MONIT + uveden jako hodnotitel. Nikdo jiný než on a Mgr. B. P., případně J. K. se na hodnocení daných projektů nepodílel a není mu známo, že by byly prováděny zásahy do bodového hodnocení jinými osobami. U několika projektů, které hodnotil, byli přibráni také externí hodnotitelé, Mgr. M. R. pro osu 1 a Ing. L. T. pro osu 2. Důvodem jejich přibrání byl enormně velký počet hodnocených projektů. Proto projevil zájem o jejich přibrání. Projekty byly přiděleny k hodnocení externímu hodnotiteli již na začátku věcného hodnocení, proto se jejich hodnocením nezabýval až poté co obdržel posudek externího hodnotitele. Jednalo se o orientační bodový výstup a obsáhlejší zprávu externího hodnotitele s písemnými důvody hodnocení. Bodový výstup se týkal jednotlivých kritérií, a tyto po probrání projektu přezkoumával s přihlédnutím k výstupům ze sladovacích schůzek. K objektivizaci hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad konané dne 12. října 2009 uvedl, že ji chápal jako sladovací schůzku svého druhu. Tehdy přijeli do Českých Budějovic hodnotitelé z Plzně a společně řešili hodnocení projektů a ověřovali zda se náhled oddělení administrace územních pracovišť (ne)shoduje. Procesu objektivizace byly podrobeny vybrané projekty z Plzeňského kraje a z Jihočeského kraje. On sám procházel projekty s Mgr. D. S., a to minimálně

dva, jeden jihočeský a jeden plzeňský. U jeho projektu z oblasti podpory 1.2 měli na hodnocení rozdílný náhled a po vzájemné konzultaci se shodli na úpravě věcného hodnocení svědkem hodnoceného projektu. Došlo tak ke změně jeho původního věcného hodnocení, a to primárně u projektu zařazeného do objektivizace, ale sekundárně i u ostatních projektů z dané oblasti podpory. Proto se na základě objektivizace vrátil i k hodnocení projektů, které do objektivizace zařazeny nebyly. Objektivizace se zúčastnili též obžalovaný Ing. M. P. a Ing. M. S. a oba z popudu hodnotitelů zanašeli výstupy objektivizace do zápisu. Naopak, obžalovaný JUDr. J. T. se objektivizace nezúčastnil. Výsledky věcného hodnocení vkládal svědek do informačního systému MONIT7+ až na konci lhůty pro věcné hodnocení. To bylo dáno stanovenou lhůtou pro provedení věcného hodnocení. Do informačního systému MONIT7+ vkládal data ze svých písemných poznámek. Osobně do něj vkládal veškerá data za projekty, za které zodpovídal jako hlavní hodnotitel. V těchto případech do něj vkládal hodnocení hlavního hodnotitele i vedlejšího hodnotitele. Pokud byl u projektu vedlejším hodnotitelem, tak data do informačního systému MONIT7+ nevkládá, neboť je i za něj do tohoto systému vkládal hlavní hodnotitel. Opravit data v informačním systému MONIT7+, resp. jejich odblokování, bylo možné jen na základě žádosti adresované správci tohoto systému, což bylo velice zdouhavé a obtížné. Byl to administrativní postup představující několik hodin až dnů. Svědek přitom nedokázal říci, zda byl postup vkládání výsledků věcného hodnocení projektů do informačního systému MONIT7+ znám obžalovaným JUDr. J. T. a Ing. M. P. nebo Ing. M. S., Nikdy s nimi o tomto nehovořil. Po vložení dat do informačního systému MONIT7+ jako hlavní hodnotitel vygeneroval příslušné sestavy z tohoto systému do složek projektů a zajistil podpisy hodnotitelů na tyto písemnosti. Přitom měl i vedlejší hodnotitel kontrolu nad tím, zda bylo jeho hodnocení vloženo do informačního systému MONIT7+ správně. Postup věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad kontroloval a monitoroval též audit. V jeho případě nebylo auditory zjištěno žádné pochybení. Po ukončení procesu věcného hodnocení následovalo námitkové řízení. To bylo v gesci oddělení metodického řízení, jemuž byly adresovány podávané námítky. Hodnotitelé v procesu prošetřování námitek vypomáhali tím, že připravili složky projektů, jejichž věcné hodnocení bylo zpochybněno podáním námitek, případně shrnuli důvody bodového hodnocení. Vypořádání každé námítky přitom zůstalo výlučně v odpovědnosti oddělení metodického řízení. Ve fázi administrace projektů došlo dodatečně ke kompletaci a doplnění složek projektů o doklady požadované Ministerstvem financí ČR. Po předání složek a projektů do oddělení kontroly byly složky dále průběžně doplňovány, ale to již nesouviselo s hodnocením projektů. Svědek celkově vzato zdůraznil, že obžalovaný JUDr. J. T. ho v průběhu hodnocení nijak neovlivňoval, nebyl jeho bezprostředním nadřízeným, nevidal se s ním. Stejně tak ho ve vztahu k žádnému konkrétnímu projektu neovlivňoval obžalovaný Ing. M. P., i když s ním se vídal častěji.

Svědkyně Mgr. K. Z. – referentka oddělení na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích – rovněž potvrdila, že hlavní náplní její práce bylo poskytování konzultací potenciálním žadatelům o dotace k jejich projektovým záměrům a následně hodnocení přijatých žádostí. Věcné hodnocení v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhalo v srpnu až říjnu roku 2009. Ve vztahu k jí přiděleným projektům byla v pozici hlavního hodnotitele a jejich vedlejším hodnotitelem byl J. K. Obdobně sama byla v roli vedlejšího hodnotitele u projektů, kde byla jako hlavní hodnotitelka přidělena Mgr. V. H. a J. K. Při provádění hodnocení se řídila operačním manuálem a výstupy ze sladovacích schůzek, dále bylo využíváno konzultací s kolegy v rámci oddělení a z oddělení v Plzni, eventuelně při řešení

specifických záležitostí s ostatními kolegy z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, např. z oddělení [REDAKCE]. Proces hodnocení projektů byl zahájen bezprostředně po ukončení lhůty k předkládání projektových žádostí o dotace v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. U projektů, které prošly hodnocením formálních náležitostí a přijatelnosti, bylo zahájeno věcné hodnocení na základě předem nastavených výběrových kritérií. Průběžným výstupem věcného hodnocení byl přehled ohodnocených projektů v excelové souhrnné tabulce, který byl jednou týdně zaslán obžalovanému Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE], později Ing. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE], vedoucí odboru [REDAKCE] v Plzni. Do této tabulky doplňovala počet bodů a komentář v rámci jakých výběrových kritérií došlo k bodovým srážkám. To bylo její hodnocení po konzultaci s vedlejším hodnotitelem. Konkrétní projekty k hodnocení vybrala a určila roli hlavního či vedlejšího hodnotitele vedoucí oddělení [REDAKCE] Mgr. V. [REDAKCE] H. [REDAKCE] v závislosti na tom, kdo byl garantem jaké prioritní osy. Osobně byla garantem za prioritní osu 3 (rozvoj cestovního ruchu). V průběhu věcného hodnocení projektů docházelo k pravidelným poradám v rámci oddělení administrace žádostí, při kterých byly upřesňovány postupy hodnocení. Bylo přitom využíváno zkušeností z předchozích výzev. Současně byla průběžně upřesňována a doplňována metodika, a to aktualizací příslušných metodických dokumentů, na což byli pravidelně upozorňováni prostřednictvím e-mailu a aktuální dokumenty byly ukládány na sdílený disk Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V postavení hlavního hodnotitele bylo jejím úkolem pročíst projekt, tzn. tištěný výstup aplikace BENEFIT a studii proveditelnosti, a následně ohodnotit projekt podle výběrových kritérií, které měla k dispozici. Toto hodnocení si poznamenávala do tištěných přehledů výběrových kritérií s poznámkami, které měl každý hodnotitel u sebe a kterých bylo následně využito při konzultacích s neúspěšnými žadateli. Do složky projektu se nicméně nezakládaly. Na základě těchto poznámek provedla výpočet bodového ohodnocení a výsledný počet bodů zaznamenala do souhrnné excelové tabulky přidělených projektů. Pro výpočet bodového hodnocení naopak byla používá excelová tabulka věcného hodnocení projektů, se zakomponovaným propočtem váhy hodnotících kritérií, tedy s nastaveným vzorcem pro výpočet výsledného počtu bodů, která byla vytvořená metodiky z oddělení metodického řízení. Výsledek vypočtený touto tabulkou vkládala svědkyně do oné souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení se seznamem jí přidělených projektů. Na základě výstupů sladovacích schůzek mohlo dojít a docházelo ke změnám výsledků hodnocení, které následně zaznamenávala do souhrnné excelové tabulky výsledků hodnocení se seznamem jí přidělených projektů a tuto tabulku v intervalu jednou týdně posílala kompetentním osobám, zpočátku obžalovanému Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE], následně Ing. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE]. Nikomu jinému tyto informace neposkytla. Nikdy neměla přístup k hodnocení ostatních hodnotitelů, tedy ani k průběžnému pořadí všech projektů. Každý hodnotitel totiž měl k dispozici tabulku pouze s jemu přidělenými projekty. Vedlejší hodnotitel se v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad rovněž seznamoval s jednotlivými projekty a v případě potřeby s ním probírala a konzultovala specifické otázky použití jednotlivých hodnotících kritérií. Zvláště důkladně se věnovali případům projektů s velmi vysokým nebo naopak velmi nízkým bodovým hodnocením. V rámci konzultací se vesměs s vedlejším hodnotitelem nakonec shodla na finálním bodovém ohodnocení. Jako hlavní hodnotitelce jí bylo přiděleno cca 80 projektů. Jestliže byla vedlejší hodnotitelkou, přistupovala k hodnocení stejně. Do informačního systému MONIT7+ bylo zadáváno hodnocení obou hodnotitelů, které bylo shodné. V případě, že byla hlavní hodnotitelkou, vkládala do tohoto systému i hodnocení za vedlejšího hodnotitele a naopak, pokud byla vedlejší hodnotitelkou, vkládal za ní hodnocení hlavní hodnotitel. Výsledné hodnocení bylo výrazem jejich konsensu na něm. V procesu konzultací nad jednotlivými projekty bylo zachováno i pravidlo kontroly „čtyř očí“ zakotvené

v operačním manuálu. Daný systém zároveň výrazně zefektivňoval proces hodnocení a vytvářel podmínky pro sladění používání jednotlivých hodnotících kritérií. K němu přispívaly rovněž pravidelně konané sladovací schůzky. Výstupy z nich byly nejčastějším důvodem pro změny bodového hodnocení v průběhu věcného hodnocení. Tyto změny bodového hodnocení projektů měla svědkyně poznamenány, ale v databázi informačního systému MONIT7+ nebyly zachyceny. Svědkyně vyloučila, že by jí někdo nutil k změnám provedeného bodového hodnocení nebo že by jejich provedení od ní vůbec požadoval. V souvislosti s policejním šetřením byly dodatečně Ministerstvem financí ČR vyžádány formuláře věcného hodnocení s vyznačenými počty bodů před jejich změnami a po nich s uvedením důvodů změn bodového hodnocení. Tyto formuláře byly proto doplněny do projektových složek. Na hodnocení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se kromě hlavního a vedlejšího hodnotitele podíleli ještě dva externí hodnotitelé. Některé projekty přidělené svědkyni posuzoval jen jeden z nich, Ing. L. T. Sama svědkyně nepožádala o externí hodnotitelku, dozvěděla se od ní od obžalovaného Ing. M. P. V souvislosti s 5. výzvou regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo využito externích hodnotitelů z důvodu množství přijatých projektových žádostí, nízkého počtu hodnotitelů v rámci oddělení administrace a krátké lhůty vymezené pro věcné hodnocení. Tuto možnost svědkyně uvítala, ale o přidělení konkrétních projektů se dozvěděla až v průběhu věcného hodnocení, a z toho důvodu dva ze čtyř jejích projektů přidělených přibrané externí hodnotitelce primárně již ohodnotila. Posudek externí hodnotitelky pro ní měl pouze doporučující charakter. Vzhledem k tomu, že externí hodnotitelka nebyla seznámena se všemi zápisy ze sladovacích schůzek, následně se svědkyně vrátila k výběrovým kritériím u projektů, které hodnotila. Její hodnocení bylo finální. Svědkyně se také zúčastnila objektivizace konané dne 12. října 2009. Termín byl dohodnut předem, pravděpodobně mezi obžalovaným Ing. M. P. a Ing. M. S. K objektivizaci bylo vybráno několik projektů z každé oblasti podpory, a to s vysokým nebo extrémně nízkým bodovým hodnocením nebo byly ve výsledném seznamu těsně pod čarou, byly tedy hraniční z hlediska jejich podpořitelnosti poskytnutím dotace. Projekty z Českých Budějovic byly předány kolegům z Plzně a naopak. Poté provedli kontrolní ohodnocení projektů. V případě větších rozdílů při hodnocení byly dále s příslušným hodnotitelem konzultovány důvody rozdílného hodnocení. Sama svědkyně v rámci objektivizace hodnotila dva plzeňské projekty. Nevěděla bodové výsledky projektů od plzeňských hodnotitelů. Ty jí byly sděleny až po ohodnocení. U projektů, které hodnotila, byly oproti plzeňským hodnotitelům minimální rozdíly, a tak zůstalo beze změny původní hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele z Plzně. Obžalovaný ředitel JUDr. J. T. se objektivizace nezúčastnil. Obžalovaný Ing. M. P. se dostavil až když hodnocení bylo ukončeno a požadoval se zápis. Přišel se zeptat, jestli je to hotové, ale v průběhu hodnocení přítomen nebyl. Pro případ, že by byly kontrolnímu hodnocení podrobeny i další projekty, připustila svědkyně, že by se mohly vyskytnout nějaké odchylky v hodnocení, ale vyslovila přesvědčení, že by se jednalo o odchylky v řádech desetin bodu. V rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se plošně k přehodnocení projektů na základě výstupu z objektivizace nevraceli, neboť nebyl zjištěn nesoulad hodnocení mezi oddělením administrace v Českých Budějovicích a v Plzni, jak tomu bylo u 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Zadávání do informačního systému MONIT7+ probíhalo poslední den věcného hodnocení. Tehdy byl do tohoto systému zadáván finální počet bodů hlavním hodnotitelem, a to za něj i za hodnotitele vedlejšího. Výstupem byl protokol věcného hodnocení, který byl součástí projektové složky. Pokyn k zahájení vkládání do informačního systému MONIT7+ přicházel většinou od obžalovaného Ing. M. P., a tak tomu bylo i v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Hodnocení vkládali do informačního systému MONIT7+ z údajů obsažených v excelových hodnotících tabulkách s váhami hodnotících kritérií. Jednotlivé tabulky k jednotlivým projektům měla svědkyně vytištěné a z těchto přepisovala jednotlivé položky do informačního systému MONIT7+, který sám přepočítával výslednou bodovou hodnotu. Po vložení dat do informačního systému MONIT7+ měl hlavní hodnotitel další povinnosti. Po zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a po rozhodnutí o (ne)doporučení projektů k financování se v informačním systému MONIT7+ změnil stav projektů na projekt doporučen či nedoporučen k financování. Projekty, které byly doporučeny k financování, byly následně předány do oddělení kontroly realizace. V jednom případě musela svědkyně požádat o opravu dat v informačním systému MONIT7+, neboť u projektu doporučeného k financování omylem změnila stav na nedoporučen k financování. Odblokování informačního systému MONIT7+ za účelem provedení této opravy tehdy trvalo 2 dny. Data do informačního systému MONIT7+ přitom vkládala i za vedlejšího hodnotitele. Nedokázala říci, jestli o tomto postupu věděli Ing. M. S., obžalovaný Ing. M. P. a obžalovaný JUDr. J. T. Její vedoucí Mgr. V. H. o něm ale určitě věděla. Vědět o něm mohli i auditoři. Po celou dobu věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad totiž probíhal audit postupů tohoto hodnocení. Auditoři si náhodně vyžádali určitý počet projektových složek. Projekty z těchto složek ohodnotili přednostně ve všech fázích hodnocení a následně je včetně projektových složek dali k dispozici auditorům, kteří kontrolovali postup hodnocení a přítomnost relevantních dokumentů. Byla přitom nalezena určitá pochybení, a ta obratem napravena. V případě nějaké nesrovnalosti v indikátorech na základě doporučení auditu byl projekt přehodnocen. Na věcné hodnocení projektů navázalo námitkové řízení. Členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tehdy bohatě využili možnosti podat námítky proti výsledkům provedeného hodnocení. Námitek se sešlo cca 80 a převážná část se týkala projektů z Plzeňského kraje. Na vypořádání námitek byly stanoveny dva pracovní dny, proto projektoví manažeři oddělení poskytl pomoc kolegům z oddělení a připravili jim podklady pro vypořádání. Žádný konkrétní metodický pokyn k tomu jak přitom postupovat nebyl k dispozici, stejně tak žádný jiný pokyn od obžalovaných. Projektoví manažeři tedy vytáhli projekty, vůči nimž směřovaly námítky, a dali dohromady veškeré doklady z průběhu věcného hodnocení a způsob použití výběrových kritérií, která byla předmětem námitek. V případě zjištění nějakého nesprávného postupu hodnocení bylo dané výběrové kritérium přehodnoceno. Svědkyně takto vypomohla u vypořádání šesti až sedmi námitek. Následně, po rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o podpoře financování konkrétních projektů, byly přednostně kompletovány složky projektů, u kterých bylo doporučeno financování. Do dvou pracovních dnů totiž musely být složky těchto projektů předány do oddělení kontroly. Kompletace složek u projektů nedoporučených k financování probíhala po věcném hodnocení a vygenerování všech potřebných dokumentů, které byly součástí projektové složky. K finální kompletaci došlo po vrácení projektů neúspěšným žadatelům. Po zajištění projektových složek Policií ČR dne 12. listopadu 2009 byly do složek projektů doplněny formuláře věcného hodnocení vytvořené zpětně na základě požadavku Ministerstva financí ČR k dokladaci průběhu věcného hodnocení. Celkově vzato svědkyně zdůraznila, že v průběhu 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyl na ní vyvíjen žádný nátlak, aby prováděla změny hodnocení, stejně tak obžalovaný Ing. M. P. a JUDr. J. T. po ní nikdy nepožadovali, aby obcházela nebo porušovala normy, kterými se měla řídit. Současně uvedla, že neví nic o tom, že by z jejich strany bylo nějakým jiným způsobem zasahováno do procesů či objektivitu hodnocení projektů. To se však netýkalo 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kdy si při závěru věcného hodnocení obžalovaný Ing. M. P. vyžádal projekty ze všech oblastí podpory a u nich byl následně změněn počet bodů,

kteřý se lišil od hodnocení hlavního hodnotitele a do informačního systému MONIT7+ bylo vloženo hodnocení po „objektivizaci“ provedené obžalovaným Ing. M. P.

Svědék Mgr. M. R. byl na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zaměstnán od 1. srpna 2007 na pozici referenta oddělení územního odboru České Budějovice, ale dne 1. listopadu 2008 přešel na pozici vedoucího oddělení. Jako externí hodnotitel se podílel na hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ale měl zkušenosti i z hodnocení předchozích velkých výzev, a to 1. až 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kdy hodnotil oblasti podpory 1.1, 1.2, 1.4 a 1.5. Jako externí hodnotitel posuzoval pouze projekty z oblasti podpory 1.5. (místní komunikace). Jeho schválení Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad do databáze externích hodnotitelů proběhlo v září roku 2009. Ve své výpovědi se soustředil na charakteristiku role externích hodnotitelů v procesu hodnocení projektů v regionálních operačních programech a na své posuzování projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Externí hodnotitel byl odborník na danou problematiku zahrnutý v databázi externích hodnotitelů, kterou si vedl regionální operační program NUTS II Jihozápad. Externí hodnotitelé posuzovali přidělené projekty a měli právo nahlížet do nich, tedy dostat je fyzicky do své dispozice. Z toho vyplývala povinnost pomlčet o skutečnostech obsažených v posuzovaných projektech. Výstupy jejich činnosti se přímo nekládaly do žádného systému, neměly žádný závazný charakter a sloužily toliko jako doporučení pro regulérní hodnotitele a poskytovaly jim vodítko pro hodnocení. Takovým základním výstupem bylo stanovisko externích hodnotitelů k posuzovaným projektům a jej doprovázející orientační hodnocení s popisem důvodů bodových srážek. Stanovisko externího hodnotitele, které mělo pouze doporučující charakter, bylo součástí složky projektu. Každý nový externí hodnotitel zařazený do databáze musel být schválen Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. O výkon činnosti externího hodnotitele v rámci hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad svědka požádal obžalovaný ředitel JUDr. J. T. s tím, že byl vybrán a zda souhlasí. Kým byly určeny projekty, které byly předmětem jeho hodnocení jako externího hodnotitele, nedokázal říci. Nevzpomněl si již ani na to od koho konkrétně dostal e-mailem seznam projektů, které měl posoudit. Před zahájením činnosti externího hodnotitele v souvislosti s věcným hodnocením 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad věděl o svých formálních povinnostech toho typu jak vypracovat protokol a stanovisko. Z hlediska odborného konzultoval postupy s kolegy z oddělení administrace a získal zápisy ze schůzek územních odborů Plzeň a České Budějovice. Byl si také vědom toho, že základním předpisem upravujícím hodnocení byl operační manuál. V době hodnocení měl při sobě projekt, originál i kopii. Svá stanoviska doprovázená tabulkami s hodnocením výběrových kritérií předával na oddělení, vedoucí oddělení nebo přímo hodnotitelům. Elektronickou podobu těchto svých stanovisek ukládal na sdílený disk a tak byly rovněž přístupné řádným hodnotitelům. Jedině oni mohli provést finální věcné hodnocení. Svědek potvrdil, že ze strany nadřízených docházelo ke kontrole toho, zda je při hodnocení postupováno shodně v Českých Budějovicích a v Plzni již od 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, kdy sám působil v roli řádného hlavního a vedlejšího hodnotitele. Tehdy se totiž začínalo s institutem schůzek, a to formou jakési porady v kanceláři, kde se sešli všichni hodnotitelé a vedoucí odboru. Předpokládá, že závěry z těchto porad pak obžalovaný Ing. M. P. konzultoval s vedoucí odboru z Plzně. Na těchto poradách získávali informace o tom, jak je postupováno na územních pracovištích a také si své postupy vyjasňovali vzájemně mezi sebou. Bodové hodnocení

projektů tehdy ne vkládal průběžně do informačního systému MONIT7+. Do něj ho vkládal až na konci hodnocení. Důvodem byla technická náročnost případných oprav v informačním systému MONIT7+. V případě, že by došlo ke změně na základě zmíněných smlouvacích schůzek, docházelo by k zahlcování servisní organizace Tesco SW s.r.o., která spravovala informační systém MONIT7+. Výsledky věcného hodnocení tedy vkládali do souhrnné excelové tabulky, kterou pravidelně jednou za týden posílali vedoucímu odboru, v té době obžalovanému Ing. M. P. Tímto způsobem nadřizení dostávali k dispozici informaci o tom, jak postupují s hodnocením projektů. V průběhu věcného hodnocení docházelo u hodnocených projektů ke změnám bodů věcného hodnocení, zvláště pak na základě výstupů ze smlouvacích schůzek. Takové celkové sladění na konci věcného hodnocení projektů v rámci 2. a 3. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zorganizoval obžalovaný Ing. M. P. Tedy přinesli některé projekty do jeho kanceláře a tam jim bylo sděleno, aby si vytipovali některé projekty, u kterých měli pocit, že jim hodnocení mohlo ujet, a sedli si s metodiky a hodnocení ještě probrali. S názorem na změny některých vlastních hodnocení se tehdy jako hodnotitel ztotožnil, a také je provedl. Nejednalo se o žádné výrazné bodové změny, tedy že by se změny bodů výrazně blížily maximálnímu počtu bodů, nebo naopak hranici 60 bodů, která je nutná proto, aby projekt prošel. Neměl tak pocit, že by chtěl někdo konkrétnímu projektu prospět, nebo uškodit.

Svědkyň Ing. L. T. – druhá externí hodnotitelka projektů přihlášených v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – jako manželka obžalovaného JUDr. J. T. využila svého práva a k věci nevyprávěla.

Stejně tak její otec a švagr obžalovaného JUDr. J. T. svědek JUDr. J. Š. – – využil v hlavním líčení svého práva odmítnout vypovídat, a to s poukazem na blízký příbuzenský vztah k obžalovanému JUDr. J. T.

Před soudem byli slyšeni rovněž dva externí hodnotitelé, kteří se v pozici hlavních hodnotitelů podíleli na dodatečném přehodnocení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, Ing. R. K. a Ing. V. M.

Svědék Ing. R. K. – obchodní zástupce společnosti Telefónica O2 a.s. působící jako externí hodnotitel – se ve své výpovědi přihlásil k účasti na přehodnocování projektů 5. výzvy regionálního operačního programu Jihozápad. Šlo o posuzování zhruba 30 až 40 přidělených projektů přihlášených do uvedeného operačního programu. V této souvislosti uvedl, že byl telefonicky osloven pracovníkem Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, avšak bližší okolnosti telefonického rozhovoru si již nevybavil. V inkriminované době byl registrován v řadě operačních programů ale nejaktivněji se angažoval v regionu soudržnosti Severovýchod. Při přehodnocování projektů 5. výzvy regionálního operačního programu Jihozápad působil jako externí hodnotitel v pozici hlavního hodnotitele. Vše začalo tím, že všichni zaregistrovaní hodnotitelé losovali jednotlivé projekty přihlášené do této výzvy. Každý z hodnotitelů byl povinen vyslovit případnou námitku podjatosti ve vztahu k hodnoceným projektům. V tomto kontextu vyloučil, že by posuzoval projekty, v nichž byl osobně zainteresován. Naopak zdůraznil, že byl z jiného regionu a žádný z přihlášených projektů tak osobně nepřipravoval. K samotnému nastavení metodiky hodnocení uvedl, že v počátcích spolupráce byli všichni externí hodnotitelé v rámci úvodního semináře proškoleni v budově Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Šlo o jedno celodenní školení probíhající v Plzni se zaměřením na způsob vyhodnocování projektů pomocí k tomu určených excelovských formulářů. Součástí bylo i poskytnutí

podrobných informací o samotném zaměření operačního programu. Školiteli byli interní hodnotitelé Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Se samotnou metodikou hodnocení projektů se následně každý externí hodnotitel seznámil samostudiem. Svědek tak učinil v průběhu dvou dní. Mezi studijními materiály byl též operační manuál. Vedle něj se seznámil především se strategiemi rozvoje Jihočeského a Plzeňského kraje. S ohledem na obsáhlou posuzovaných projektů bylo možné v rámci jednoho dne hodnotit maximálně dva projekty. Žádný časový limit pro hodnocení přihlášených projektů však nebyl stanoven. V případech, kdy nevěděl jak dané kritériu bodovat, využíval možnosti konzultovat s ředitelkou Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a s pracovníky tohoto úřadu. V jednom případě dokonce proběhla videokonference do Českých Budějovic. Na to, s kým konkrétně tehdy pomocí videokonference problematiku konzultoval, si ovšem již nevzpomněl. Samotné hodnocení projektů probíhalo tak, že jednotlivé body přidělované podle stanovených hodnotících kritérií byly zaznamenávány do elektronických formulářů. Klíčovým dokumentem byla v těchto případech studie proveditelnosti. Tu obsahoval každý z přihlášených projektů. Po vyplnění všech polí elektronického formuláře počítačový program sám vypočítal výsledný počet bodů toho kterého projektu. Maximální počet bodů, které mohl projekt získat bylo sto. Po ohodnocení byl každý z projektů odevzdáván do kanceláře Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. On sám projekty odevzdával vedoucí plzeňské pobočky. To jakým způsobem se následně jím vypracované hodnocení dostalo do informačního systému MONIT7+ nevěděl. Jako externí hodnotitel neměl bezprostředně žádnou zpětnou vazbu ani ohledně toho, jak dopadla jím vypracovaná hodnocení ve srovnání s hodnoceními interních hodnotitelů. Až následně se dozvěděl, že někteří externí hodnotitelé byli v průběhu hodnocení odvoláni a nahrazeni jinými a že se hodnocení externích hodnotitelů v některých případech rozcházel s hodnocením interních hodnotitelů až o 50 bodů. Proč tomu tak bylo však nedokázal vysvětlit. Platilo přitom, že pokud se hodnotitelé lišili o více jak 20 bodů, byl přizván další třetí hodnotitel plnící funkci arbitra.

Svědék Ing. V. M. – manažer a obchodní zástupce jedné ze společností zpracovávající projektové žádosti o dotace – uvedl, že se osobně účastnil hodnocení projektů přihlášených na základě 5. výzvy regionálního operačního programu Jihozápad jako externí hodnotitel. V inkriminované době byl osloven spolužákem ze školy Ing. K. L. s dotazem, zda by se nechtěl podílet na hodnocení projektových žádostí. Daná nabídka vyznívala velice zajímavě, a proto ji přijal. Již v minulosti se zabýval zpracováváním projektů různých operačních programů a čerpáním dotací z Evropské unie na projekty v oblasti zdravotnictví a cestovního ruchu. Počátky spolupráce s Úřadem regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad spojil s úvodním školením v sídle tohoto úřadu. Po něm byl vybrán jako vhodný kandidát na pozici externího hodnotitele. V každé z vybraných oblastí podpory – tedy v oblasti zdravotnictví a cestovního ruchu – hodnotil zhruba dvacet projektů. Ve své výpovědi se soustředil na administraci projektových žádostí. Uvedl, že on sám postupoval striktně podle metodiky dané regionální radou. Šlo o metodiku představenou všem externím hodnotitelům v rámci onoho jednodenního školení pořádaného Úřadem regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Externí hodnotitelé měli vyhrazený časový prostor, v němž si mohli procházet přidělené projekty a následně je prostřednictvím elektronických formulářů v programu MS Excel hodnotit. Vyloučil přitom, že by zadával výsledky hodnocení přímo do informačního systému IS MONIT7+. Jím vyplňované formuláře z excelovského programu předával jak v tištěné tak v elektronické podobě zaměstnancům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tištěné formuláře obsahovaly též slovní komentář každého z externích hodnotitelů zdůvodňující udělení konkrétního počtu bodů. Každý z projektů byl současně hodnocen interními hodnotiteli. Šlo o zaměstnance Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Pouze v případech, kdy se výsledné

hodnocení těchto hodnotitelů výrazně lišilo, byl přizván další projektový manažer. V mezidobí bylo samozřejmě možné průběžně konzultovat a dotazovat se na metodiku hodnocení. Odmítl přitom, že by byl někým při hodnocení ovlivňován, avšak připustil, že v návaznosti na konzultaci upravil věcné hodnocení některých projektových žádostí. K takovým změnám nicméně docházelo pouze výjimečně v případě opomenutí nějaké významné skutečnosti. Postupně se tak vytvářela finální verze. Ta byla po dokončení vytištěna a podepsána příslušným externím hodnotitelem. Následně byla vložena do obálky a předána zaměstnancům úřadu.

V rámci námitkového řízení, které proběhlo v době od 19. října 2009 do 27. října 2009, posuzovali projekty, proti jejichž bodovému ohodnocení byly členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podány námitky, rovněž pracovníci oddělení metodického řízení odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ti se zúčastnili rovněž průběžných sladovacích schůzek projektových manažerů a kontrolního bodového hodnocení dvaceti vybraných projektů v rámci tzv. objektivizace konané dne 12. října 2009. K tomu byla slyšena vedoucí daného oddělení – oddělení [REDACTED] – Ing. K [REDACTED] K [REDACTED] a její nadřízená – vedoucí odboru [REDACTED] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – Ing. K [REDACTED] B [REDACTED]. K některým aspektům výběru projektů k financování v rámci dané výzvy – tedy 5. výzvy k podávání žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – se vyjádřili rovněž vedoucí odboru [REDACTED] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad PhDr. A [REDACTED] H [REDACTED] a aktuální vedoucí oddělení [REDACTED] T [REDACTED] N [REDACTED].

Svědkyň Ing. K [REDACTED] B [REDACTED] – vedoucí odboru [REDACTED] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – v inkriminovaném období let 2008 a 2009 řídila tři oddělení, a to oddělení [REDACTED], které nastavovalo metodické procesy, oddělení [REDACTED], které monitorovalo realizaci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, posilovalo absorpční kapacitu čerpání finančních prostředků z Evropské unie a evaluovalo, tedy hodnotilo, jejich čerpání, a oddělení [REDACTED], které především podávalo projekty technické pomoci v rámci prioritní osy 4 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Oddělení [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] současně plnilo funkci sekretariátu Monitorovacího výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Jako vedoucí odboru komunikovala s vedoucími jednotlivých oddělení i s referenty a řídila chod celého odboru, vedla porady a kontrolovala plnění úkolů. V tomto kontextu uvedla, že stejně postupuje prakticky do současné doby, a blíže se vyjádřila ke klíčovým metodickým předpisům Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, k jejich vzniku a praktickému uplatnění: Nejvýznamnějším metodickým předpisem je operační manuál. Ten současně upravuje, kdo nese na Úřadě Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad odpovědnost za soulad vnitřních předpisů úřadu s programovým dokumentem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, zákony České republiky a legislativou Evropské unie, jaké jsou vnitřní normy a kdo je vytváří. Každou metodiku schvaluje jiný subjekt. Tak operační manuál schvaluje Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Oddělení metodického řízení nese odpovědnost za metodické nastavení procesu, vytváří příručky pro žadatele, příručky pro příjemce, metodické pokyny, metodická oznámení, které jsou pro veřejnost, a dále závazná metodická stanoviska, která jsou interní a určená zaměstnancům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ti však musí znát i uvedené příručky a další metodická oznámení a pokyny. Oddělení metodického řízení provádí

výklad nařízení a aplikaci pro metodické pokyny, příručky atd. při řešení konkrétních situací. Dalšími vnitřními normami jsou rozhodnutí ředitele a směrnice, které vydává odbor vnitřních věcí za spolupráce celého Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Veškeré metodiky se připomínají na vnitřní úrovni Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, vyjadřují se k nim všechny odbory a oddělení. K interním rozhodnutím ředitele, jeho sdělením, pokynům a směrnicím vyjadřuje oddělení metodického řízení svůj názor opírající se o znalost nařízení Evropské unie, stávajícího metodického nastavení, dosavadní praxe i zkušeností získaných v pracovní skupině metodického řízení, složené ze zástupců všech regionálních rad. Svědkyně potvrdila, že interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008, které umožnilo při hodnocení projektů oběma hodnotitelům usnést se na společném konsensu v podobě shodného bodového hodnocení, oddělení metodického řízení připomínkovalo a komunikovalo ho i s auditorem PAS (pověřeného auditního subjektu) Ministerstva financí České republiky, tedy s útvarem interního auditu, jehož [REDAKCE] byl Ing. D. [REDAKCE] N. [REDAKCE]. V rámci metodického řízení toto interní sdělení probírali a neměli proti němu žádné výhrady. Vycházeli z aktuální situace v té době, kdy byl silný tlak žadatelů o dotace a vysoký počet žádostí. Zároveň neshledali rozpor s pravidlem kontroly „čtyř očí“, které je zakotveno v operačním manuálu. Svědkyně připomněla, že ani pověřený auditní subjekt neměl s tímto interním sdělením žádný problém. Stejně tak neshledával nic závadného na konání sladovacích schůzek, na nichž od počátku participovali i metodici. Oddělení metodického řízení totiž neprovádělo přímou kontrolu toho, zda byly na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dodržovány postupy navržené oddělením metodiky, ale na žádost projektových manažerů – hodnotitelů – se účastnilo konzultací, sladovacích schůzek a následné revize metodických pokynů. Pracovník oddělení metodického řízení byl při sladovacích schůzkách přítomen a podával výklad jednotlivých metodických problematik, vyjadřoval se ke konkrétním problémům, které se zde řešily, a vyložil metodiku, protože se podílel na jejím zpracování a měl přehled o metodickém nastavení. Oddělení metodického řízení nikdy fakticky nehodnotilo projekty, nijak nezasahovalo do jejich hodnocení, pouze bylo přizváno k účasti na sladovacích schůzkách, jak to upravovala příručka kontrolora, případně reagovalo na e-mailové dotazy a na ústní dotazy hodnotitelů k metodickému výkladu částí příruček a metodických pokynů. Role oddělení metodického řízení byla při věcném hodnocení projektů vždy pouze výkladová. Svědkyně současně připomněla, že mezi pomůckami užívanými při věcném hodnocení projektů měl klíčovou roli formulář věcního hodnocení projektu tvořící přílohu č. 13 operačního manuálu. Šlo v podstatě o tabulku pro výpočet bodového hodnocení a pro poznámky k věcnému hodnocení. Obsahovala výběrová kritéria a jednotlivé položky do výběrových kritérií v řádcích, a ve sloupcích pak výsledek jednotlivých hodnotitelů. Existovala nejen v listinné podobě, ale i v elektronické formě v programu MS Excel. Oddělení metodického řízení, které vytvořilo operační manuál, zpracovalo i danou přílohu tohoto manuálu, tedy onu tabulku. Současně svědkyně uvedla, že neví o tom, že by někdo z oddělení metodického řízení zpracoval do elektronické formy této tabulky vzorce pro výpočet váženého počtu výsledných bodů, ale připustila, že to možné je. Osobně nikomu takový úkol neuložila. Podle pracovního profilu zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tvořícího rovněž přílohu operačního manuálu bylo a doposud je povinností svědkyně koordinace výběru externích hodnotitelů. Jejich výběr probíhal už v letech 2007 a 2008, kdy to řešila pracovní skupina metodického řízení, průřezová regionálními operačními programy. Nejdříve byla stanovena kritéria pro výkon funkce externího hodnotitele, následně byla na webové stránky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vložena výzva k přihlášce zájemců o výkon této funkce. Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schvaloval seznam externích

hodnotitelů jak v roce 2008 tak v roce 2009. Svědkyně zároveň uvedla, že neví, kteří externí hodnotitelé byli vybráni pro hodnocení v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a to s tím, že to bylo plně v kompetenci příslušného územního odboru implementace programu. Osobně se žádným způsobem na výběru externích hodnotitelů pro hodnocení konkrétních projektů nepodílela. Oproti tomu se přihlásila k tomu, že měla klíčovou roli při organizaci námitkových řízení. Konání námitkových řízení totiž koordinoval odbor řízení programu, který vedla. Podle operačního manuálu byla vždy stanovena určitá lhůta pro vyřízení námitek, pro 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad to byly dva pracovní dny. V termínu byla členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zaslána na e-mail výzva k podání námitek s upozorněním, aby dodrželi lhůtu k podání námitek. Byly jim zaslány tři přílohy, a to výstupní sestavy z informačního systému MONIT7+, konkrétně protokol o hodnocení formálních náležitostí, přijatelnosti a věcného hodnocení. Výstupem z informačního systému MONIT7+ mohla být excelová tabulka, některé přílohy byly ve formátu PDF. Tyto podklady připravily územní odbory implementace programu, které se v tom střídaly. Nevěděla přitom, který z nich, České Budějovice nebo Plzeň, to byl v případě 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Uvedené podklady byly členům Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vypáleny na CD a zaslány poštou. Pak běžela lhůta pro podání námitek a na jejím konci začaly přicházet námítky od členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Námitek bylo hodně, cca 80, a muselo se čekat do ukončení lhůty pro jejich podání. Pak bylo námitkové řízení ze strany členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ukončeno a byl vytvořen seznam všech námitek, přičemž byla velmi krátká doba na jejich vypořádání. Proto pracovali i přes víkend, následně byl vytvořen protokol o vypořádání námitek. Každou konkrétní námítku podle operačního manuálu řešil pracovník metodického řízení. Přesto kontaktovali všechny hlavní hodnotitele konkrétních projektů, protože měli u sebe složky projektů. Projekty fyzicky procházeli zaměstnanci oddělení metodického řízení za spolupráce hodnotitelů nebo s využitím konzultací s nimi a vyjádřili se k jednotlivým námítkám. Tím je vypořádali. O tomto postupu – a specificky o zapojení hodnotitelů do přípravy podkladů pro vypořádání námitek – rozhodla spolu s vedoucími územních odborů, tj. obžalovaným Ing. M. P. a Ing. M. S. Ačkoli věděla, že takový postup operační manuál výslovně nepředpokládal, přistoupila k tomu z důvodu velkého náporu námitek s vědomím zapracování daného postupu do další revize operačního manuálu a s vědomím toho, že finální kontrolu nad vypořádáním námitek měl příslušný referent oddělení metodického řízení. Osobně se na fyzickém vypořádání konkrétních námitek nepodílela, jen koordinovala a kontrolovala práci podřízených a pročítala protokol o vypořádání námitek vytvořený vedoucí oddělení metodického řízení Ing. K. K. Ta sestavilo také závěrečnou zprávu pro Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o vypořádání námitek. Obžalovaný Ing. M. P. se na vypořádání námitek nepodílel, pouze na počátku participoval na koordinační dohodě. Stejně tak i obžalovaný JUDr. J. T. se na vypořádání námitek nepodílel, i když tehdy o víkendu také přišel do práce, byl u sebe v kanceláři a osobně s ním mluvila. Jako svého nadřízeného ho informovala o průběhu námitkového řízení, jakým způsobem je koordinováno, jestli se vše stihne v termínu a kolik námitek přišlo. Obdržela od něj manažerský souhlas se zvolenou organizací námitkového řízení. Obžalovaný JUDr. J. T. tedy věděl, že se dohodla s vedoucími územních odborů na tom, aby se na vypořádání námitek podíleli i hodnotitelé, kteří projekty hodnotili. Hodnotitelé podali konzultaci a poskytli projekt, hlavní slovo ale měl referent oddělení metodického řízení. V průběhu tohoto řízení se měnilo bodové hodnocení u jediného projektu. Nadstandardně byl mezi posuzované projekty zařazen i jeden projekt, u nějž audit PAS zjistil chybu při hodnocení. Celkově vzato se svědkyně vyjádřila v tom smyslu, že neví o tom, že by

hodnocení projektů předložených v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhalo v rozporu s operačním manuálem. V tomto kontextu připustila, že s jejím vědomím byly využity i určité manažerské nástroje, které z povahy věci nebyly zapracovány do operačního manuálu. Je totiž třeba rozlišovat manažerské řízení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, které se neřídí postupy stanovenými v operačním manuálu, od řízení programu a projektů v jeho rámci podaných, které se řídí operačním manuálem, a v souvislosti s tím je tento aktualizován na základě různých praktických poznatků přibližně každého čtvrt roku.

Svědkyne Ing. K. [redacted] K. [redacted] – vedoucí oddělení metodického řízení odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – vypověděla, že má tři podřízené a dohromady tvoří tým metodiků, tj. mají na starosti metodiku, ať už co do její tvorby nebo co do jejich revizí a aplikace, a to na vnitřní i vnější úrovni. Za klíčové metodické texty na vnitřní úrovni – tedy pro potřeby zaměstnanců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – označila operační manuál, závazná metodická stanoviska, metodické pokyny pro vnitřní potřeby a příručku kontrolora, zatímco za nejvýznamnější metodické texty na vnější úrovni příručku pro žadatele a příručku pro příjemce. Přihlásila se přitom k odpovědnosti za tvorbu těchto metodik s tím, že jí vedené oddělení metodického řízení odpovídá rovněž za soulad vnitřních předpisů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s operačním manuálem, s programovým dokumentem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, se zákony České republiky a s legislativou Evropské unie. Kontrolní a schvalovací pozici vůči tomuto oddělení má primárně vedoucí odboru řízení programu Ing. K. [redacted] B. [redacted]. Záleží ale také na druhu vnitřní normy, neboť některé schvaluje vedoucí odboru řízení programu, a to závazná metodická stanoviska, některé vnitřní normy schvaluje ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, například výjimky z operačního manuálu, a některé vnitřní normy schvaluje přímo Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, například samotný operační manuál. Oddělení metodického řízení připravuje jednotlivé revize textových částí, tyto předkládá dotčeným odborům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k připomínkám a po zapracování připomínek finální verzi textu zaslá orgánu oprávněnému ke schválení revize. Metodika je tedy vytvářena ve spolupráci s dotčenými odděleními a je výsledkem diskuse a požadavků praxe, jak je prezentují dotčená oddělení. Ve vztahu k výkladu již platných metodických předpisů je nicméně názor oddělení metodiky pro ostatní oddělení závazný. Interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008, které umožňovalo při věcném hodnocení projektů oběma hodnotitelům usnést se na společném konsensu v podobě bodového hodnocení, vzniklo – jak připomněla svědkyně – za situace, kdy ve 2. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad přišlo na oddělení administrace Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad enormně velké množství žádostí o dotaci, cca 600, a jeho cílem bylo otevřít prostor pro to, aby se oba hodnotitelé společně radili a domluvili společný konsensus ohledně výše bodového ohodnocení jednotlivých projektů, který potom zanášeli do informačního systému MONIT7+. Toto interní sdělení bylo s metodikou konzultováno a bylo pro hodnotitele stejně závazné jako operační manuál, z něhož vycházelo a zpřesňovalo ho. Cesta řešení daného problému jeho vydáním byla operativnější, než schvalovat revizi operačního manuálu Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Zaměstnancům úřadu bylo všeobecně známo a bylo jim přístupno na sdíleném disku, a tak nepovažovali za nutné ho zapracovávat do žádné z následujících revizí operačního manuálu. V této souvislosti svědkyně připomněla, že s ním byl seznámen i audit a všechny kontrolní skupiny provádějící kontroly na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a nikdy k němu nevyslovily žádné výhrady. Současně svědkyně vyslovila přesvědčení, že jeho vydáním a aplikací nebylo nijak porušeno pravidlo

kontroly „čtyř očí“ jakožto kontrolní pravidlo zajišťující, že na každou činnost v rámci administrativního procesu dohlíží z důvodu interní kontroly další zaměstnanec Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V návaznosti na to se svědkyně přihlásila k tomu, že jí vedené oddělení metodického řízení se zabývalo rovněž výkladem metodiky a výběrových kritérií, a že za tím účelem byli v něm působící metodici přizýváni na tzv. sladovací schůzky, kde bylo možno s hodnotiteli prokonzultovat i postupy uvedené v operačním manuálu. Při počátečních výzvách se konaly konzultační schůzky, výjezdní porady, na nichž byli přítomni všichni hodnotitelé, zástupci oddělení metodického řízení a oddělení monitoringu a evaluace, procházely veškeré postupy nastavené v operačním manuálu a každý si mohl vyjasnit problém, na který narazil, včetně výběrových kritérií. Před hodnocením 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhla také obdobná výjezdní rada, ale bez zástupců oddělení metodického řízení. V rámci věcného hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního manuálu NUTS II Jihozápad se však zástupci oddělení metodiky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad účastnili průběžných sladovacích schůzek, kde se probírala jednotlivá výběrová kritéria, ve kterých hodnotitelé z praxe hodnocení několika projektů spatřovali nejednoznačnost nebo si nebyli ve výkladu zcela jistí. Z těchto sladovacích schůzek byly pořizovány zápisy, které byly umísťovány na sdíleném disku. Závěry ze sladovacích schůzek byly výsledkem argumentace jednotlivých územních odborů a názoru metodiky. Oddělení metodického řízení vytvářelo také přílohu č. 13 operačního manuálu. Jednalo se o přílohu nazvanou „formulář věcného hodnocení“, který obsahoval veškerá výběrová kritéria rozdělená podle oblastí podpory s prostorem pro to, aby hodnotitel udělil body jednotlivým výběrovým kritériím a učinil určité poznámky k zvolenému hodnocení. Hodnotiteli zmiňovaná excelová tabulka byla hodnoticí tabulka, která vycházela z tohoto formuláře a automaticky napočítávala váhy jednotlivých přidělených bodů u výběrových kritérií. Tuto tabulku si dělaly územní odbory Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tedy pro 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ji vytvořil Mgr. D. S. nebo jeho podřízený na územním pracovišti v Plzni. O existenci zmíněné tabulky se vzorci věděla, ale oddělení metodiky jí v elektronické formě nevytvářelo ani pro žádnou z předchozích z výzev. Postup využívání této přepočítací excelové tabulky byl v souladu s operačním manuálem, protože přesně odpovídal příloze č. 13 operačního manuálu. V rozporu s operačním manuálem nemohlo být přenášení výsledků věcného hodnocení z této tabulky do informačního systému MONIT7+ až na konci věcného hodnocení, protože toto nebylo v operačním manuálu blíže specifikováno. Oddělení metodického řízení nebylo předem seznámeno s tím, že na konci hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad proběhne proces tzv. objektivizace, tj. kontrolní hodnocení celkem 20 projektů hodnotitelem z druhého územního pracoviště, proto se k němu ani nevyjadřovalo. Seznámeno s ním bylo až v den jeho konání. Operační manuál tento postup neupravoval, ale svědkyně vyslovila přesvědčení, že se jednalo o standardní manažerský nástroj, jehož cílem bylo sladit postupy územních odborů na vybraném vzorku projektů. Po skončení věcného hodnocení projektů proběhlo v říjnu roku 2009 námitkové řízení a veškeré podklady k němu odesílala vedoucí odboru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. K. B. Oddělení metodického řízení vypořádávalo přijaté námítky. Tehdy nahlíželi do projektových žádostí a zkoumali, jestli je daná námitka relevantní či nikoliv. Bylo doručeno cca 80 námitek a lhůta pro akceptaci námítky byla dva pracovní dny, proto se postupovalo ve spolupráci s územními odbory, a to s oddělením administrace žádostí v Českých Budějovicích a Plzni, kdy hodnotitelé předpřipravili podklady pro vypořádání námitek. Zda to byli hlavní hodnotitelé konkrétního projektu nebo vedlejší, nedokázala říci. Výsledky z hodnocení námitek se shromažďovaly u svědkyně a Ing. K. B. za účelem zpracování podkladů

předkládaných Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Do té doby se osobně nedostala do tak úzkého kontaktu s procesem hodnocení, ale při vypořádání námitek 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad si ověřila, že postupy nastavené oddělením metodiky i interními normami byly při hodnocení dodrženy ve většině případů, tedy hodnocení bylo v souladu s výběrovými kritérii a výstupy ze sladovacích schůzek a nebyl důvod ke změně hodnocení na základě podaných námitek, kromě výjimečných případů, kterých bylo cca sedm, kdy došlo k uznání námítka a ke změně hodnocení. Jen v jednom případě přitom měla změna bodů v důsledku námitek vliv na podporu projektu. Jelikož bylo nutné s ohledem na velký počet podaných námitek přizvat k posuzování námitek územními odbory, bylo toto neprodleně zaneseno do operačního manuálu, stejně tak do něj bylo zaneseno i prodloužení lhůt pro vypořádání námitek na deset pracovních dnů. Tato revize operačního manuálu byla schválena na zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009. Podklady k vytvoření závěrečné zprávy o proběhlém námitkovém řízení, tj. kdo konkrétně na základě námítka projekt překontroloval, jakým způsobem a s jakým závěrem, archivovány nebyly, ale archivována byla pomocná tabulka, kterou v námitkovém řízení používali a ze které bylo patrné, zda na vypořádání námitek spolupracovalo územní pracoviště a které, ale bez konkrétního jména hodnotitele, nebo zda se námitka vypořádala výlučně na oddělení metodického řízení. Na územním pracovišti v Plzni hodnotitelé vypořádání námitek předpřipravovali a připravené podklady zasílali e-mailem na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad České Budějovice. Například Ing. K. L. se vyjádřil k námítkám podaným u projektů, v nichž byl hlavním hodnotitelem. Na vypořádání některých námitek se z časových důvodů i osobně podílela s kolegyní Ing. J. Š. V průběhu námitkového řízení nevznikl žádný důvod se domnívat, že by námitka nebyla vypořádána správně. Ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. J. T. se žádným způsobem na vypořádání námitek nepodílel, stejně tak obžalovaný Ing. M. P., ale byl v Plzni s nimi přítomen. K informaci Ing. K. L. o tom, že v rámci námitkového řízení u projektu č. CZ.1.14/3.1.00/05.01828, název Sportovně-relaxační centrum Štruncovy sady - pivovar - Roudná, I. Etapa, žadatel: statutární město Plzeň, po něm Ing. M. P. a Ing. K. B. požadovali změnu hodnocení projektu, když on sám původně žádné důvody pro vyhovění obecně formulované námítce neshledal, ale na základě názoru Ing. K. B. změnil své hodnocení, svědkyně potvrdila, že s kolegyní Ing. J. Š. prověřovaly plzeňské námítky a jelikož potřebovala podklad pro hodnocení konkrétního kritéria, šla za Ing. K. L., který se ptal na konkrétní výběrové kritérium sportovišť – naplňování indikátoru programu u tohoto projektu. Ing. K. B. s Ing. K. L. spolu tento projekt konzultovali a předmětem diskuse bylo řešení termínu „komplex sportoviště“. Řešila to s nimi několik minut, společně nahlíželi do podkladů v mapě a i telefonicky konzultovali s hodnotitelkou stejné oblasti podpory v Českých Budějovicích. Domnívá se, že se tam body neměnily a že námitka nebyla akceptována. V místnosti po jejím odchodu zůstala s Ing. K. L. Ing. K. B., neví přesně, zda byl přítomen také obžalovaný Ing. M. P., případně Ing. M. S. Ing. K. B. kontrolovala výstup z vypořádání námítka a porovnávala ho se zněním zasláné námítka. Její názor v tomto případě byl pro hodnotitele rozhodující, neboť vypořádání námítka provádí odbor řízení programu. Na počátku námitkového řízení Ing. K. B. přišla často k ní do kanceláře oddělení a zajímala se o konkrétní řešení námitek a poté, když se námítky opakovaly k tomu samému výběrovému kritériu, už to nebylo nutné. Šlo o zájem o řešení námítka u konkrétního výběrového kritéria, nikoliv o řešení námítka u konkrétního projektu. Obžalovaný Ing. M. P., když nastala nezvyklá situace s množstvím námitek, tak se o průběh námitkového řízení rovněž zajímal, zejména zřejmě u svých podřízených. Nepotvrdila, že by se zajímal o řešení námítka nějakého konkrétního projektu.

Svědkyne PhDr. A. H. působila na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad původně – od roku 2007 – jako vedoucí útvaru a poté až do dubna roku 2010 na pozici vedoucí odboru, do jehož agendy patřily základní podpůrné činnosti, zvláště pak pracovní právní a právní podpora úřadu, IT agenda a administrativně organizační věci. Na základě požadavku obžalovaného JUDr. J. T. jí řízený odbor mimo jiné též zpracovával, ale neuzavíral, smlouvy s externími hodnotiteli, kteří hodnotili v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Podklady pro uzavření smluv převzala od obžalovaného JUDr. J. T., a to e-mailem, takže měla dostatečné informace o tom, s kým mají být tyto smlouvy uzavřeny, čeho se mají týkat a kolik bude činit odměna za provedenou činnost, tedy posouzení vybraných projektů. Konkrétní seznam projektů, kterých se mělo týkat přiřazení externích hodnotitelů, poskytl obžalovaný Ing. M. P. e-mailem. Ve smlouvách byly projekty konkrétně uvedeny. Zda před uzavřením smluv proběhlo nějaké výběrové řízení nebo nějaký proces, ze kterého vyplynulo, kdo bude externím hodnotitelem, svědkyně nevěděla. Smlouvy uzavřel, jako statutární orgán ve věcech pracovní právních, ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad obžalovaný JUDr. J. T. Svědkyně současně potvrdila, že když zaměstnanci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jak stávající, tak minulé, začali podávat vysvětlení na Policii České republiky, se všemi hovořila na základě žádosti obžalovaného ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. J. T. s tím, aby je uklidnila, že vše je ošetřeno, že vše dělali v souladu s interními, celostátními i evropskými předpisy a že mají říci pravdu. Kdyby si nevěděli rady, že jim vždy dají s sebou advokáta. Obsah podaných vysvětlení od nich nezjišťovala. Hodnotitelé věděli, že s nimi k úkonu podání vysvětlení přijde advokát. Svědkyně nevěděla, jestli advokáta platil Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ani kdo ho vybral. Jméno advokáta jí bylo sděleno obžalovaným JUDr. J. T. Vybavila si advokáta JUDr. J. B., který s hodnotiteli k úkonům chodil. O průběhu těch úkonů s obžalovaným JUDr. J. T. mluvila jen vylice zběžně.

Svědka T. N. – původně referent na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a aktuálně vedoucí oddělení tohoto úřadu – měl v náplni práce věcný a finanční monitoring přihlášených projektů. V tomto kontextu uvedl, že po celou dobu pracoval s informačním systémem označeným jako MONIT 7+. Tento systém sloužící k zaznamenávání údajů o jednotlivých projektech zachycoval zejména jejich bodové hodnocení. Současně zdůraznil, že přihlášené projekty byly schvalovány výborem Regionální rady na základě výsledného bodového hodnocení. Úspěšné projekty byly prostřednictvím informačního systému i nadále sledovány. Šlo zejména o kontrolu proplácení přiznaných dotací. Propojení informačního systému se systémem účetním navíc umožňovalo proplácení finančních prostředků příjemcům dotace. Sledována byla též udržitelnost projektu. Některá data byla následně přenášena do centrálního monitorovacího systému. Samotný systém byl zpuštěn počátkem roku 2007. Šlo však pouze o zkušební provoz. Zhruba v druhé polovině roku 2007 byla spuštěna jeho ostrá verze. S tím přišly i první problémy s funkčností systému. V návaznosti na to byly činěny kroky směřující k jejich odstranění. Za tímto účelem byla přijata celá řada nápravných opatření ze strany Ministerstva pro místní rozvoj. Koncem roku 2008 již byl systém plně funkční. Ve své výpovědi se dále soustředil na údaje evidované v informačním systému. V této souvislosti uvedl, že systém obsahoval údaje z vlastního procesu věcného hodnocení přihlášených žádostí. Po schválení výběrových kritérií spočívajících v hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti byla vytvořena tabulka. Ta zachycovala bodové hodnocení přihlášených projektů. Maximální počet bodů bylo sto. Zadávat bodové hodnocení projektů

mohli pouze zaměstnanci mající přístupová práva do systému. Šlo přitom vždy o dva hodnotitele, kteří se museli v zásadě shodovat. V opačném případě byl přizván třetí hodnotitel. Ten měl roli jakéhosi arbitra. V tomto kontextu zdůraznil, že on sám se nikdy na věcném hodnocení nepodílel. Připustil však, že zpracovával tabulky sloužící k evidenci bodového hodnocení. Údaje z nich byly následně vkládány dodavatelem do informačního systému MONIT 7+. Obecně je přitom stanoveno, že údaje musí být zaznamenány do pěti pracovních dnů od události. Dále ve své výpovědi uvedl, že ještě v roce 2009 bylo možné výsledky hodnocení zanesené v systému až do okamžiku ukončení hodnocení libovolně upravovat. Po ukončení hodnocení bylo možné zasahovat do hodnocení pouze prostřednictvím požadavku finančního manažera na úpravu databáze ze strany dodavatele systému. V této souvislosti připustil, že hodnocení bylo viditelné po celou dobu administrace projektu. Až v průběhu roku 2011 bylo hodnocení evidované v informačním systému neviditelné. Tyto změny dal do souvislosti se snahou zachovat objektivitu hodnocení. V současné době je hodnocení i nadále neviditelné s výjimkou toho, kdo jej zadal. Poté, co hodnotitel označí své hodnocení jako finální, není možné hodnocení nijak upravovat. V této fázi se naopak stává viditelné pro ostatní uživatele systému. Po ukončení hodnocení došlo k automatickému seřazení přihlášených projektů podle počtu dosažených bodů. Systém evidoval ke každému projektu též jméno hodnotitele. Projekty byly zařazovány do krajů podle místa jejich realizace a hodnotitele. K dotazu uvedl, že veškeré změny v hodnocení projektů realizované prostřednictvím informačního systému bylo možné v této databázi dohledat. V tomto kontextu uvedl, že bylo možné zjistit jméno osoby zakládající změnu. Současně však připustil, že dohledávání těchto informací bylo velmi pracné. Systém poskytoval také prostor pro odůvodnění provedené změny, byť to v takových případech nebylo zvykem. V této souvislosti uvedl, že k zásadním změnám došlo v rámci pátého kola výzvy. V průběhu srpna roku 2012 bylo Výborem regionální rady rozhodnuto o přehodnocení této 5. výzvy. Rozhodnutí se týkalo všech projektů, které prošly věcným hodnocením. Původní hodnocení projektových žádostí, které splnily formální náležitosti a přijatelnost byla označena jako neplatná a ponechána ve složkách. Následovalo založení nových záznamů hodnocení. V některých případech muselo být dokonce provedeno nové hodnocení formálních náležitostí a přijatelnosti. V rámci tohoto přehodnocení byly na rozdíl od původního hodnocení prováděno křížové hodnocení projektů. To znamená, že projekty přihlášené do Jihočeského kraje byly hodnoceny Plzeňským krajem a naopak. Nově se pak na hodnocení podíleli pracovníci úřadu. Po jejich hodnocení se k projektům vyjadřovali externí hodnotitelé. Jejich hodnocení bylo v písemné podobě zaznamenáno do jimi podepsaných formulářů. Údaje z nich byly následně zaměstnanci Odboru kontroly vkládány do informačního systému MONIT 7+.

Průběžný audit systému hodnocení a výběru projektů k dotační podpoře z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad prováděli auditoři útvaru [REDAKCE] a [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Slyšena tedy byla hlavní auditorka tohoto útvaru – Ing. H. [REDAKCE] R. [REDAKCE] – a vedoucí tohoto útvaru Ing. D. [REDAKCE] N. [REDAKCE].

Útvar interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad plnil současně funkci pověřeného auditního subjektu (PAS) a v tomto ohledu byl navázán na Auditní orgán Ministerstva financí České republiky. Jeho vedoucí Ing. D. [REDAKCE] N. [REDAKCE] byl v inkriminované době a je doposud věcně podřízen předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a organizačně podléhá řediteli jejího Úřadu, jenž je jeho zaměstnavatelem. Na základě veřejnoprávní smlouvy o výkonu auditu je současně podřízen Auditnímu orgánu Ministerstva financí České republiky, a jeho jménem provádí tzv. audit PAS. V návaznosti na to upřesnil, že jím řízený útvar – útvar interního auditu a nesrovnalostí

– provádí činnosti, které jsou upravené zákonem o finanční kontrole, tj. zkoumá nastavení a funkčnost vnitřního kontrolního systému a procesů hodnocení a výběru projektů k financování z dotačních prostředků, a výstupy z vlastní kontrolní činnosti shrnuje v auditních zprávách. Tyto jsou předkládány jak předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tak Auditnímu orgánu Ministerstva financí ČR. Standardním způsobem byl auditován rovněž průběh věcného hodnocení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Audit systému č. PAS/03/2009 byl prováděn v souladu s ročním plánem auditů a byla jím zkoumána zejména adekvátnost nastavení a dodržování procesu hodnocení projektů 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Současně jím byly ověřovány výsledky věcného hodnocení projektů, kdy zjišťoval, zda výsledky bodového hodnocení odpovídají materiálům předloženými jednotlivými příjemci. Průběh a výstupy z tohoto auditu byly shrnuty v auditní zprávě PAS/03/2009. Tento audit probíhal v druhé polovině roku 2009. Vedoucí auditního týmu byla Mgr. V. K., dalšími členy byly Ing. H. R. a Ing. M. P.. Osobně audit fakticky neprováděl. Vzorek auditovaných projektů, a to cca 10 % z celkově přijatých projektových žádostí, byl vybrán z územního pracoviště České Budějovice i Plzeň. Byly auditovány tři fáze hodnocení projektů, tj. formální náležitosti, přijatelnost a věcné hodnocení. Podkladem pro vypracování auditu věcného hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly především projektové složky jednotlivých projektů podle vybraného vzorku provedeného náhodným výběrem. Ve složkách auditovaných projektů byly veškeré materiály předložené příjemcem, resp. materiály, které podle operačního manuálu měly být založeny v projektové složce, případně další metodické materiály Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V rámci auditu 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo učiněno 14 zjištění. Audit probíhal prakticky současně s věcným hodnocením. Návrh auditní zprávy projednal nejprve s ředitelem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a následně ho nechal zaslat k připomínkám vedoucím příslušných odborů v elektronické i písemné verzi. Po posouzení a zapracování jejich připomínek byla opět finální verze auditní zprávy projednána s ředitelem Úřadu a následně předána předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek potvrdil, že auditori, kteří prováděli audit PAS/03/2009, byli seznámeni s interním sdělením ředitele ze dne 17. března 2008, které umožňovalo hodnotit oběma hodnotitelům projekty společně, a neshledali na něm nic závadného. Podle názoru svědka toto interní sdělení mohlo rozvíjet postup uvedený v operačním manuálu, který není jediným interním předpisem, jímž se pracovníci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad řídili. Současně svědek uvedl, že předpokládá, že auditorky, věděly o tom, že věcné hodnocení zanašel hodnotitel nejdříve do excelových hodnotících tabulek a až potom do informačního systému MONIT7+ a že tímto postupem bylo umožněno sledovat pořadí projektů v jednotlivých oblastech podpory, a zdůraznil, že on sám tyto tabulky považoval za zcela běžný nástroj pro hodnocení projektů, navíc upravený operačním manuálem. V tomto kontextu připomněl, že při zápisu výsledků hodnocení jen do informačního systému MONIT7+ by u 645 hodnocených projektů docházelo ke značným zpožděním, protože vyvolat změnu bodového hodnocení v informačním systému MONIT7+ bylo velice nepružné. Pokud hodnotitelé projektů poskytovali výsledky svého hodnocení svým nadřízeným, tj. obžalovaným JUDr. J. T. a Ing. M. P., a rovněž tak Ing. M. S., neshledával na tom nic závadného, jelikož vedoucí zaměstnanci měli povinnost řídit své podřízené a součástí tohoto řízení bylo i hodnocení kvality provedené práce a jejího zvládnutí v stanoveném časovém limitu. Stejně tak svědek potvrdil, že věděl o tzv. objektivizaci hodnocení v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, tj. výběru dvaceti projektů, které byly kontrolně hodnoceny hodnotitelem druhého územního odboru a na tomto základě docházelo ke změnám přidělených bodů, neboť tato informace zazněla mimo jiné na poradě vedení.

On sám považoval tento proces za dobrý manažerský nástroj a posílení principu kontroly „čtyř očí“. Vyloučil přitom, že by součástí zjištění auditu PAS/03/2009 bylo i zjištění nějaké chyby systémové povahy a s poukazem na to také odmítl, že by na něm [redacted] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. J. T. [redacted], požadoval potlačení nějakého takového zjištění, tedy aby nebyl zahrnut do auditní zprávy. Při projednávání návrhu auditní zprávy mohly zaznít určité komentáře ředitele, což ovšem nebylo důvodem změny auditního názoru. To, že by audit zatajil zjištěnou systémovou chybu, zcela vyloučil. V tomto kontextu připustil, že v auditní zprávě se ke zjištěním č. 9 a 10 konstatoval nesoulad mezi hodnocením územního pracoviště České Budějovice a Plzeň, ale současně z auditní zprávy vyplynulo, že na základě podnětu auditu došlo ke sladění postupu na obou pracovištích, podle rozhovoru s dotčenými zaměstnanci na územním pracovišti Plzeň byly provedeny přepočty bodového hodnocení u všech projektů dotčených nejednotným výpočtem a přepočet bodového hodnocení z auditního vzorku byl auditory ověřen a byla potvrzena jeho správnost. Konstatováním, že došlo k rozdílnému hodnocení územních pracovišť, se rozumnělo, že územní pracoviště České Budějovice a Plzeň rozdílně pochopily uplatnění nějakého konkrétního dílčího kritéria. K identifikaci takových případů sloužily rovněž sladovací schůzky a také ty svědek označil za velice účelný a užitečný nástroj sjednocení postupu hodnocení. Jinak audit zkonstatoval, že uvedená pochybení neměla prakticky vliv na to, zda projekt (ne)bude doporučen k financování, protože se jednalo o nepatrný bodový rozdíl, přičemž na auditovaném vzorku zkoumali, zda po případném správném přehodnocení by projekt dosáhl na minimální hranici pro doporučení pro financování. V tomto kontextu poukázal také na to, že informaci o tom, jak probíhá proces hodnocení na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti, stejně tak o sladovacích schůzkách, o objektivizaci a o pomocných excelových hodnotících tabulkách měly rovněž příslušné orgány Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Audity totiž nebyly jedinou formou kontrol realizovaných na tomto úřadě. Na adresu přehodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad svědek uvedl, že se k němu v podstatě přistoupilo proto, že k tomu byl Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad donucen Ministerstvem financí České republiky, které jakožto ten, kdo drží státní pokladnu ve svých rukách, doporučil přehodnotit všechny předložené projekty, protože nebyla jistota, že by proces 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nemohl být zpětně zpochybňován.

Svědkyně Ing. H. R. [redacted] – hlavní audítorka útvaru [redacted] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – pracovala pro tento úřad od 1. dubna 2008 a její základní pracovní náplní bylo provádění auditu operací a auditu systému. Byla také – mimo jiné – členkou auditního týmu, který prováděl audit systému č. PAS/03/2009, jehož cílem bylo ověřit funkčnost klíčových prvků řídicího a kontrolního systému, tedy auditoval postupy užívané při hodnocení projektových žádostí podaných do 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Dalšími členy daného auditního týmu byly Mgr. V. K. [redacted] a Ing. M. P. [redacted] a výstupem z tehdy provedeného auditu byla auditní zpráva ze dne 3. listopadu 2009. Auditní tým k ověření správnosti procesu věcného hodnocení žádostí 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad pomocí statistické metody vybral určitý vzorek projektů. Hodnotitelé projekty postupně předkládali a členové auditního týmu zkoumali jednotlivé fáze hodnocení, tj. formální náležitosti, hodnocení přijatelnosti a věcné hodnocení, a porovnávali, zda použité postupy jsou v souladu s nastavenými postupy. Vybrali cca 67 projektů z celkového počtu cca 600 projektů z různých oblastí podpory. Zkoumali zejména projektovou dokumentaci a hodnotili, zda přidělené body odpovídají doloženým podkladům, zda byly body přiděleny podle názoru auditorů správně a zda je projekt správně zařazen mezi

projekty (ne)doporučené k financování. Audit se uskutečnil v době, kdy hodnocení žádostí probíhalo, proto k věcnému hodnocení projektové složky vraceli zpět hodnotitelům, aby mohlo být provedeno v určených lhůtách. Jak hodnotitelé ohodnotili projekty, tak je přinášeli, aby je mohli také podrobit auditu věcného hodnocení. Do auditní zprávy pak byly zařazeny projekty, kterých se týkalo nějaké auditní zjištění. V ní bylo 14 zjištění. Auditní zpráva byla členěná podle jednotlivých fází hodnocení, tedy nejdříve ve vztahu k formálním náležitostem, pak k hodnocení přijatelnosti a potom k hodnocení věcnému. Zjištění z fáze věcného hodnocení byly za sebou řazena také chronologicky a vesměs jim byla přisouzena jen malá nebo střední závažnost. Žádné identifikované pochybení nemělo povahu systémové vady a naprostá většina z nich byla napravena ještě před ukončením věcného hodnocení. Podkladem zjištění auditu pro informace o (ne)doporučení projektů k financování byl seznam projektů doporučených a nedoporučených k financování za jednotlivé oblasti podpory v podobě souhrnné tabulky věcného hodnocení vytištěné z její elektronické verze v programu MS Excel. Srovnáním protokolů o věcném hodnocení došli auditoři k závěru, že věcná hodnocení hlavních a vedlejších hodnotitelů se shodují, a když se na toto dotazovali hodnotitelů i jejich vedoucích, tj. Mgr. V. [redacted] H. [redacted] a Ing. D. [redacted] S. [redacted], bylo jim sděleno, že vychází ze závěrů sladovacích schůzek a argumentovali zachováním rovného přístupu k žadatelům. Pro auditory pak bylo dostačující, že v projektové složce byly založeny podepsané protokoly z věcného hodnocení a dále že se bodová hodnocení shodovala se skutečností, tedy s nastavenými postupy pro hodnocení z hlediska věcné správnosti. Pro audit bylo důležité množství bodů, které projekt získal a jejich oprávněnost na základě předložené projektové dokumentace. O skutečnosti, že věcné hodnocení 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zanášeli hodnotitelé nejdříve do excelových tabulek místo do informačního systému MONIT7+ věděli. Objektivizace, o které věděli, že proběhla, nebyla předmětem auditu, tento postup neauditovali. Svědkyně, společně s Mgr. V. [redacted] K. [redacted] a vedoucím Ing. D. [redacted] N. [redacted], byla přítomna rovněž projednání návrhu auditní zprávy PAS/03/2009 s [redacted], obžalovaným JUDr. J. [redacted] T. [redacted], a vyloučila, že by tehdy byl z jeho strany na ně činěn nátlak ve snaze potlačit nějaká závažná zjištění.

Klíčovými členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byli v inkriminovaném období doc. MUDr. M. [redacted] E. [redacted] CSc., M. [redacted] Ch. [redacted] a I. [redacted] G. [redacted] za [redacted] kraj a Mgr. J. [redacted] Z. [redacted], MUDr. M. [redacted] K. [redacted] a Bc. S. [redacted] Ž. [redacted] za [redacted] kraj. [redacted] Regionální rady se po volbách do krajských zastupitelstev v roce 2008 stala doc. MUDr. M. [redacted] E. [redacted] CSc., tehdejší [redacted] kraje, ale po získání mandátu [redacted] na tuto funkci rezignovala a vystřídal jí v ní I. [redacted] G. [redacted], [redacted] nového [redacted] kraje M. [redacted] Ch. [redacted].

Svědčce doc. MUDr. M. [redacted] E. [redacted] CSc. – v inkriminované době let 2008 a 2009 [redacted] Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a [redacted] kraje – vypověděla, že její vztah k obžalovanému JUDr. J. [redacted] T. [redacted] byl ryze pracovní, oceňovala jeho jednání, chování, vzdělání a erudici, obžalovaného Ing. M. [redacted] P. [redacted] DiS. osobně nikdy neviděla a nikdy s ním nejednala. Materiály týkající se Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jí k podpisu předkládal se svým vyjádřením Ing. J. [redacted] P. [redacted], vedoucí odboru [redacted]. Na zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jezdili zpravidla do Českých Budějovic. Obžalovaný JUDr. J. [redacted] T. [redacted] jakožto [redacted] Úřadu této rady byl vždy připravený, neměla k němu nikdy žádné výhrady a stejně tak je neměly ani kontrolní orgány. Velice dobře se orientoval také v příslušných právních předpisech a v metodice. Sám mohl rovněž v návaznosti na platné metodické předpisy vydávat interní pokyny. Jedním z nich byl i interní pokyn ke konzultacím a konsensu

hodnotitelů z 17. března 2008. Na to, zda s ním byl Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad excipitně seznámen si již nevzpomněla. K samotnému procesu hodnocení projektových žádostí o dotace z regionálního operačního programu nedokázala nic bližšího uvést, vyslovila však přesvědčení, že významným způsobem sladění přístupu k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a prostředkem ověřování toho, zda je na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad postupováno stejně, byla tzv. objektivizace hodnocení, ať už ve formě pravidelných sladovacích schůzek nebo v podobě jednorázového kontrolního hodnocení vzorku projektů. Současně připomněla, že toto nikdy nikdo nenapadnul a nikdo v tom nespatořoval kriminální záměr. Totéž platilo o mechanismu zápisu průběhu hodnocení do pomocných excelových tabulek věcného hodnocení projektů a následného přenosu výsledného hodnocení do informačního systému MONIT7+. Regionální operační program NUTS II Jihozápad také byl hodnocen jako druhý nejúspěšnější v České republice. Vyloučila přitom možnost, že by samotné nastavení systému hodnocení a formálních postupů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad při hodnocení projektů mohlo dopředu garantovat, že budou zvýhodňovány projekty z Plzeňského kraje v nějakém paušálním poměru. Současně připomněla, že původně měla naopak pocit, že se nadržuje Jihočeskému kraji, a proto měla pochybnosti o vhodnosti spolupráce s obžalovaným JUDr. J. T. Následně však svůj poměrně negativní názor na něj korigovala a přesvědčila se, že se snaží zachovat objektivnost a chovat se poctivě. Za nepřímý doklad toho, že při hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo nadržováno projektům z Plzeňského kraje, označila poměr úspěšnosti plzeňských a jihočeských projektů cca 40% : 60% v původním hodnocení ve prospěch jihočeských projektů. Zdůraznila přitom, že osobně nemá žádný poznatek, že by obžalovaný JUDr. J. T. nezákonně ovlivňoval hodnotitele při hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, a vyloučila, že by ona sama vyvíjela nějaký nátlak. Od M. Ch. sice získala informaci, že Mgr. J. Z. měl žádat po obžalovaném JUDr. J. T., aby provedl korekce v některých kritériích a aby zvýhodnil nějaké projekty, ale obžalovaný JUDr. J. T. mu nevyhověl. Za ní samotnou chodili po zveřejnění výsledků věcného hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad různí lidé, kteří si mysleli, že by jim mohla prospět. Osobně však žádnou námitku proti výsledkům hodnocení nepodávala ani nepřeposílala. Námitky ve prospěch plzeňských projektů z jejího pověření sumarizoval I. G. V tomto kontextu vyslovila přesvědčení, že obžalovaný JUDr. J. T. nemohl a ani neměl zájem ovlivnit vyřízení námitek. Naopak jeho postup chápala tak, že chtěl hodnocení usměrnit a sjednotit, aby nedocházelo k nějakým excesům. Celkově vzato připomněla, že veškeré postupy uplatňované při hodnocení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byly podrobeny auditu a z auditní zprávy PAS/03/2009 nevyplývala žádná závažnější negativní zjištění. Za zcela korektní v návaznosti na to označila též schválení seznam úspěšných projektů v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na 15. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 v Plzni. Na jeho adresu uvedla, že jí není známo, že by byl na jednotlivé členy Výboru regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad činěn jakýkoliv nátlak, aby hlasovali určitým způsobem, ať už ze strany obžalovaného JUDr. J. T. nebo kohokoliv jiného. Na ní samotnou také nikdo nátlak nedělal. Po uvedeném zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byli předkladatelé projektů schválených k financování informováni dopisem z administrativy Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, že byli úspěšní, s tím, ale že dokud nedojde k podpisu smlouvy o poskytnutí dotace, nemají nárok na její čerpání. Následně jí obžalovaný JUDr. J. T. přivezl příslušnou dokumentaci k podpisu, ale v té době již měla k dispozici dopisy od Policie České republiky a z Ministerstva financí České republiky

upozorňující na možné nesrovnalosti v provedeném hodnocení projektů, a proto danou dokumentaci po dohodě s obžalovaným JUDr. J. T. nepodepsala. Krátce na to absolvovala spolu s některými radními a zastupiteli za účasti obžalovaného JUDr. J. T., PhDr. A. H., I. G. a Ing. J. G. jednání s ministrem financí o událostech kolem regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Situace se však blíže nevysvětlila. Další schůzka pak proběhla na Ministerstvu vnitra České republiky za účasti ministrů a Mgr. J. Z., I. G., obžalovaného JUDr. J. T., PhDr. E. H., Ing. J. G. a policejního prezidenta. Diskuze se týkala toho, zda je v pořádku operační manuál, podle kterého se hodnotí projekty, zmínka byla i o excelových tabulkách, které jsou obsazované údaji dříve, než jsou zaneseny do informačního systému MONIT7+, a probírán byl rovněž interní pokyn obžalovaného JUDr. J. T. z března roku 2008 a s tím související fakt, že ve většině případů byla do systému zanášena úplně shodná bodování jednotlivých projektů oběma hodnotiteli. Ani tato schůzka nevyšla v žádný konkrétní závěr. Dne 2. dubna 2010 však svědkyně obdržela doručený dopis od ministra Ing. E. J., ve kterém se konstatuje, že při hodnocení projektů 5. a 6. výzvy mohly být ze strany Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad použity netransparentní způsoby hodnocení, které mohly ovlivnit celkové pořadí projektů, a z toho důvodu ministr požaduje jejich přehodnocení, aby Platební a certifikační orgán mohl uvolnit peníze, přičemž vzhledem k náročnosti tohoto procesu je variantně možné méně vhodné řešení spočívající v přehodnocení pouze části projektů, jejichž seznam je přiložen k tomuto dopisu. V dubnu roku 2010 pak pokračovala jednání na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky s tím, že Ing. M. P. ji ujistil, že je na místě všechno přebodovat s tím, že je to menší zlo, než vyhlásit novou výzvu k předkládání projektů. Zrušení výzev a nové přihlášky by totiž zkomplikovalo život žadatelům o dotace, z nichž někteří již zahájili stavby. V průběhu dubna dále obdržela několik dopisů od Policie České republiky, které konstatovaly, že při hodnocení projektů 5. a 6. výzvy došlo k systémovým pochybením, která měla více než pravděpodobný dopad na věcné hodnocení projektů. Dne 30. dubna 2010 pak proběhlo zásadní Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad formou videokonference, z plzeňské skupiny bylo přítomno 6 členů z osmi možných, z jihočeského kraje bylo přítomno 7 členů z osmi možných, za Plzeňský kraj šlo o 4 členy ČSSD a 2 členy KSČM, za Jihočeský kraj šlo o 4 členy ČSSD a 3 členy ODS. Předmětem jednání byl návrh na přehodnocení všech projektů nezávislými hodnotiteli. Výsledkem jednání bylo rozhodnutí o přebodování projektů 6. výzvy, nikoli i přehodnocení projektů 5. výzvy. Následný verdikt ministra Ing. E. J. v dopise doručeném dne 7. května 2010 však zněl vše, tj. obě výzvy a všechny projekty, přehodnotit. V návaznosti na to podala návrh na odvolání obžalovaného JUDr. J. T. s tím, že jeho setrvávání ve funkci brání správnému bezproblémovému chodu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, neboť byl ve vazbě. Na mimořádném zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaném dne 15. května 2010 pak bylo rozhodnuto o zrušení původního usnesení, jímž byly schváleny dotace pro projekty úspěšná v původním hodnocení, a o přehodnocení všech projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Svědek I. G. se stal členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Plzeňský kraj koncem listopadu roku 2008 a po odstoupení doc. MUDr. M. E. CSc. z funkce Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nastoupil na její místo. Ke svému vztahu k obžalovanému JUDr. J. T. uvedl, že byl zpočátku na úrovni běžného úředního styku, ale když se více poznali, zjistili, že mají podobné koníčky, a poměrně často se vídali i mimo úředního styku. Obžalovaného Ing. M. P. DiS. nezná. Ve své výpovědi se s ohledem na předmět trestního stíhání zaměřil na

své působení ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti uvedl, že původně měl řadu intervencí od lidí z Jihočeského i Plzeňského kraje vyznívajících v tom smyslu, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nepracuje standardně. Nicméně z jednání s obžalovaným JUDr. J. T., resp. Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jako takovým, nabyl přesvědčení, že je vše v pořádku a obžalovaný nikdy nezavdal žádné pochybnosti o tom, že neprobíhá vše standardně. Současně připustil, že ho osobně zajímalo, jak jsou průběžně hodnoceny projekty Plzeňského kraje v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a jak si celkově stojí, přičemž bylo jedno jestli před vložením do informačního systému MONIT7+ nebo potom. Chtěl průběžně vědět, jak hodnocení probíhá, zda jsou nějaké problémy v průběhu bodového hodnocení apod. Zajímalo ho, kolik bylo za Plzeňský kraj podáno projektů, neboť čím více projektů, tím je větší úspěšnost. Obžalovaný JUDr. J. T. mu tyto informace zpravidla sděloval e-mailem. Svědek rovněž potvrdil, že požadoval informace o výsledcích bodového hodnocení projektů předložených v 5. výzvě ještě před ukončením jejich věcného hodnocení i od jiných pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, zvláště pak od Ing. M. S., kterou však byl odkázán na obžalovaného JUDr. J. T. Pak už komunikoval výhradně s ním. Vyloučil přitom, že by po něm požadoval, aby prováděl nějaké změny věcného hodnocení u projektů předložených v 5. výzvě nebo zvýhodnil konkrétní projekty. Stejně tak to nepožadoval po nikom jiném z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Pravdou nicméně bylo – jak současně uvedl – že ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla sledována úspěšnost žadatelů v rámci Jihočeského a Plzeňského kraje, neboť členy tohoto výbory – vesměs aktivní politiky – zajímalo jak je jejich kraj úspěšný. Museli se však spokojit se zveřejněnými výsledky hodnocení. Svědek sám jako člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podával v rámci 5. výzvy námítky proti výsledkům hodnocení pro námitkové řízení za všechny kolegy z Plzeňského kraje, kromě jednoho nebo dvou, které podával M. Ch. Dané námítky nezpracovával osobně, ale všechny přinesli žadatelé o dotace. Jiné projekty, než projekty Plzeňského kraje nikdy neviděl a ani ho fakticky nezajímaly. K průběhu 15. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 v Plzni a ke způsobu hlasování jednotlivých členů Výboru ohledně rozhodnutí o schválení seznamu projektů doporučených k financování v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad uvedl, že plzeňská část Výboru hlasovala všemi hlasy pro, ale jeho jihočeská část měla z jejich pohledu neopodstatněný názor, že by daný seznam neměl být schválen. Když nakonec byli informováni, že audit proběhl v pořádku, většina se vyslovila pro schválení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V tomto kontextu svědek uvedl, že stejně jako ostatní kolegové neměl žádný důvod předpokládat, že by bylo něco špatně, a očekával standardní kroky k podepsání smluv se žadateli o dotace. K tomu však nedošlo, a to s ohledem na zásah Policie České republiky do celé záležitosti. S ohledem na tvrzené nesrovnalosti se doc. MUDr. M. E. rozhodla pozastavit podepisování smluv a v zájmu zajištění co nejrychlejšího čerpání evropských dotací pro oba dva kraje se snažili dobrat vysvětlení nastalého problému a toho, kdo ho způsobil. Iniciovali proto několik jednání na Ministerstvu financí České republiky, na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky a na Ministerstvu vnitra České republiky. Přítomni na nich byli téměř všichni členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. J. T., ministr financí, ministr vnitra, policejní prezident a úředníci, kteří byli kompetentní se vyjadřovat k dané záležitosti. Výsledkem těchto jednání bylo, že ministři vnitra a financí přislíbili, že se problému budou věnovat tak, aby v dubnu 2010 byl vyřešen. V průběhu doby se pak začalo ukazovat, že Policii České republiky a Ministerstvu financí České republiky vadí to, jak byl veden audit trail, používání pomocných excelových tabulek věcného

hodnocení projektů, interní sdělení ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad umožňující konzultace hodnotitelů a dosažení jejich shody bodového hodnocení, objektivizace hodnocení a námitkové řízení. Tvrženo bylo též, že obžalovaný JUDr. J. T. vydáním uvedeného interního sdělení překročil svou pravomoc Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svědek však zdůraznil, že v tom neviděl a nevidí problém, když mu operační manuál daný postup umožňoval formulací „pokud ředitel nerozhodne jinak“. Za nekorektní považoval rovněž to, že s tímto interním sdělením i se vším ostatním co bylo nově namítáno byl v minulosti seznámen audit i kontrolní útvarů Ministerstva financí České republiky a Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a nikdy nevyslovily žádné připomínky. Z diskuzí mu navíc bylo zřejmé, že ministerští úředníci nechápou chod bodování a především informace, které chtěli nově řešit, měli mít vyřešené před zahájením realizační fáze regionálního operačního programu, aby bylo jasné, jak má vypadat bodové hodnocení a co se (ne)smí. Obžalovaný JUDr. J. T. si přitom stál pevně za svým a svědkovi se zdálo, že má pravdu. Z jednání na Ministerstvu financí České republiky nabyl dojem, že problém vznikl ve chvíli, kdy přišly informace, že je něco špatně, od Policie České republiky a když její aktivity nakonec vedly zatknutí obžalovaného JUDr. J. T. Všechno pak vyústilo v to, že ministr Ing. E. J. napsal dopis, v němž doporučil přebodovat celou 5. a 6. výzvu, a pokud by to z nějakého důvodu nešlo, tak některé projekty z 5. výzvy schválit a některé přebodovat. Pod vlivem tohoto doporučení a hrozby toho, že nemusí být certifikovány výdaje na schválené projekty se nakonec celá plzeňská část Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rozhodla pro přebodování všech projektů z 5. a 6. výzvy, a to jako nejtransparentnější řešení nastalé situace. Svědek přitom zdůraznil, že se tak stalo ryze preventivně, aniž by reálně bylo ztotožněno jakékoliv nesprávné nebo zmanipulované hodnocení a aniž by byly k dispozici jakékoliv nové sufitní a kontrolní výstupy. V souvislosti se schváleným bodovým přehodnocením daných projektů musela být upravena celá řada výjimek z operačního manuálu. Seznam externích hodnotitelů pro přehodnocení dodalo Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky. Externí hodnotitele pak vybíral Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s tím, že jeho výběr schvalovalo Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky. Externí hodnotitelé působili v rámci přehodnocení jako hlavní hodnotitelé, zatímco interní hodnotitelé jako vedlejší hodnotitelé. Přidělení projektu se losovalo. Objektivita přehodnocování byla zajištěna tím, že se provedlo proškolení hodnotitelů a konzultovali se jednotlivé problémy, které by mohly vzniknout, ještě před začátkem bodování projektů. Výsledky tohoto přehodnocení následně již nikdo nezpochybil, i když auditem bylo v jeho průběhu identifikováno mnohem více a závažnějších pochybení než jím bylo zjištěno v původním hodnocení.

Svědek M. Ch. se stal členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Plzeňský kraj po zvolení do Plzeňského kraje na podzim roku 2008, a to původně jako tehdejší Plzeňského kraje doc. MUDr. M. E. CSc. Po jejím odstoupení z této funkce nastoupil na její místo a sám se stal Plzeňského kraje. Svůj vztah k obžalovanému JUDr. J. T. označil za korektní a profesionální, s obžalovaným Ing. M. P. se nikdy neseťkal. Ve své výpovědi se soustředil na 5. a 6. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad: Tyto dvě výzvy byly zásadními výzvami, které připravoval nový Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za jeho účasti. Ze strany Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tehdy panovala určitá nedůvěra k vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, proto byl společně s Ing. J. S., poradcem Rady Plzeňského kraje, požádán předsedkyní Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, doc. MUDr. M. E. aby jí byl nápomocen při všech

technických řešeních spojených s její funkcí, což představovalo větší angažmá a četnost schůzek, především s obžalovaným JUDr. J. T. kdy se snažili zabezpečit zejména zlepšení právního postavení předsedkyně při podepisování dokumentů, které přinášel a chtěl podepsat obžalovaný JUDr. J. T. Současně se snažili dobrat toho, zda je hodnocení prováděné hodnotiteli z obou krajů – tedy z Plzeňského a Jihočeského kraje – vyvážené a dodržující stejné principy. Již ve volebním souboji před krajskými volbami totiž diskutovali jakým způsobem jsou dotační prostředky děleny mezi oba kraje, protože Plzeňský kraj se z procentuálních výsledků jevil jako kraj, který výrazně prohrává s Jihočeským krajem. Přitom někteří tvrdili, že to je na základě toho, že Jihočeši šidí. Nastupovali proto do svých funkcí s přesvědčením, že dochází k zvýhodňování Jihočeského kraje. Hned na prvním zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kdy byla do funkce Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ustanovená doc. MUDr. M. E., požádala plzeňská část členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o krátkou schůzku, na níž se pak vedla diskuze, kde kolegům z Jižních Čech sdělovali, že mají pocit, že prostředky nejsou děleny správně a poctivě. Na konci této vzrušené debaty si všichni řekli, že jim jde o jednu jedinou věc, a to aby hodnotící a výběrové procesy byly čisté, aby nedocházelo k zvýhodňování projektů z žádného kraje. Chtěli mít jistotu, že pokud prohrávají, tak že prohrávají poctivě. Z organizačního pavouka Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad následně zjistili, že jediný nástroj, který má předsedkyně této rady de facto k ruce, je tzv. interní audit, tj. zvláštní orgán, který podléhá předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a metodicky je veden Ministerstvem financí České republiky. Svědek pak byl u toho, když doc. MUDr. M. E. pozvala vedoucího interního auditu Ing. D. N., sdělila mu svoje pochyby a požádala ho o informaci o tom, co se na Úřadě Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad děje, jestli je tam cosi špatného. On však odjžděl s tím, že tam žádné problémy nejsou, že drobné chyby, které se vyskytují v procesu hodnocení, se odstraňují, že to je standardní příklad toho, jak úřad funguje, že funguje velmi dobře. To byl jeden z důvodů, proč doc. MUDr. M. E. i svědek začali více důvěřovat obžalovanému řediteli JUDr. J. T. Pokud tedy na počátku byla velká nedůvěra plzeňské části Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v obžalovaného JUDr. J. T. a tato ho chtěla proti vůli jihočeské části odvolat, postupem času ho začali považovat za profesionála, který chod Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zvládal velmi dobře. Shodli se s ním také na tom, že proces hodnocení je interním procesem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, do něhož členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nemohou zasahovat, přičemž svědek vyloučil, že by měl nějakou informaci svědčící o tom, že by se tak dělo. Mnozí po něm požadovali pomoc při prosazení jejich projektu, což vždy z uvedeného důvodu zásadně odmítal. Stejně tak nikdy nepožadoval po obžalovaném JUDr. J. T., aby prováděl změny věcného hodnocení nebo zvýhodnil konkrétní projekty a obžalovaný JUDr. J. T. mu toto ani nenabízel. Zaregistroval však, že v průběhu hodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, přišel Mgr. J. Z. s tím, že by rád změnil kritéria probíhajícího hodnocení. Svědek o této záležitosti následně hovořil se svým tehdejšími jihočeským kolegou MUDr. M. K. a s obžalovaným JUDr. J. T., který mu sdělil, že to v rámci dané výzvy nepřipadá v úvahu. Obžalovaný JUDr. J. T. pak nechtěl několik členů jihočeské části Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad hlasovat pro 5. výzvu zdůvodňoval ochlazením vztahů mezi ním a hejtmanem Mgr. J. Z., kterému nevyhověl v jeho požadavcích na zásahy do hodnocení několika kontrétních projektů. V tomto kontextu svědek potvrdil, že Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byla sledována úspěšnost žadatelů v rámci Jihočeského a Plzeňského kraje, a to již z dob jeho předchůdců, kdy byla snaha o paritu přidělených prostředků. Zjistil

však, že na jihočeské straně je v několika oblastech více žádostí a politická reprezentace, tj. členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, nejsou schopni zákonně ovlivnit, aby se této parity v soutěžních oblastech dosáhlo. Jako člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podával v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu jen jednu námitku pro námitkové řízení a to proti hodnocení projektu statutárního města Plzeň na rekonstrukci jednoho nábřeží, a podával ji z důvod jejího zpoždění, neboť jinak byla dohoda, že veškeré námitky z Plzeňského kraje soustředí I. G., který je souhrnně zašle na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti připustil, že od obžalovaného JUDr. J. T. obdržel souhrnné výsledky hodnocení projektů o něco dříve než ostatní členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale současně zdůraznil, že to bylo až po skončení věcného hodnocení projektů, že danou informaci nijak nezneužil a že pro něj byla významná kvůli sestavení krajského rozpočtu. Současně potvrdil, že se u obžalovaného JUDr. J. T. v průběhu doby informoval na hodnocení jednoho specifického projektu – a to projektu rekonstrukce Klatovské nemocnice – který měl z celokrajského hlediska velký význam, ale vyloučil že by jakkoliv intervenoval ve prospěch tohoto projektu. K průběhu 15. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 v Plzni a způsobu hlasování jednotlivých členů tohoto výboru o seznamu projektů doporučených k financování v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad uvedl, že za Plzeňský kraj hlasovali všichni přítomní, za Jihočeský kraj hlasovalo pro schválení pět členů, tj. všichni kromě členů za Českou stranu sociálně demokratickou. Před zasedáním probíhala porada. Stanovisko jihočeské strany konzultoval s MUDr. M. K. z důvodu nejistoty, zda bude 5. výzva schválena, a aby tuto informaci mohl předat předsedkyni Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a členům této rady za Plzeňský kraj. Rozhodující zlomové pro hlasování nakonec bylo sdělení, že postup při bodování 5. výzvy byl podroben jak internímu auditu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tak i auditu Ministerstva financí České republiky, proto neakceptovali názor na odklad hlasování. 5. výzva pak byla plzeňskou částí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schválena všemi hlasy. Nátlak na jednotlivé členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aby při jednání hlasovali konkrétním způsobem, vyloučil. Převládá názor, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zpracoval veškeré námitky profesionálně a není důvodu nepodpořit úspěšné projekty z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Zástupci Ministerstva financí České republiky bylo v závěrečné zprávě z auditu za rok 2008 konstatováno, že Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pod vedením ředitele Ing. J. T. pracuje bez jakýchkoliv závad a regionální operační program NUTS II Jihozápad byl vyhodnocen Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky jako druhý nejtransparentnější v České republice. Krátce poté však začalo Ministerstvo financí České republiky na základě informací od Policie České republiky měnit názor a stavět se k realizaci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad kriticky. Vystala totiž obava, zda při procesu bodování nedošlo k některým nestandardním krokům, které by následně mohly znamenat neproplacení projektů v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Tyto obavy byly ze strany vedení Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, resp. obžalovaného JUDr. J. T., vyvraceny s tím, že ze strany policejního orgánu jde o nepochopení procesu hodnocení. Bylo nicméně svoláno mimořádné zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, na němž jeho členové vzali na vědomí veškeré informace policejního orgánu a poprvé byli seznámeni se dvěma hodnotitelkami, které osvětlily, jakým způsobem se hodnotí, a to vše se závěrem, že není důvodu se znepokojovat. Na základě tohoto společně s předsedkyní Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doc. MUDr. M. E. vyvolali jednání za účasti zástupců Ministerstva financí České republiky, včetně

ministra financí, zástupců Ministerstva vnitra České republiky, ministra vnitra a policejního prezidenta. Na tomto jednání diskutovali celý proces hodnocení zaměřený na 5. výzvu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad s tím, že hlavním problémem namítaným policejním orgánem, je použití nestandardních technických prostředků jako jsou excelové tabulky. Výsledkem jednání byl závazek obžalovaného JUDr. J. T. na základě požadavku Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky v termínu do 14 dnů doložit tzv. audit trail u projektů, u nichž došlo ke změně bodování v průběhu hodnocení. Vzápětí poté nicméně obdržel Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dopis ministra financí ČR, který připouštěl jen dvě varianty řešení nastalé situace: uzavření smluv o poskytnutí dotace pouze se žadateli, kterých se změny bodování při hodnocení jejich projektů nedotkly, a přebodování projektů zbývajících. Jednání o dalším postupu se poté ujal I. G., který vedl intenzivní konzultace jak s příslušnými pracovníky Ministerstva pro místní rozvoj České republiky tak s příslušnými pracovníky Ministerstva financí České republiky, zvláště pak s Ing. J. G. a s Ing. M. P. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky je garantem a správcem peněz ve své kapitole státního rozpočtu pro 5. výzvu a Ministerstvo financí České republiky arbitrem, který posuzuje správnost hodnocení dříve než prostředky nárokuje u Evropského společenství, Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad posléze akceptoval jejich finální doporučení a uznal, že nejméně rizikové řešení je přebodovat celou 5. i 6. výzvu. Následně došlo ke schválení dotací pro nově přehodnocené projekty a Ministerstvo financí České republiky je certifikovalo.

Svědék Mgr. J. Z. – současný [redacted] m. kraje – se stal členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj po krajských volbách v roce 2008, kdy byl do tohoto orgánu zvolen usnesením zastupitelstva Jihočeského kraje. Současně od počátku zastával funkci [redacted] Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Svůj vztah k obžalovanému [redacted] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. J. T. charakterizoval jako ryze pracovní, obžalovaného Ing. M. P. DiS. nezná. Za klíčové rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v počátečním období jeho působení v něm označil schválení projektů k financování v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad dne 6. listopadu 2009 na jednání v Plzni. V této souvislosti připomněl, že tři členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, včetně něho, se hlasování zdrželi, neboť shledali, že způsob vyřizování námitek, které došly od jednotlivých členů Výboru ke konkrétním projektům, nebyl nejlepší, resp. námítka nebyly vyřízeny jak si představovali. Následně Policie České republiky Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, resp. [redacted] Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doc. MUDr. M. E. CSc. upozornila, že zabavila počítače na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a následně bylo ze strany Policie České republiky a Platebního a certifikačního orgánu Ministerstva financí České republiky doporučeno, aby se posečkalo s podepisováním smluv s realizátory projektů, které byly v 5. výzvě schváleny k financování. V polovině února roku 2010 se pak sešli na Ministerstvu vnitra České republiky zástupci Jihočeského kraje, Plzeňského kraje a obžalovaný ředitel Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. J. T., ministři vnitra a financí, zástupci Platebního a certifikačního orgánu a policejní prezident, přičemž došlo k dohodě, že nejpozději do poloviny března roku 2010 bude tato záležitost vyřešena, aby bylo zřejmé, zda je možné podepsat dotace na projekty z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Na tomto jednání byl za [redacted] kraj přítomen svědek, jeho tehdejší [redacted] MUDr. M. K., za [redacted] kraj [redacted] doc. MUDr. M. E., její [redacted] I. G. a další osoby. Z Ministerstva [redacted] České republiky tam byl ministr

Ing. E. J. a jeho podřízení z Platebního a certifikačního orgánu, Ing. J. G. a další. Tehdy na místě zazněly výhrady zejména od Platebního a certifikačního orgánu Ing. J. G., který diskutoval s obžalovaným JUDr. J. T. ohledně používání podpůrné excelové tabulky věcného hodnocení projektů, do níž byly výsledky hodnocení zanášeny dříve než byly vloženy do informačního systému MONIT7+. Obžalovaný JUDr. J. T. argumentoval tím, že podobný systém funguje ve všech regionálních operačních programech. Dále se probíralo to jak řešit situaci, kdy nebyly podepsány smlouvy o poskytnutí dotací ke schváleným projektům, ale žádné řešení nebylo nalezeno. Tomuto problému – a problému toho jak minimalizovat jakékoliv budoucí škody – bylo v následujícím období věnováno rovněž několik zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ta nakonec vyústila v to, že na základě doporučení ministra financí bylo rozhodnuto o přehodnocení všech projektů z 5. a 6. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, o úpravě příslušných metodik a o specifickém výběru nových externích hodnotitelů. Svědek to však označil za nešťastný krok, neboť věcně pro něj podle jeho názoru nebyly žádné důvody. Rozhodně přitom vyloučil, že by věděl o jakékoliv formě manipulace s hodnocením projektů, stejně jako to, že by osobně požadoval provedení jakýchkoliv změn věcného hodnocení u projektů předložených v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebo zvýhodnění konkrétních projektů. Připustil pouze možnost, že někdo ze žadatelů o dotace po něm mohl chtít informace o tom, kolik bodů má jeho projekt, ale takovou informaci před skončením bodového hodnocení nedisponoval. V tomto kontextu doplnil, že členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad mohlo zajímat jak jsou uspokojovány žádosti z jejich kraje nebo okresu, ale současně vyslovil přesvědčení, že to nemělo vliv na jejich rozhodování. On sám úspěšnost žadatelů nesledoval. Bezprostředně po nástupu do funkcí členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proběhlo neformální jednání s doc. MUDr. M. E. a jejími náměstkyněmi, kde vyjadřovali určitou nespokojenost s procentem úspěšných žadatelů z Jihočeského kraje a z Plzeňského kraje. On sám však u obžalovaného JUDr. J. T. neintervenoval pro procentuální úspěšnost žadatelů z Jihočeského a Plzeňského kraje. Jako člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ani nepodával v rámci 5. výzvy žádnou námitku pro námitkové řízení. Několika neúspěšnými žadateli sice byl vyzván k podání námítky, což neučinil, ale sledoval, zda jejich námitky budou podány někým jiným a jak byly vyřízeny. Osobně u nikoho z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za žádný projekt neintervenoval. Samotné 15. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 v Plzni následující bezprostředně po ukončení připomínkového řízení bylo poměrně dlouhé, ale rozhodně na něm nebyl – jak zdůraznil – zpochybňován samotný proces hodnocení. Ze strany tří osob, které se zdržely hlasování, byly výhrady toliko k námitkovému řízení a k způsobu vyřizování námítek. V návaznosti na to uvedl, že neví o žádném nátlaku na členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aby při jednání výboru hlasovali konkrétním způsobem. Následné rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o zrušení usnesení, jímž byly dne 6. listopadu 2009 schváleny dotace pro nejúspěšnější projekty a o přehodnocení projektů z celé 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad opřeli o vyjádření Platebního a certifikačního orgánu a Ministerstva financí České republiky. V této souvislosti upozornil na to, že finálnímu květnovému dopisu ministra financí předcházel dopis březnový, ve kterém ministr na základě seznámení se s aktuálními výsledky vyšetřování Policie České republiky doporučil Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dvě varianty, a to buď přehodnotit všechny projekty 5. výzvy nebo pokud toto z důvodu časových či jiných nebude možné či žádoucí, tak podepsat cca dvě třetiny smluv s realizátory schválených projektů, tj. 120, a zbývajících cca 60 tzv. úspěšných a cca 100 neúspěšných přebodovat. Osobně se stavěl za tento způsob,

ale ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se pro jeho schválení nenašla většina. Na jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 30. dubna 2010 se dospělo ke kompromisu s následnou výzvou na ministra financí k aktualizovanému stanovisku, zda se neobjevily nové skutečnosti, které by představitele Platebního a certifikačního orgánu spatřovali jako významné pro proces schvalování a certifikaci proplácení projektů. Následně ministr financí svým dopisem ze začátku května roku 2010 sdělil, že jediná varianta, která připadá v úvahu a kterou Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doporučuje, je přehodnocení všech projektů 5. výzvy. Důvodem přebodování nakonec byla obava z určitého varování mezi řádky, že projekty, na které by byly podepsány smlouvy, by následně mohly mít problémy s proplácením či s certifikací, přičemž žadatelé by se mohli domáhat náhrady u Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Vyslovil přitom přesvědčení, že podle platné verze operačního manuálu je přehodnocení velmi sporná záležitost, přičemž rozhodování Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad bylo vedeno snahou maximálně eliminovat potenciální škody.

Svědék Mgr. P. P. – v inkriminované době Jihočeského kraje Mgr. J. Z. – ve své výpovědi připustil, že se v průběhu roku 2009 několikrát setkal s obžalovaným JUDr. J. T. Odmítl však, že by s obžalovaným hovořil o výsledku bodového hodnocení jakéhokoliv konkrétního projektu přihlášeného do 5. kola výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, stejně jako to, že byl k setkání s obžalovaným pověřen hejtmanem Jihočeského kraje. Zdůraznil však, že jde o záležitost starší více než tři roky, a proto si na bližší okolnosti jejich setkání nevzpomíná. Toliko v obecné rovině tedy připustil, že v minulosti se několikrát zajímal o administraci projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a tím i o jednotlivé projekty týkající se měst a obcí Jihočeského kraje. To byl zřejmě také důvodem jeho setkání s obžalovaným JUDr. J. T. Připomněl, že jejich společná setkání byla následně též předmětem šetření policie České republiky. Stalo se tak v návaznosti na trestní oznámení podané obžalovaným JUDr. J. T. To byl ostatně také důvod jeho výslechu na Policii České republiky, v jehož průběhu mu bylo umožněno nahlédnout do tištěného přepisu zaznamenaného telefonického rozhovoru s obžalovaným JUDr. J. T. V tomto kontextu však zdůraznil, že si není jistý tím, zda předložený přepis korespondoval se skutečným obsahem jejich rozhovoru, neboť vyzníval tak, jako kdyby jednal z pověření Mgr. J. Z. V návaznosti na to během své výpovědi před soudem opakovaně vyloučil, že by ve skutečnosti z jeho pověření jednal. Později však připustil, že by „koneckonců nebyl prvním ani posledním“, který „by se někdy zaštitil jménem svého nadřízeného“. Potvrdil pak také současně, že se mohl v průběhu rozhovoru s obžalovaným JUDr. J. T. zmínit i o konkrétních projektech, které byly z jeho pohledu smysluplné pro rozvoj Jihočeského kraje. V mezidobí samozřejmě v obecné rovině probíral s Mgr. J. Z. nejrůznější otázky, a tak znal jeho obecný názor na podporu měst a obcí v Jihočeském kraji. Tím si byl schopen sám vnitřně vyhodnotit projekty mající přínos pro rozvoj Jihočeského kraje. Uzavřel pak konstatováním, že jeho jednání s obžalovaným JUDr. J. T. bylo jeho vlastní iniciativou.

Svědék MUDr. M. K. – v současné době ministr České republiky – byl v letech 2008 až 2011 Jihočeského kraje, s působností a odpovědností za dopravu a dopravní infrastrukturu, částečně též za evropské fondy a regionální rozvoj, a současně členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj. Svůj vztah k obžalovanému JUDr. J. T. označil přátelský, tykají si, mimopracovně se ovšem nestýkají, obžalovaného Ing. M. P.

DiS. nezná. Ve své výpovědi se soustředil na aktivity spojené s realizací regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a na své působení ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V této souvislosti uvedl, že tento orgán víceméně určoval obecné podmínky fungování regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, projednával harmonogram vyhlášení jednotlivých výzev k předkládání projektových žádostí o dotace a schvaloval dotace pro projekty, které uspěly ve věcném hodnocení podle předem nastavených kritérií. Každý člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad měl možnost se seznámit s chodem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, avšak Výbor ho neřídil, ale jen kontroloval. Kontrola činnosti jeho ředitele spočívala jak v komunikaci s ním, kdy s ním byl ve styku nejvíce [REDAKCE] a [REDAKCE] Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tedy v inkriminované době doc. MUDr. M. [REDAKCE] E. [REDAKCE] a Mgr. J. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], tak prostřednictvím zpráv a jiných dokumentů různého typu, například kontrolních protokolů, hodnotících zpráv apod. V této souvislosti připomněl, že region soudržnosti Jihozápad, jeho regionální operační program a systém hodnocení projektů ucházejících se o dotace byl v roce 2009 vyhodnocen jako druhý nejtransparentnější. Svědek také vyloučil, že by kdy po obžalovaném JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] nebo po pracovnících Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad požadoval, aby prováděli změny věcného hodnocení projektů předložených v 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebo zvýhodnili konkrétní projekty. Připustil ale, že spolu probírali průběh hodnocení i poměr úspěšnosti projektů z Jihočeského kraje a z Plzeňského kraje, že byla zřejmé snaha o to, aby na projekty z každého z těchto krajů plynul zhruba stejný objem dotací, a že jejich politické reprezentace měly na úspěchu některých projektů speciální zájem. Za takový projekt administrativně umístěný v Plzeňském kraji označil například projekt rekonstrukce klatovské nemocnice a za takový projekt umístěný v Jihočeském kraji například projekt vybudování zánadražní komunikace v Českých Budějovicích, na nějž byl navázán celorepublikový projekt čtvrtého železničního koridoru dotovaný řádově miliardami korun. Bylo přitom zřejmé, že dotace obdrží buď všechny projekty, které uspějí ve věcném hodnocení, nebo žádný z nich. Proto na politické úrovni probíhala jednání směřující k tomu, aby jednotliví členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podpořili celý balík úspěšných projektů. Svědek se zároveň přihlásil k tomu, že se osobně angažoval v takovýchto jednáních, a to z pozice [REDAKCE] Jihočeského kraje zodpovědného za čerpání financí z evropských fondů, a zdůraznil, že to považoval za zcela přirozené a legitimní. Připustil přitom, že toto probíral v různých souvislostech i s obžalovaným JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE], jenž rovněž dával najevo zájem na celkovém úspěchu regionálního operačního programu, vyloučil však, že by to kdykoliv přerostlo v nějakou formu nátlaku na něj. Nikdy totiž po něm nepožadoval jakékoli zvýhodnění nějakého projektu. Navíc věděl, že obžalovaný JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] jako [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad projekty nebodoval, proto nemohl žádný projekt zvýhodnit. Stejně tak ze své pozice nemohl zasáhnout do námitkového řízení. Při jednáních Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zaznamenal, že jeho argumentace byla vždy profesionální, popisovala legislativní podmínky daného problému, ale nikdy nezaznamenal, že by se jakkoliv při jednání s kterýmkoliv členem Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad snažil nějaký projekt zvýhodnit. Komunikace s ním o výsledku 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla z toho důvodu, že jako [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad musel být připraven na eventuelní následky související s neschválením nejlépe hodnocených projektů, které by na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad kladly nové pracovní nároky. To byl vůbec důvod, proč jako politici s ním konzultovali eventuální (ne)schválení 5. výzvy. Samotná diskuze mezi politiky byla vedena zájmem vyjasnit si svá stanoviska k hlasování o projektech z této výzvy, které bylo v obou regionech vnímáno jako významné politikum,

když podobná vyjednávání probíhají u řady projektů, které politici musí schvalovat a nejsou v tomto ohledu nijak výjimečná. Nezaznamenal přitom u jakéhokoliv z politiků, že by nějaká výhrada týkající se 5. výzvy souvisela s výhradami k práci obžalovaného JUDr. J. T. Každý člen Výboru přitom byl z nějakého okresu a často byl vystavován dotazům starostů, jestli bude daná výzva, kdy bude, jak bude časově omezená, protože ti starostové museli zase úplně stejně jako kraj připravovat své dokumentace, takže člen výboru byl krajským zástupcem, který se uměl na jednání Výboru nebo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zeptat, kdy bude příslušná výzva vyhlášena, zhruba jaká se tam předpokládá alokace, jaké oblasti podpory budou preferovány, jaké je třeba mít připravené dokumenty. Členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dostávali po skončení věcného hodnocení projektů z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad tabulku ohodnocených projektů. Každý si tak mohl dopočítat konkrétní úspěšnost plzeňských a jihočeských projektů. To nepochybně bylo politiky sledováno, protože každý politik měl zájem, aby co nejvíce evropských prostředků bylo čerpáno do jeho kraje. U některých členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad to mělo význam pro jejich osobní rozhodování, protože na všechny byl vyvíjen značný politický tlak. To byl problém regionu soudržnosti sestávajícího z dvou krajů. Sám svědek jako člen Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad rovněž podával v rámci 5. výzvy námítky proti výsledku hodnocení nějakého projektu, ale nebyl schopen říci u jakých projektů to bylo. Žadatelé tehdy mohli podávat námítky pouze prostřednictvím členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, takže byl neustále kontaktován některými žadateli, aby za ně podal námítku. V podstatě pouze námítku za žadatele, který si jí sám zpracoval, přeposlal na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. K průběhu 15. zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaného dne 6. listopadu 2009 v Plzni a ke způsobu hlasování jednotlivých členů tohoto orgánu ohledně seznamu projektů doporučených k financování v rámci 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad svědek uvedl, že šlo první výzvu, kterou nový Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad schvaloval. Vedla se proto diskuze, zda jsou k dispozici všechny podklady a zda lze považovat hodnocení za věcně správné. V průběhu diskuse pak bylo řečeno, že systém hodnocení byl podroben auditu a několika kontrolám s tím, že nastavená pravidla jsou v pořádku. Poté se hlasovalo, přičemž zástupci Plzeňského kraje byli jednomyslně pro schválení projektů, které uspěly ve věcném hodnocení, zatímco ze zástupců Jihočeského kraje bylo pro pět (Ž., M., K., P. a svědek) a tři proti (Z., S., B.). Vzhledem k tomu, že to bylo politické jednání, jako Jihočeského kraje pro evropské záležitosti se snažil zjistit postoje jednotlivých členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jejich argumenty, aby měl představu co, koeho a k jakému hlasování vede. Rozhodně se přitom distancoval od toho, že by byl činěn na jednotlivé členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nějaký nátlak, aby při jednání výboru hlasovali konkrétním způsobem. Následně se pak dozvěděli, že ve věci se začala angažovat Policie České republiky. Informace o tom se jako členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dozvídali na zasedáních tohoto orgánu, kde byly předkládány Plzeňského kraje doc. MUDr. M. E., která jimi argumentovala při zdůvodňování toho, proč nemohla výsledky 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tak, jak byly schváleny, podepsat, a proč je třeba všechny projekty podané v rámci této výzvy přehodnotit nebo zrušit. Rozhodnutí o přehodnocení těchto projektů svědek v podstatě označil za důsledek nátlaku ze strany Ministerstva financí České republiky, za preventivní krok učiněný ve snaze předejít kritice zvoleného postupu. Celkově vzato však vyslovil přesvědčení, že pro něj nebyl věcný důvod, neboť nevyšlo najevo nic co by reálně svědčilo o zvýhodnění či znevýhodnění nějakého projektu nebo skupiny projektů.

Svědkyňe Bc. S. [REDAKCE] Ž. [REDAKCE] – další členka Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad za Jihočeský kraj – uvedla, že se pravidelně zúčastňovala zasedání tohoto orgánu, ale s chodem Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad se nikdy neseznámila. S obžalovaným JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] se setkávala jen během jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kde zastupovala zájmy Táborska, a jejich vztah proto byl ryze pracovní. Obžalovaného Ing. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE] DiS. nedokázala nikam zařadit. Svou činnost ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ve vztahu k 5. výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad si již s ohledem na velký časový odstup nedokázala vybavit. V paměti jí utkvělo pouze námitkové řízení bezprostředně předcházející schválení projektů k poskytnutí dotací. V tomto kontextu uvedla, že se vycházelo ze schváleného operačního manuálu, podle kterého mohli podat námitku proti věcnému hodnocení konkrétních projektů pouze členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad VRR. Z Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad jim byly zaslány e-mailem tabulky s výsledky hodnocení projektů, a to i se specifikací důvodů ztráty bodů. Následně se na ně začali obracet žadatelé, kteří byli neúspěšní, což v jejím případě byli hlavně starostové z okresu Tábor. Podle příručky pro žadatele žádali členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aby podali námitku na špatné bodové hodnocení. Předpokladem úspěchu námitky v námitkovém řízení tehdy znamenalo zpracovat jí a odeslat jí do cca tří dnů na Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ten byl povinen přezkoumat bodové hodnocení příslušného projektu. Jako členka Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podávala v rámci 5. výzvy celou řadu námitek pro námitkové řízení, například za Mladou Vožici, Planou nad Lužnicí, Tábor. Snažila se žadatelům vyhovět, neboť mají právo na odvolání a právo si zjistit, jestli jejich hodnocení bylo správné či nikoliv, a pokud měli pocit, že byli při bodování poškozeni, měli právo na nápravu. Námitku pro námitkové řízení zpracovávala osobně, ale podklady jí přinesli žadatelé, kteří byli nespokojeni s bodováním. Jejich podklady byly od agentury zpracovávající projekty. Na nejbližším zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad pak byli seznámeni s výsledky přepočítání bodů na základě uplatněných námitek. Schvalování projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhalo tak, že musely být schváleny většinou hlasů z obou krajů, tj. Jihočeského a Plzeňského. K tomu také došlo na zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaném dne 6. listopadu 2009. Krátce poté však bylo Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad sděleno, že na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly zabaveny nějaké počítače a od té doby na každém jednání Výboru probírali dopisy od Policie České republiky a z Ministerstva financí České republiky. Kromě jednoho hlasování byla přítomna všech, v zájmu žadatelů byla pro schválení projektů z 5. výzvy. Byli ale členové Výboru, kteří nehlasovali pro schválení výzvy. [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, obžalovaný JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE], byl přítomen všech jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a byli s ním i v písemném styku. Vyloučila přitom, že by kdy po něm nebo někom jiném požadovala, aby prováděl změny věcného hodnocení u projektů předložených v 5. výzvě nebo zvýhodnil konkrétní projekty. Stejně tak uvedla, že neví o tom, že by byl na jednotlivé členy Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad činěn nátlak, aby při jednání výboru hlasovali konkrétním způsobem. Na ní žádný takový nátlak nikdy činěn nebyl a kdyby byl, rozhodla by se sama podle sebe. Neměla ani informaci o přání politiků z obou krajů, aby úspěšnost projektů byla rovnoměrně rozdělena. V této souvislosti upřesnila, že věděla, že projekty jsou hodnoceny dvěma hodnotiteli a nastavený systém považovala za dostatečně objektivní a transparentní. Neuvědomila si, že by tehdy znala interní pokyn obžalovaného [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] týkající se hodnocení jednotlivých projektů, ale připustila, že si na něj nemusí pamatovat, i když s ním byla

seznámena. Od začátku byla proti přehodnocení projektů z 5. výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad z důvodu, že to poškodí žadatele.

Důležité informace umožňující srovnání systémů a administrace procesu hodnocení projektových žádostí o dotace z evropských fondů v jednotlivých regionech soudržnosti poskytli vedoucí představitelé úřadů regionálních rad několika regionů soudržnosti konstituovaných v České republice, konkrétně Ing. D. S. z regionu soudržnosti Moravskoslezsko, Mgr. Z. S. z regionu soudržnosti Severovýchod, Ing. J. Č. z regionu soudržnosti Severozápad a M. K. z regionu soudržnosti Střední Čechy.

Svědék Ing. D. S. – Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko a současně odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy – ve své výpovědi popsal model výběru projektů k financování prostřednictvím dotací z evropských fondů v regionu soudržnosti Moravskoslezsko i některé výstupy činnosti odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy. Ve vztahu k působení této pracovní skupiny uvedl, že v rámci regionálních operačních programů nemá žádnou formální funkci danou legislativně, funguje jako poradní orgán Asociace krajů České republiky a smyslem její existence je výměna vzájemných zkušeností a koordinace postojů regionů vůči centrálním orgánům. Závěry učiněné pracovní skupinou Asociace krajů České republiky pro evropské fondy jsou pro regionální operační programy pouze doporučující. Potvrdil pořítom, že na 27. zasedání této odborné pracovní skupiny konaném ve dnech 3. a 4. prosince 2009 bylo hlavním předmětem jednání používání podpůrných nástrojů a počítačových programů ve fázi hodnocení projektových žádostí. Uvedl, že tento bod byl do programu jednání zařazen v reakci na podezření na nesrovnalost nahlášenou policejním orgánem ve vztahu k regionu soudržnosti Jihozápad. Obžalovaný JUDr. J. T. informoval tehdy pracovní skupinu o aktivitě Policie České republiky. Z diskuze přitom vyplynulo že regionální rady běžně používají pro hodnocení projektů softwaru typu Word a Excel, do nichž zachycují průběžné výsledky hodnocení, a toto bylo i předmětem samotného usnesení dané pracovní skupiny Asociace krajů České republiky. Bylo přitom zdůrazněno, že používání podpůrných softwarů je prakticky nezbytné pro zachycení výsledku hodnocení jednotlivých projektů jednotlivými hodnotiteli. Současně bylo připomenuto, že samotný systém hodnocení, včetně hodnotících kritérií, je vždy schválen Monitorovacím výborem příslušného regionu soudržnosti a neposkytuje ani úřadu ani jednotlivému hodnotiteli variabilitu hodnocení. Každý regionální operační program má hodnotící kritéria schválena odlišně a také úroveň zápisu do monitorovacího systému se v míře podrobnosti v jednotlivých operačních programech může lišit. Vzhledem k celkově velice nízké funkčnosti informačního systému MONIT7+ až do roku 2009 byla standardně nastavována minimální úroveň podrobnosti, protože samotné úpravy tohoto systému jsou zdouhavé a náročné. V zápise z 27. zasedání odborné pracovní skupiny Asociace krajů České republiky pro evropské fondy bylo proto přímo zaznamenáno, že do informačního systému MONIT7+ dílčí výsledky hodnocení na úrovni kritérií a schválených subkritérií, které používá hodnotitel během hodnocení projektů, prakticky nelze vkládat, a je proto nezbytné si je uložit do jiného podpůrného systému. V tomto kontextu svědek upřesnil, že například v praxi regionu soudržnosti Moravskoslezsko zadávají do monitorovacího informačního systému MONIT7+ až konečné výsledky hodnocení z tzv. protokolu o shodě, jenž obsahuje výsledky hodnocení jednotlivých hodnotitelů a tzv. sladěný výsledek za daný ohodnocený projekt. Tento postup je zachycen rovněž v operačním manuálu regionálního operačního programu Moravskoslezsko, je certifikován a byl v praxi kontrolován Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí ČR. Samotný protokol o shodě se přitom skládá

z wordových a excelových dokumentů, ze kterých je patrný souhrnný výsledek hodnocení před zanesením do informačního systému MONIT7+, protože musí být shoda mezi výsledkem hodnocení v protokolu o shodě a hodnotami zadanými do tohoto systému. V návaznosti na to svědek zdůraznil, že většinu standardních postupů by měl zakotvit operační manuál, ale některé případy nemůže z povahy věci postihnout, a proto musí být řešeny ad hoc. V rámci regionu soudržnosti Moravskoslezsko obecně uplatňují zásadu transparentnosti a snaží se zachovávat s tím související auditní stopu za jednotlivými kroky. V procesu hodnocení projektových žádostí používají zejména tzv. interních hodnotitelů. Zpravidla dva hodnotitele pro jeden projekt. U projektů nad 50 milionů Kč tři hodnotitele. Projekty jsou mezi hodnotitele rozděleny vedoucím odboru implementace programu tak, aby nedocházelo k žádnému střetu zájmu. Pro hodnocení každé výzvy je zároveň určen tzv. garant výzvy, jehož úkolem je dohlížet nad aplikováním stejných přístupů všech hodnotitelů s cílem zajistit maximálně férové a stejně přísné hodnocení napříč všemi hodnotiteli. Jeho rolí je rovněž dohlížet na proces dosahování shody mezi hodnotiteli a na vytváření protokolu o shodě. K hodnocení jsou příležitostně využívány kapacity externích posuzovatelů, kteří nehodnotí bodově, avšak dávají slovní komentář k oblastem, pro něž nemá úřad interní kapacity. Pro hodnocení marketingové a finanční části projektu jsou využíváni interní specialisté. V procesu shody jednotlivých hodnocení dochází pod dohledem garanta výzvy ke sladění všech hodnotitelů, přičemž výsledek nemusí být průměrem samotného hodnocení. Může nastat i situace, kdy výsledné hodnocení jednoho hodnotitele je 50 bodů a druhého 60 bodů a finální výsledek hodnocení na základě zásahu garanta výzvy je úplně mimo hodnocení obou hodnotitelů. V rámci regionu soudržnosti Moravskoslezsko probíhají při hodnocení projektů schůzky hodnotitelů před zahájením samotného hodnocení projektů s cílem zcela vyjasnit způsob hodnocení jednotlivých kritérií. K druhému sladění pak dochází v rámci jednání o protokolu o shodě. Objektivizaci toho typu, jak byla používána v regionu soudržnosti Jihozápad nepoužívají, ale je to dáno tím, že region soudržnosti Moravskoslezsko tvoří jen jeden kraj. Obecně shledal svědek tento institut jako užitečný a jako vhodný nástroj manažerské kontroly procesu hodnocení v regionu soudržnosti, který se skládá ze dvou krajů a dvou územních pracovišť. Za potenciálně akceptovatelný současně označil institut námitkového řízení. V regionu soudržnosti Moravskoslezsko sice není aplikován, ale obecně je umožněno všem členům Výboru regionální rady tohoto regionu soudržnosti se seznámit s postupem a výsledky hodnocení jednotlivých projektů, a to i v době před samotným schvalováním výsledků. Stejně tak se svědek přihlásil k tomu, že kontroluje činnost svých podřízených, a připomněl, že tak činí proto, že tato povinnost je stanovena v zákoně o podpoře regionálním rozvoje. V průběhu hodnocení projektů dané výzvy je informován svými podřízeným o stavu hodnocení a z toho plynoucího termínu ukončení hodnocení s cílem manažersky kontrolovat efektivitu celého procesu hodnocení. Občas tuto skutečnost ověřuje nahlédnutím do průběžného stavu hodnocení. Výsledky hodnocení se zapisují do souhrnné excelové tabulky, která je zveřejněna pouze hodnotitelům a vedoucímu odboru a on sám v případě ověření stavu žádá vedoucího odboru o přehled kolik projektů je (ne)vyhodnoceno. Ke konci hodnocení výzvy má přímý přístup k výsledkům jednotlivých projektů. Takový přístup by si mohl sjednat i dříve, ale nemělo by to pro něj praktický význam, protože současně s přibývajícím počtem ohodnocených projektů se zásadně mění pořadí projektů podle jejich úspěšnosti. Stejně tak nemá potřebu nahlížet do výstupů samotného hodnocení jednotlivých hodnotitelů. V procesu hodnocení jsou běžně používány podpůrné nástroje typu excelovských tabulek, které zůstávají ve složkách projektů jako součást auditní stopy s podpisem hodnotitelů a s doklady toho, jak byli jednotlivé projekty hodnoceny. Informační systém MONIT7+, do nějž jsou zadávány pouze konečné výsledky hodnocení, je v současné době plně funkční, ale v letech 2007, 2008 a 2009 to tak nebylo. Systém tehdy ještě nebyl dopracován a vyvíjel se k obrazu a k potřebě jednotlivých řídicích orgánů až